

Academia de Științe
a Moldovei

Institutul de Filologie

REVISTĂ DE LINGVISTICĂ ȘI ȘTIINȚĂ LITERARĂ

Fondată în 1958.
Apare de 3 ori pe an.

Nr. 3–4 (237–238)

2008

mai–august

S U M A R

DIMITRIE CANTEMIR – 335 DE ANI DE LA NAȘTERE

- 3 VICTOR CIRIMPEI, Dimitrie Cantemir: plaiul natal și datinile sale
12 ALINA TOFAN, Personalitatea lui Dimitrie Cantemir în discursul identitar basarabean în perioada interbelică
20 ALISA COZMULICI, Interpretarea *Istoriei ieroglifice* din perspectiva barocului

ISTORIA LITERATURII

- 24 NICOLAE BILEȚCHI, Poezia *Limba moldovenească* de Nicolai Costenco analizată din perspectivă hermeneutică
28 ADRIAN DINU RACHIERU, Interbelicul basarabean și poezia „de tranziție” (*Voci feminine*)

LITERATURĂ UNIVERSALĂ ȘI COMPARATĂ

- 37 SERGIU PAVLICENCU, Traducerea ca interpretare: ultima versiune românească a romanului *Don Quijote*
44 JOSEFINA CUȘNIR, Aspectul înaltei meniri a omului în romanul lui Thomas Mann *Alteță regală*

FOLCLORISTICĂ

- 48 NICOLAE BĂIEȘU, Folcloristica în R.A.S.S. Moldovenească (anii 1930-1940)

GRAMATICĂ

- 58 ION BĂRBUȚĂ, Categoria modalității în limba română
71 VASILE BOTNARCIUC, Sintaxa, sintaxologia și unitățile lor

TRADUCTOLOGIE

- 78 DUMITRU APETRI, Lirica eminesciană în versiuni est-slave
85 OCTAVIAN GORDON, Traducere sau parafrază? Probleme de transpunere a înțelesurilor din limba sursă (e.g. latina) în limba țintă (e.g. româna)

SEMIOTICĂ

- 92 VICTORIA CRAVCENCO, Natura comunicativă a titlului unui text specializat

SOCIOLINGVISTICĂ

- 96 GHEORGHE MOLDOVANU, Sociolingvistica în etapa actuală: *acquis*-uri și perspective

FONETICĂ

- 101 GABRIELA FRUNZĂ, Fenomenul fonetic negativ de diftongare a triftongilor în rostirea spontană

OMAGIERI

- 105 Etnologul Victor Gațac la 75 de ani (GRIGORE BOTEZATU)
108 BORIS TUKAN: Biobibliografie. Cu prilejul a 85 de ani din ziua nașterii (VITALII SÎRF)

IN MEMORIAM ACADEMICIANUL SILVIU BEREJAN

- 115 Apărător al cetății (Un an de la trecerea în nemurire a academicianului Silviu Berejan) (NICOLAE MĂTCAȘ)
127 Opinia academicianului Silviu Berejan (TEODOR COTELNIC)
135 „Orizontul semasiologic” al acad. Silviu Berejan (GHEORGHE POPA)

Manuscrisele și corespondența se vor trimite pe adresa:

Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 1 (biroul 417), MD-2001, Chișinău, Republica Moldova.
E-mail: revista_lsl@hotmail.com; tel.: 27-27-19.

Orice material publicat în R.L.Ș.L. reflectă punctul de vedere al autorului. Responsabilitatea pentru conținutul fiecărui articol aparține în exclusivitate sem-natarului. Manuscrisele nepublicate nu se recenzează, nu se comentează și nu se restituie. La solicitarea autorilor, unele articole sunt publicate cu î din i în corpul cuvântului.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef:
dr. **Ana Bantof**

Responsabili de ediție: dr. **Grigore Canțâru**, dr. hab. **Ion Ciocanu**, dr. **Victor Cirimpei**

Membri ai colegiului:

dr. hab. **Nicolae Băieșu**
m. c. al A.Ș.M. **Nicolae Bilețchi**
dr. hab. **Alexandru Burlacu**
acad. **Mihai Cimpoi**
dr. hab. **Ion Ciocanu**
acad. **Haralambie Corbu**
acad. **Mihail Dolgan**
dr. hab. **Anatol Gavrilov**
acad. **Constantin Popovici**

dr. **Ion Bărbuță**
dr. **Anton Borș**
m. c. al A.Ș.M. **Anatol Ciobanu**
dr. hab. **Elena Constantinovici**
dr. hab. **Alexandru Dîrul**
dr. hab. **Anatol Eremia**
dr. hab. **Marcu Gabinschi**
dr. hab. **Vasile Pavel**
dr. **Ana Vulpe**

COMITETUL INTERNAȚIONAL DE REDACȚIE

Constantin Bahnean
Eugen Beltechi
Ion Horia Bîrleanu
Klaus Bochmann
Michel Contini
Stelian Dumistrăcel

Victor Gațac
Klaus Heitmann
Dumitru Irimia
Vitalie Marin
Lorenzo Massobrio
Dan Mănuță

Gheorghe Moldoveanu
Carmen Gabriela Pamfil
Rajmond Piotrowski
Marius Sala
Nicolae Saramandu

Secretar responsabil de redacție
Clarisa Vișu

VICTOR CIRIMPEI

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**DIMITRIE CANTEMIR: PLAIUL NATAL
ȘI DATINILE SALE**

Marea greșeală a lui Dimitrie Cantemir-domnul Moldovei a fost încheierea alianței Țării Moldovei cu Rusia (Eminescu avea să o numească „alianța nefericitului Cantemir cu Petru cel Mare” [1, p. 302]). Această convenție statală era contrară chibzuitei povește de puțin peste 250 de ani, dar încă pe deplin valabilă, a distinsului voievod moldovean Ștefan cel Mare, conform căreia: de nu vor mai fi în stare moldovenii să își apere țara cu propriile forțe armate, să nu o supună, ca protectorat, vreunei alte puteri decât imperiului turcesc, pentru că, deși de altă credință religioasă, turcii erau mai înțelepți și mai puternici decât creștinii marilor state din apropiere [2, p. 272-273].

De marea greșeală comisă Cantemir avea să-și dea seama la foarte scurtă vreme după semnarea numitei alianțe, odată cu pierderea de către ruși a bătăliei la Stănilești, pe dreapta Prutului, în iulie 1711; concomitent Cantemir pierzând scaunul de domnie, demnitate pe care, de nu făcea alianță cu rușii, o ar fi avut încă mulți ani înainte, el, conducătorul Moldovei, fiind în viziunea turcilor „unul de-ai lor” [3, p. 16], un Cantemir-oglu din vița lui Chan-Temur [2, p. 539]; și, am adăuga, demnitatea aceasta putea fi nu doar moldavă, ci una moldoveană și munteană.

Autoexilat în Rusia țaristă, Dimitrie Cantemir ne-a lăsat rînduri pline de mîndrie și admirație pentru scumpa și frumoasa țară, din care a fost nevoit să plece, scriind cu „dragostea [...] ce o avea, cum singur mărturisește] pentru patria noastră” [4, p. 124]. Cu drag și nostalgie avea să remarce: „Pe cînd ședeam în Moldova [...]” [4, p. 17], „la noi în Moldova” [4, p. 138], atenționînd și asupra veridicității descrierilor sale: „vreau să povestesc [...] ceva ce-am văzut eu însumi în [...] patrie” [4, p. 141], „cum am văzut cu ochii mei [...], am văzut [...] cînd părintele meu Constantin Cantemir era domnul Moldovei” [5, p. 53-54], „cercetările pe care le-am făcut adeseori, cu băgare de seamă” [4, p. 27].

Din rîndurile scrise de Cantemir în Rusia, străină și rece inimii sale, palpită cald-afectuos o mare dragoste și întemeiată mîndrie pentru calitățile deosebite ale scumpei lui patrii dintre munții Carpați și rîul Nistru: „Îmi aduc aminte, [...] că la noi sînt trei feluri de oi: oile de munte, oile de Soroca și oile sălbaticice de pădure” [4, p. 39]; „Pe amîndouă malurile Nistrului se văd uneori bivoli sălbatici” [4, p. 40]; povestește „nefericitul Cantemir” pentru lumea străină, de pretutindeni, despre patria sa – țară frumoasă și bogată, cu ferii montane, codri de stejari, slăvite cetăți și bravi oșteni, rîuri cu insule-ostroave ca din rai, lacuri bogate în pește, ape lecuitoare de orice boală, vinuri delicate. Dorind să-și prezinte patria cititorilor de alte etnii, Cantemir o descrie obiectiv și bine documentat, afirmînd cu mîndrie că: „Nu se poate afla nicăieri în vreo altă țară, cît Moldova de mică, atîtea ape și natura împodobită cu asemenea locuri minunate ca aici” [4, p. 16]. Prin urmare, pe un spațiu geografic restrîns – mulțime de rîuri, lacuri, minunate podoabe naturale și alte structuri proprii, native, cum nu are așa ceva vreo țară „cît Moldova de mică”.

Parcurgînd filele monografiei *Descrierea stării de odinioară și de astăzi a Moldovei*, pe lîngă bogatul volum de informații prețioase, impresionează declarația autorului ei privind felul său de rezolvare a ecuației *scriere de bun patriot și scriere de cercetător obiectiv*: „iubirea de țară mă îndeamnă și-mi poruncește să laud neamul în care m-am născut și să pun în bună lumină pe locuitorii acestui pămînt de unde mă trag; pe de altă parte, iubirea

de adevăr se opune și mă împiedică a lăuda lucruri pe care dreapta judecată mă îndeamnă să le critic” (conform originalului latin: „amor patriae instat jubetque eam gentem laudibus efferre, in qua nati sumus, eiusque terrae colonos commendare, quae nobis originem dedit: at obsistit vicissim veritatis studium, prohibetque ea praedicare, quae reprehendenda recta ratio suaderet”) [5, p. 308, 309], aceste critici nelipsind, bineînțelese, pe parcurs (Prutul avînd „apa cea mai ușoară și mai sănătoasă, cu toate că este cam turbure” [4, p. 17], Nistrul „are o apă foarte limpede, dar [...] foarte vătămătoare sănătății omului” [idem], moldovenii au fire neastatornică, nu iubesc învățătura ș.a. [4, p. 124-126]).

Cu gîndu-i la munții, codrii și oștenii Moldovei, remarca: „Cel mai înalt dintre munți este Ceahlăul, [...] așezat în părțile *Neamțului*, nu departe de izvorul *Tazlăului*, [...] mijlocul lui e acoperit de zăpezi veșnice; pe vârful lui însă nu se zărește pic de nea, fiindcă pare să fie deasupra norilor de zăpadă [la înălțimea de 1907 metri – *n. n.* ... și] pe timp senin [...] poate fi zărit de la Cetatea Albă” [4, p. 16], la distanță de circa 350 kilometri. În ceea ce privește codrii: „Cu *păduri* Moldova este dăruită din belșug, atît cu lemn de lucru, cît și cu lemn de foc și pomi cu roadă. Lucrătorii de corăbii caută mai cu seamă stejarul moldovenesc și-l laudă ca fiind cel mai bun pentru nave și cel mai tare împotriva carilor. [...] Doi codri de stejar mai [...] vestiți în Moldova: codrul Cotnarilor și al Tigheciului. [...] Acesta din urmă a fost cea mai puternică pavază împotriva [...] celor care au atacat deseori [Moldova], dar n-au putut-o lua niciodată; copacii sînt foarte înalți și atît de deși, încît un drumeț nu-l poate străbate cu piciorul decît pe poteci cunoscute numai de locuitorii țării. Înainte vreme se numărau aici peste douăsprezece mii de locuitori, care erau cei mai viteji oșteni din toată Moldova” [4, p. 37-38].

Dintre fortărețele, apărătoare de invazii dușmane, cetatea *Neamțul* este „așezată pe rîul cu același nume, [...] zidită pe un munte foarte înalt și e atît de întărit din fire, încît pare să înfrunte orice atac vrăjmaș” [4, p. 28]; „*Hotin*, o cetate pe Nistru [...] Se numără printre cele mai vechi cetăți ale Moldovei. [...] cea mai frumoasă și cea mai tare dintre cetățile Moldovei” [4, p. 26], „pe timpul meu, atenționează Cantemir, cu fortificațiuni făcute după sistema modernă” [2, p. 369]; „pe Nistru [e și cetatea Soroca], mică, dar foarte întărită [...], înălțată pe loc pietros [...], numai stîncă [...] și cu neputință de săpat [pentru atacatori,] cu pereți de piatră arsă [...]. Are un zid în patru colțuri, foarte tare, apărat de turnuri înalte și este clădit din piatră de cremene ce se găsește din belșug pe colinele dimprejur” [4, p. 26; 6, p. 211; 2, p. 274, 657].

A scris Cantemir și despre „zidurile părăginite ale unei cetăți foarte vechi de pe malul Nistrului, numită azi [în vremea învățatului – *n. n.*] *Tatar Punar* [Nu ar trebui confundată cu localitatea actuală Tatarbunar, care, deși asemănătoare la nume, nu e situată „pe malul Nistrului”, ci pe la mijlocul distanței dintre gura Prutului și cea a Nistrului, aproape de țărmul Mării Negre...]. Aceasta se află pe o stîncă înaltă, la poalele căreia fișnește un izvor cu apă foarte limpede” [4, p. 30]; „cetatea *Orhei*, așezată pe rîul *Răut* [...] nu e prea mare, dar cu toate acestea e frumoasă și are cu prisosință tot ce este trebuitor vieții omului. [Tot acolo,] pe malul dinspre apus al lacului [Orheiului], în mijlocul codrilor deși, se văd urmele unei cetăți vechi, numită de locuitori *Orheiul Vechi*. Judecînd după așezarea ei, pare să fie [...] din vechea Dacie” [4, p. 25-26].*

Își va aminti Cantemir cum în vara anului 1692, la vîrsta-i de 19 ani, împreună cu tatăl său, Constantin-vodă, s-a aflat pe meleagurile Moldovei din stînga Prutului, poposind la Orhei, urmărind apoi, la Soroca, timp de 30 de zile, o luptă a turcilor cu leșii pentru cetatea de acolo.

Nu avem, din păcate, vreun monument al Marelui CANTEMIR nici la Orhei, nici la Soroca.

* Opinia confirmată astăzi de arheologi – a se consulta: Ion G. Hîncu, *Străvechi monumente din Republica Moldova*, Chișinău, 1996; I. Niculiță, A. Zanoci, S. Teodor, *Butuceni. Monografie arheologică*, București, 2002.

Dintre *podoabele* acvatice: „Prutul [...] are apa cea mai ușoară și mai sănătoasă [...], a Nistrului –] grea și vătămătoare sănătății omului. [...] Pe când ședeam în Moldova am făcut o încercare [experiență] și am găsit că o cantitate de o sută de dramuri [323 g, de apă din Prut] este mai ușoară cu treizeci de dramuri [96,9 g] decât aceeași cantitate de apă luată din alte râuri. [...] Totodată] se crede că în apele Prutului sînt destule leacuri împotriva tuturor bolilor” [4, p. 17, 20]. „Răutul [...] face o baltă la Orhei [... –] *Lacul Orheiului* [...] și, în mijlocul acesteia [a bălții], un ostróv foarte plăcut [...], ostróvul minunat din acest lac, [...] unde s-a sădit viță de vie, de soi foarte bun și pomi cu roadă de tot felul” [4, p. 18, 19, 26]; „*Bacăul*, un tîrgușor așezat pe un ostróv din râul Bistrița, vestit pentru belșugul în mere și alte poame” [4, p. 28]; „*Lacul Dorohoiului* [...] trebuie să fie pomenit pentru belșugul de pește” [4, p. 19].

„Cel [...] mai vestit dintre toate [lacurile Moldovei] este *Lacul lui Ovidiu*, așezat lângă Akerman [Cetea Albă ...] în Basarabia, cunoscut mai cu seamă din pricina numelui său, fiindcă se zice că acolo a fost surghiunit [...] vestitul poet roman Ovidius” [4, p. 19], acest fapt constituind, în opinia lui Cantemir, un deosebit motiv de mîndrie națională pentru moldovenii ca descendenți ai viței romane.

Dimitrie Cantemir, „inamic de moarte al beției” [2, p. 806], aprecia calitățile înalte ale unui vin moldovenesc din vremea sa, dedicîndu-i următoarele fraze: „Vinul cel mai ales este cel de Cotnari, un tîrgușor în părțile Hîrlăului [...], tîrgușor vestit [...] prin viile lui neîntrecute, ce stau în fruntea celorlalte. Cîrmuirea [tîrgușorului ...] este dată în seama *marei paharnic*, care toarnă în pahar domnului. [...] Vinul de Cotnari are o culoare cu totul deosebită, pe care n-o găsești la alte vinuri [...] este verzui și, cu cît îmbătrînește, cu atît culoarea lui se face mai verde. [...] Vinul dat] este mai ales și mai bun decât alte vinuri evropenești” [4, p. 27, 37].

În continuare, Cantemir enumeră în ordinea descrescîndă a calității și celelalte vinuri bune, de laudă ale Moldovei, cinci la număr: vinul de Huși, de Odobești, cel de Nicorești, Grecești și „cel pe care îl dau viile Costeștilor”; deși, adaugă el, „vii destul de bune” au și „creștinii care locuiesc în părțile Chilie și Ismailului” printre ne-creștinii turci, „care [după legea religiei lor] se scîrbesc de vin” [4, p. 37].

Cu drag și nostalgie își amintește Cantemir de multe alte locuri ale dragii sale patrii. Scrie și despre cetățile Tighina / Bender, Smila / Smil / Ismail, Reni, Chilia; îi apare în minte „ținutul Cernăuților, care se întinde de-a lungul hotarului dinspre Polonia. Cel mai de seamă tîrg din acest ținut, remarcă autorul, este Cernăuți, așezat pe malul de miazănoapte al Prutului” [4, p. 27]; nu-i scăpă din memorie nici „Chișinăul, un tîrgușor de mai mică însemnătate” în vremea sa, „așezat pe râul Bîcul” [4, p. 25].

Pomenit fiind râul Bîc (astăzi un rîuleț neînsemnat), Cantemir găsește potrivit să se refere la o interesantă legendă mitologică, pe care o cunoștea din popor, despre cheile de încuiere a Bîcului; eruditul autor stăruind arheologic asupra unui aliniament curios de pietroaie, al căror lanț „se întinde peste Nistru pînă în Crimeia”: „La mică depărtare [de Chișinău] se zărește un șir de pietre foarte mari, așezat în linie dreaptă în așa chip, de parcă ar fi fost puse înadins acolo de mîna omului; numai că atît mărimea însăși a pietrelor, cît și lungimea șirului lor, nu ne îngăduie să credem așa ceva. Căci unele dintre ele sînt în patru colțuri, lungi de trei pînă la patru coți [între 1,911 m și 2,548 m], iar șirul lor se întinde peste Nistru pînă în Crimeia. În graiul țării, acestea poartă numele de *Cheile Bîcului*” [4, p. 25].

Datorită lucrării *Descrierea Moldovei* cititorul contemporan sesizează că datinile, obiceiurile și credințele românilor de la început de mileniu III sînt în fond aceleași care au fost și trei sute de ani în urmă, aproximativ aceleași la nuntă și înmormîntare, la petrecerile ritualice de vară și de iarnă; aceleași datini, obiceiuri și credințe-eresuri dăinuind peste secole cu fireștile amprente ale timpului.

Din aceeași lucrare aflăm diferite legende – ale movilei Răbîia, Cheilor Bîcului, Ieșilor; despre Dumbrăvile Roșii, oile cu o coastă mai mult ca celelalte (în ținutul Soroca), porcii cu copita nedespăcată, ca la cai (în ținutul Orhei); anecdota întrecerii la băut vin, a unui moldovean cu un muntean, pe podul de pe râul Milcov, în Focșani; despre lecuirea ocultă de mușcătură de șarpe a unui cal și de rîie – a unui grajd întreg de cai; tot acolo sînt oferite cititorilor prețioase informații referitoare la un mare număr de actanți mitologici în diverse medii de viață: Ursitele, Frumoasele, Joimărițele, Dzîna, Stahia, Striga, Zburătorul, Tricoliciul, Călușarii, Doina, Turca, Miazănoaptea, Drăgaica, Păpălugă etc.

Descrierea spectacolului magic al *Călușarilor*, de exemplu, „cu încărcătura sa de mesaj mitic arhaic” [7, p. 109], este una amplă, amănunțită și rarismă-unică în istoria consemnării fenomenelor străvechi ale culturii populare, spectacolul reprezentînd un dans „plin de eres, observa Cantemir, care trebuie alcătuit dintr-un număr fără soț de dansatori – șapte, nouă [...] unsprezece. Aceștia se cheamă «Călușeri» [sau «Căluceni»] și se adună o dată pe an, îmbrăcați în veșminte femeiești: capul și-l încing cu o cunună împletită din frunze de pelin [...] cu alte flori, glasul și-l preface ca de femeie, și, ca să nu poată fi recunoscuți, își acoperă fața cu o pînză albă.

Cu toții, ei poartă în mîini săbii goale, cu care orice poporan ar cuteza să le înlătore acoperămîntul de pe față, ar fi străpuns pe dată. Căci acesta-i privilegiul pe care li l-a îngăduit obiceiul din vechi, astfel că nici la judecată ei n-ar putea, din această pricină, să fie învinuiți de omor.

Căpetenia cetei se numește [... «Stareța»], al doilea – «Primicer[ul]» [sau «Muta»], a cărui treabă e să afle ce fel de joc vrea [... «Stareța»] să se facă și să li-l arate soților, pe ascuns, astfel ca poporul să nu audă numele jocului, mai înainte de a-l vedea cu ochii. Căci ei au mai mult de o sută de felurite [...] motive coregrafice] și de jocuri alcătuite după ele; nu puține atît de meșteșugite, încît cei care joacă [par ...] de-abia [...] a atinge pămîntul, ci doar a zbura prin aer.

Astfel, vreme de [...] zece zile care se află la mijloc între sărbătorile [Înălțarea] lui Iisus Hristos și a Cincizecimii [Rusaliilor], ei se străduie și trudesesc neîncetat, și străbat toate tîrgurile și satele jucînd și alergînd. În tot timpul acela ei nu dorm niciodată decît sub acoperămîntul unei biserici, și cred că, de-ar fi să se culce în altă parte, ar fi năpădiți, pe dată, de Iele, pe care le numesc «Frumoasele».

Apoi, dacă vreo ceată de «Călușari» dă, pe drum, peste o alta, au, amîndouă, a se lupta: cei înfrînți le fac cale biruitorilor, și, căzînd la învoieli de pace, trebuie să [...] se mărturisescă [recunoască] celeilalte cete mai prejos, vreme de nouă ani. Dacă, într-o atare luptă, cade cineva ucis, nu-i loc pentru nici o judecată, nici măcar judele nu cercetează cine a fost acela.

[Cel care] a fost, o dată, primit într-o atare ceată, trebuie, vreme de nouă ani, să umble cu ea, în fiecare an: de se va lăsa să facă așa, se spune că va fi bîntuit de duhul rău și muncit de «Frumoase».

Norodul cel superstițios le atribuie lor puterea de a alunga bolile cronice. Iar tămăduirea se face astfel: După ce bolnavul s-a așternut la pămînt, ei își încep jocul, și, la un anume loc al descîntecului, îl calcă, pe rînd, pe cel ce zace, din cap și pînă la călcîie, iar, la urmă, îi șoptesc anumite vorbe, cu grijă ticluite, la ureche, și poruncesc să-i iasă boala. Odată ce vor fi repetat asta de trei ori, vreme de trei zile, cel mai adesea, reușita împlinește nădejdea, iar bolile cele mai grele, care-și bătuseră joc de meșteșugul celor mai iscușiți medici, vor fi astfel alungate fără mare trudă. Atît de multe poate credința, chiar și în eres” [8, p. 305-307]. (Text în traducere din latină de Dan Slușanschi.)

Așadar, șapte, nouă sau unsprezece bărbați tineri, mascați femeiește: fețele, îmbrăcămîntea, numele și vorbirea, avînd însă acțiuni deloc feminine, cu săbii gata pentru apărare; o astfel de ceată, odată constituită, execută anual jocuri culturale misterioase, cu figuri de mare virtuozitate, timp de nouă ani la rînd, în decurs de cîte zece zile premergătoare

sărbătorii de origine precreștină (păgînă) a Rusaliilor, mai avînd și posibilitatea leucirii, poate mai mult sugestiv, a unor maladii.

De mare importanță este presupunerea lui D. Cantemir că unii dintre actanții mitologici, enumerați în *Descrierea Moldovei*, evocă urme ale credinței religioase a dacilor ca vechi strămoși, de pînă la romani, ai românilor – credinței în caracterul divin păgîn al unor figuri obscure ca Doina, Drăgaica, Turca, Păpălugă / Paparuda etc.

În romanul istoric *Viața lui Constantin Cantemir* este descrisă emoționant, pe un mare spațiu, legendara poveste a faimosului haiduc Burlă; tot acolo – două schițe comice în stilul burlescului folcloric: spaima trasă de un comandant militar turc din cauza unei iepure de cîmp (1) și lecuirea de dizenterie a unui musulman, comandant al armatei turcești, de un călugăr creștin (2); de asemenea, povestea și textul unei strigături satirice despre Constantin-vodă Cantemir, la 1691, alcătuită și zisă defectuos românește, la o petrecere de campanie, de către oștenii regelui polon Jan Sobieski: „Constantine, / fugi bine – / nici ai casă, / nici masă, / nici dragă jupîneasă”. Putea fi vorba de o compunere în felul: „Constantine, Constantine, / bine-ar fi să fugi mai bine – / n-ai nici casă, / n-ai nici masă; / nici pe draga jupîneasă” (aceasta murise „din voia sorții, de mult”, va explica autorul *Vieții lui Constantin Cantemir*) [6, p. 121].

O elaborare istorico-filologică referitoare la continuitatea etnică de secole a poporului român, lucrare scrisă românește, în primul rînd pentru români, cu multe note și paranteze de caracter etno-folcloric, este *Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor*. Din această lucrare deducem, spre exemplu, că pe vremea scrierii ei se cîntau în popor colinde cu arhaica zicere *Ler*: „în colindele Anului Nou, și astăzi, scria Cantemir, [...] pomenesc: *Ler Aler Domnul*”; adresare culturală cu același *Ler*, incert ca origine,* cîntat în ziua de Crăciun, la începutul noului an solar (dar și pe peste două săptămîni, „pe vechi”), auzim în multe localități românești și în secolul XXI.

Din *Hronic*... desprindem o prețioasă informație despre posibila existență a unui cîntec popular, poate a unei balade, pare-se de coloratură istorică, de pînă la 1530, cu primul vers: „La vad la Oblucița”: „din pomenirea moșilor-strămoșilor, scrie Cantemir, auzim, precum unde acmu iaste Oblucița (căriia turcii îi dzic Isaccea) să să fie chemat *Vadul Dunării*, [...] căci acolo pod fiind, să chema vad, de unde și acmu «La vad la Oblucița» a dzice s-au obiciuit din bătrîni; încă și în cîntecele prostești [simple, ale țăranilor], pe la domnia lui Petru-vodă [Rareș], vadul Obluciții să pomenéște” [9, p. 240].

Nelipsite sînt în această lucrare, dar și în alte opere cantemirene, parimiile folclorice românești, despre care vom trata mai jos; avem în *Hronic*... informații cu privire la specificul etnic al aromânilor, inclusiv originea poreclei de *çoțovlahi* / *cuțovlahi* ai celor din Grecia și Macedonia. În *Istoria moldo-vlahică*, o lucrare de pînă la *Hronic*..., venind vorba despre tradițiile aromânilor, Cantemir-patriotul remarcă un semnificativ detaliu etno-sociologic: ei „își țin foarte strîns cununile, fără să-și dea ficele după soți de alt neam și fără să ia pentru fiii lor soții străine, și păzesc cu grijă obiceiurile cele de obște la români încă din vechi, precum și celelalte datini ale neamului” [10, p. 427].

În stil de blestem creionează Cantemir, în repetate rînduri, pentru *Hronicul vechimei* [...], stigmatizarea falsificatorilor de adevăr istoric, acestora (un singur exemplu) „după ce le va pieri numele cu sunet, [...] nici locul să nu li se mai afle” [9, p. 447]; sau, pentru *Istoria ieroglifică*, anumite acțiuni și situații ale personajelor acestui pamflet istorico-literar (doar un crîmpei dintr-o îndelungă prezentare, în stil de blestem și descîntec răuvoitor pentru circumstanțele complicate în care urma să se afle Inorogul): „Lăcașele Inorogului, pășunele, grădinile – cernească-să, pălească-să, veștejască-să; nu înflorească, nu înverzască, nici să odrăslească, și pre domnul lor cu jele, pre stăpînul lor, negrele, suspinînd, tînguind,

* O ipoteză, în acet sens, am expus-o în articolul *Lel / Ler ca posibilă zeitățe indo-europeană traco-iliro-celtă*, vezi culegerea „Simpozionul *Perenitatea creației populare și contemporaneitatea (IV)*”, Chișinău, 2006, p. 51-56.

nencetat să pomenească ochiuri de cucuoară; voi, limpezi izvoară, a izvorî vă părășiți și-n amar vă primeniți! Gliganul sălbatec – vieriu și în livezile lui, ursul – ușieriu să să facă. În grădini – tîrvește, în pomăt – bătește să să prefacă. Clătească-să ceriul, tremure pămîntul, aerul – trăsnet, nuării – plesnet; potop de holbură, întunec de negură vîntul să aducă. Soarele zimții să-și râteze, luna siindu-să, să să rușinedze; stelele nu scînteedze, nici Galacteea să luminedze [...]” [11, p. 295].

Multe sînt proverbele, zicătorile și frazeologismele folclorice românești, incluse de Cantemir în scrierile sale; preponderent, cu devieri de la structura și textul zicerii populare, în mai puține cazuri, forme neschimbate, așa cum circulau în graiul viu al poporului. Și unele, și altele nuanțînd estetic mesajul operei, sînt pilde ce ilustrează dănuirea pe parcurs de cel puțin trei secole a frumoaselor vorbe din moși-strămoși.

Din *Istoria ieroglifică*, operă elaborată în limba națională a personajelor sale, munteni și moldoveni, desprindem expresii pe care le putem auzi și în secolul XXI: „de-a fir-a-păr”, „cu o falcă-n ceriu și cu alta în pămînt”, „de oi grăi – oi muri, de oi tăcea – oi plesni”, „unii seamănă și alții seceră”, „cine face, face-i-să”, „Rar mincinos nelăudăros”, „lăcomia își vinde neamul și moșia” [conform ediției de la Chișinău, 1973]. De origine folclorică, deși mai puțin caracteristice mediului oral contemporan, prezente în aceeași operă, sînt expresiile: „Scînteia amnariului, până a nu să stinge, iască aprinde”, „lacomul și sătul flămînd este”, „clevele rele strică obiceiurile bune”, „pre cela ce-l mușcă șarpele, și de șopîrlă se ferește”, „pentru găina de mîne oul de astăzi lasă”, „cine nu va să frămînte, toată dzua cerne”. În colecția-tezaur de paremiologie românească, alcătuită de Iuliu Zanne, parimiei de la urmă (cu frămîntatul și cernutul), asemănătoare ca idee, dar evoluată ca orizont cultural, îi aflăm varianta: „Cine nu vrea să scrie cu condeiul, să scrie cu furcoiul” [12, vol. V, p. 584]; pentru proverbul „leneșul mai mult aleargă și scumpul [zgîrcitul] mai mult păgubește” din *Istoria ieroglifică*, în colecția Zanne aflăm: „Scumpul mai mult păgubește și leneșul mai mult aleargă” [12, vol. VII, p. 712]. Rar întîlnită astăzi, folosită în *Istoria ieroglifică*, este zicala: „de multe ori ce nu biruiește omul, biruiește popul”.

Nerefăcute structural în *Istorie*... sînt proverbe pe care nu le mai auzim: 1) „Sara ghigariu, dimineța – spătariu”, din anturaj medieval boieresc, de curte, cu inexistenta astăzi funcție de spătar și 2) „nevinovăția unuia oțapoc stă în ochiul altuia” (cu arhaicul, pare-se un regionalism, *oțapoc* – mustață aspră-rugoasă a spicului cerealier).

Tot acolo, parimii folclorice cu anumite schimbări ale zicerii originare, fie variante: „Ce au sămănat, aceea să seceră” (este forma ușor schimbată a unui proverb care începe cu „Cine samănă...”, de ex., la Zanne: „Cine samănă răutăți, spini culege” [12, vol. IX, p. 527]); „Ce ș-au așternut, pre aceia să se culce” (este adaptarea bine cunoscutului proverb „Cum îți vei așterne, așa vei dormi”), „În groapa căreia singur au săpat, într-aciași singuri au cădzut” [12, vol. I, p. 191] (corespunde popularului „Cine sapă groapa altuia, cade el într-însa”).

Alte parimii cu forma originară puțin schimbată: „Nici o piatră neclătită n-am lăsat [a nu lăsa piatră pe piatră]”, „Ca peștele pe uscat mă izbiiam”, „Capul în poale luîndu-și”, „Îndesară, cînd dzua cu noaptea să îngîină”, „Teie de curmeie lega”, „Cuvinte de miere amestecate cu fier” și „În gură miere zămîntește [mestecă] iară în piept otravă dospește”, „Soarele cu degetul a astupa nevoindu-mă”, „Picătura cea mai de pre urmă vasul îneacă”, „Mare scrișnetul roatelor astupă voroava căraușilor”, „Acelui vrăjitoriu bobii nu-i prea îmblă”, „Neghina din grîu și bobul din madzire să aleagă”, „Capul minciunii deasupra tingirii vicleșugului”, „Nu toată pasirea zburătoare să mănîncă”, „Lupul părul după vreme își schimbă, iară din firea lui nu iese” etc.

La una și aceeași parimie populară D. Cantemir apelează, pe parcursul *Istoriei ieroglifice*, de două și chiar de trei ori. Astfel, în locuri diferite, variat expusă, este parimia cu țințarul și armăsarul: „Țințariul să face armăsar” și „Pe armăsarul îl întoarsă în

țințariu”, cea cu ac de cojoc: „Voi afla ac de cojocul lui” și „Avem noi ac de cojocul lor”; cea despre nebunul care, fie că prăvale o piatră pe pantă (un caz), fie că aruncă „o pietricea în fundul mării” (alt caz), este opus posibilităților a „o mie de înțe(ă)lepți”: „Piatra din deal răsturnată, pre carea un nebun cu piciorul poate a o prăvăli și o mie de înțelepți a o opri nu o pot” și „Un nebun o pietricea în fundul mării aruncă, pre care o mie de înțelepți să o scoată vrédnici nu sînt”.

Pentru situații contextuale diferite, în trei locuri – parimia folclorică despre luarea / apucarea cu mîna a șarpelui, semnificînd expunerea cuiva primejdiei la îndeplinirea unei misiuni: 1) „Cu mîna altuia șérpele din bortă să scoți ai vrut”, 2) „Cu mîna altuia șérpele din bortă gîndi să scoată” și 3) „Cu mîna altuia șearpele din bortă să scoată”. Mai departe, peste vreo 20 de pagini, autorul *Istoriei*... revine la parimia dată, unde are a zice că personajul Corbul „cu mîna altuia șérpele din bortă a scoate siliia”. Pentru a colora poetic ideea că ce e minuscul și puțin crescut neapărat se face mare (dezvoltat, considerabil), autorul apelează la parimiile: „Aluatul mic într-o covată mare toată frămîntătura dospéște”, „Bucătea o aluatului la toată covata destul iese și din scîntéia mică mare pojar a să ațița poate”.

Printre numeroasele parimii ale *Istoriei ieroglice* întîlnim și ziceri populare despre mitologicul Noroc ale cărui servicii, mai mult sau mai puțin bune, sînt absolut imprezibile pentru oricine: „Norocul și pre porcariu, și pre olariu tot cu o orbime caută”, „Celea ce Norocul face, nici mintea, nici socoteala a desface poate”, „Norocul nu împarte cu oborocul, ce unora varsă, iar altora nici pică”; uneori însă „darul Norocului în para focului” poate fi aruncat.

Iar într-o adresare a Inorogului către Corb (spre sfîrșitul „părții a dzecea” a *Istoriei*...) este inclusă imaginea populară, astăzi necunoscută folclorului mitologic, a personajului Noroc: „o, Coarbe, [...] precum *din bătrîni am audzit*, [Norocul] numai aripi să fie avînd dzic, iară nu și picioare, și pe de asupra capului zburînd, după cel norocit urmadză, iar de tot pe dînsul a să pune nici va, nici de ar vrea, în ce să să sprijinească [nu] are” [5, p. 340].*

Parimii autentice incluse neschimbat în *Hronicul vechimei* [...]: „Gura care singură pre sine să laudă, pute”, „Plata păcatului – ca despletitura ciorapului”, „Cîtu-i negrul supt unghé”, „Le-au eșit pe nas”, „Să leagă ca orbul de gard”, „Minciună cu coarne”; și cu forma schimbată: „Ce ție a-ți fi nu voiești, altuia să nu faci”, „Grîul din neghină să aliagă”, „Pentru grîu – neghina să amestece”, „Cu măsura carea au măsurat, măsurîndu-(i)-se”, „I s-au făcut și lui ce i-au plăcut altuia să facă”, „Atocma cu pămîntul făcîndu-le”; în *Sistemul* [...] religiei muhammedane, formulat latinește, un proverb românesc, propriu și altor popoare balcanice: „Corb la corb niciodată nu-și scoate ochii”.

În prima lucrare cantemireană (scrisă în limba greacă) – *Divanul sau Gâlceava Înțeleptului cu Lumea* [...] personajul Înțeleptul, dialogînd cu Lumea (alt personaj), la un moment dat zice acesteia că raționamentul ei despre treptele de vîrstă ale omului „să potrivește cu un cuvînt ce să dzice că *peștele în baltă fiind, îl vinzi*”; este folosit un proverb românesc puțin cunoscut în zilele noastre, însă echivalent parimiilor: „Vinde pe murgul în tîrg și el e în crîng” [12, vol. IX, p. 636], „Vinde pielea lupului, și lupu în pădure” [idem]. În epistola-dedicație către fratele său Antioh, atunci domn al Moldovei, citim (în aceeași lucrare) un proverb folcloric în formă refăcută, ca „de un filozof oarecarele”: „Gura carea singură pre sine să laudă să fie puînd” (ca formă autentic-populară este în *Hronicul vechimei* [...], vezi mai sus).

Din romanul vieții tatălui său, scris de Dimitrie Cantemir în latină, transpare într-un loc proverbul românesc „Cine vrea să ucidă doi iepuri dintr-o lovitură, nu prinde nici unul”, tradus latinește drept: „Qui unico ictu duos occidere vult lepores, ambobus privari” [6, p. 83]; tot acolo, pe alte pagini – expresiile idiomatice: „spre pieirea sa,

* Mai pe larg, despre tratarea cantemireană a Norocului, am scris în articolul *Dimitrie Cantemir: Norocul ca divinitate*, publicat în „Timpul” (Chișinău), 2003, 24 oct., p. 15.

acela a golit paharul plin de mînia dumnezeiască” („quousque poculum divinae irae impletum in suam perniciem ebibit”) și „dacă i s-ar ivi prilejul, nu va sta pe gînduri să-i înece pe toți într-o picătură de apă” („si illis occasio daretur, omnes illos in aquae guttula submergendos non dubitaturum”) [6, p. 115, 117 și 136, 137].

Nu cunoaștem astăzi expresia populară idiomatică „a-și arde opaițul în zadar”, însă nu excludem existența acesteia în vremea lui Cantemir; în manuscrisele savantului, de prin 1714, *Despre numele antice și de astăzi ale Moldovei*, folosind asemenea expresie în latină, autorul blamează presupusa origine italiană a limbii române: „unii [...] susțin că limba românească nu s-ar fi tras din maica latină, ci din fiica ei, italiana [...]. Dar ei își ard opaițul în van (in cassum oleum perdere)”.

În afară de mostrele paremiologice semnalate, Dimitrie Cantemir, pentru profilarea multiaspectuală a personajelor romanului-pamflet *Istoria ieroglifică*, recurge la diverse forme de calambur – jocul de cuvinte paronimic și frămîntarea de limbă, procedee poetice proprii, în primul rînd, creației populare orale.

O promisiune pentru personajul Rîsul și caracteristica preocupărilor acestuia sînt puse în relație cu expresia „de rîs” avînd în vedere ceva fără de valoare: „Iară Rîsului adevărat lucru de rîs îi giuruiră” și, ridicol: „Rîsul de rîs sfaturi [...] varsă”, „Dulăul-cel-Bătrîn [...] răspunsă: – Bine ne dzici, o Rîs de rîs”.

O anumită manifestare a personajului Vidra este corelată cu numirea paronimică a recipientului pentru lichide, ca de vreo 10 litri, „vadra”: „Vidra nu cu picătura, ce cu vadra în vasul înțelepciunii veninul nebuniei ș-au vărsat”.

Autorul procedează la apropierea substantivelor „dare” (datorie) și „dar” (plocon), scriînd: a da „nu supt numele dării, ce supt chipul darului”. Alt joc de cuvinte observăm în apropierea adjectivului *duhnicesc* (o creație de autor, probabil) și substantivul *duh*: „Cu acest feliu [...] de duhnicească putere, Vulturul – leu și Leul – vultur, duhul vulturelui în Leu și al leului în Vultur, fără de nici o deosebire cele din afară mădular”; de la substantivul „șoarece” a format verbul „a șorecăi” cu înțeles de a vîna șoareci: „o miță sălbatecă [...] prin spini șorecînd, sunetul îmbletului șoarecelui la urechi îi vini”.

Cu scopul ironizării cît mai distructive a partidei Corbilor, permanent atacată în *Istorie...*, autorul pamfletului literar a recurs și la o probă de calambur livresc elevat, ca: „și așa din *Corbi* scoțind *καρπα* [litera inițială, grecească] rămîn hiriși [de facto] *orbi*”, de parcă însuși numele *Corb* ar predispuce la rele pe întuneric.

În stilul frămîntării de limbă (de cuvinte) și aforistic este expusă o situație puțin obișnuită: „Avînd de nu va avea, neavînd de va avea”. Prin frămîntări de cuvinte sînt caracterizate personajele cu porecle animaliere Delfinul / Dulful și Hamleonul. Cel cu nume de mamifer marin, Delfinul este „porc peștit și pește porcit”: „Corăbiierul dzisă: – Bre, hei, porc peștit și pește porcit, Dulfe”; cel cu nume de reptilă arboricolă și insectivoră, Cameleonul, în rol de personaj literar, e „jiganie dobitocită și dobitoc jigăniit”, astfel fiind numit de Inorog: „De unde te luași, jiganie dobitocită și dobitoc jigăniit?”.

Doă perechi de frămîntări de cuvinte în o singură frază retoric-interogativă: „unde Leul vulturêște și Vulturul leuește, Prepelița ce va epuri și Epurele ce va prepeliți?”; și un colier de asemenea bijuterii verbale (cu „dormire fără dormire să dormitedze”, „sommn fără sommn să somnedze”, „batgiocură de batgiocurit” ș.a.) într-un mic pasaj: „Hameleonul, de la Șoim eșind, dormire fără dormire să dormitedze și sommn fără sommn să somnedze, la stratul culcușului său să dusă. (O, mai bine în veci să fie murit, decît dormire ca aceasta să fie dormit! O, mai bine mort să să fie sculat, decît sommn ca acesta să fie somnat! [...] O, batgiocură de batgiocurit și ocară de ocarît!)” [Exemplele calamburistice le-am extras din ediția de la Chișinău, 1973, a *Istoriei ieroglifice*].

Un joc de cuvinte avem și în *Hronicul vechimei* [...], unde este folosit, satiric, pentru cuvântul „hronicarii”, zicerea ilariantă „hloricarii”, autorul operei explicînd: „cuvînt schimosit spre bătaie de joc pentru *cronicar mincinos*” [9, p. 150 și 874].

Cu mare dragoste pentru plaiul natal și datinile acestuia, înstrăinatul de patrie Dimitrie Cantemir – istoric, geograf, economist, filozof, etnolog, filolog, scriitor, muzicolog, vorbitor de limbi străine – a elucidat, ca nimeni altul pînă la dînsul, esența romanică a poporului său. Dovada supremă în acest sens, considera la 1723 Cantemir, este limba strămoșească de origine latină în care comunică întreaga etnie românescă; spre această concluzie converg numeroasele argumente, inclusiv cele etnofolclorice, ale doctului autor în diversele sale scrieri, concluzie pe care o aflăm reliefat expusă în *Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor*, unde susține că este în firea lucrurilor ca romanii, după învingerea în cîteva războaie grele a dacilor, să fie „strămoșii românilor, carii și astăzi în părțile Dachiei [de odinioară] lăcuitori să află, adecă moldovenii, muntenii, maramorășenii, românii de peste Dunăre” [9, p. 153]. Și pentru ca „toate aceste năroade, dintr-aceiași romani [...] să fie, [...] limba și graiul [...] mărturisesc” [idem] – își încheia deducția Dimitrie Cantemir, testamentar am zice, 285 de ani în urmă, cînd revenise, înainte de clipa morții, asupra acestui *Hronic*....

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. M. Eminescu, *Opere, IX: Istorice. Traduceri, studii, transcrieri, excerpte*, ediție de Aurica Rusu, București, 2000.
2. Dimitrie Cantemir, *Istoria imperiului otoman, creșterea și scăderea lui* [incluzînd și *Viața lui Dimitrie Cantemir, fost domn al Moldovei* de N. Tindal], traducere de I. Hodoș, București, 1876.
3. Vasile Coroban, *Dimitrie Cantemir – scriitor umanist*, Chișinău, 2003.
4. Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei* [traducere de Petre Pandrea după ediția germană din 1771], Chișinău, 1992.
5. Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, traducere din latină a manuscrisului *Descriptio antiqui et hodierni status Moldaviae (Descrierea stării de odinioară și de astăzi a Moldovei)* de G. Guțu, București, 1973.
6. Dimitrie Cantemir, *Viața lui Constantin Cantemir* [traducere din latină de Radu Albala după *Vita Constantini Cantemyrii*], București, 1973.
7. Victor Kernbach, *Dicționar de mitologie generală. Mituri, divinități, religii*, București, 1995.
8. Demetrii Cantemirii / Dimitrie Cantemir, *Descriptio antiqui et hodierni status Moldaviae / Descrierea stării de odinioară și de astăzi a Moldovei*, Ediție critică întocmită de Dan Slușanschi, București, 2006.
9. Dimitrie Cantemir, *Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor*, Ediție de Gr. G. Tocilescu, București, 1901.
10. Dimitrie Cantemir, *Opere complete*, IX/1, Ediție de Dan Slușanschi, București, 1983.
11. Dimitrie Cantemir, *Istoria ieroglifică*, Ediție de I. C. Vartician, Chișinău, 1973.
12. Iuliu A. Zanne, *Proverbele românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia. Proverbe, zicători, povățuiri, cuvinte adevărate, asemănări, idiotisme și cimilituri*, Ediție în zece volume, București, 1895-1903.

ALINA TOFAN

Universitatea din Leipzig
(Germania)

**PERSONALITATEA LUI DIMITRIE
CANTEMIR ÎN DISCURSUL
IDENTITAR BASARABEAN
ÎN PERIOADA INTERBELICĂ**

0. În perioada imediat următoare Marii Uniri de la 1918, societatea românească cunoaște (concomitent cu starea de euforie națională) un proces complex și contradictoriu de autodefinire pe plan intern și extern, proces de altfel absolut firesc și chiar inevitabil în urma extinderii substanțiale a teritoriului statului român și a integrării unui plus considerabil de populație eterogenă din punct de vedere etnocultural și lingvistic. Crearea, conform Constituției din 1923, a „statului unitar național” era prezentată drept idealul milenar al poporului român, definit și definibil în mod oficial în epocă prin continuitatea biologică a legăturii de sânge, prin continuitatea spațio-temporală a vetrei strămoșești și prin continuitatea spiritual-simbolică a comunității cultural-lingvistice, istorice și religioase (creștin-ortodoxe). Această ideologie (și frazeologie) naționalistă a statului unitar pune accent pe românitatea cultural-istorică a tuturor regiunilor țării și, implicit, pe afirmarea și promovarea exclusivistă a elementului și a spiritului românesc în toate domeniile vieții sociale. Astfel, abordarea oficială reflectă și susține (sau urmează să susțină) eforturile de consolidare a statului român unificat *de jure*, dar eterogen *de facto*, deci în proces de construcție, adică de afirmare a unei identități colective *naționale* moderne, bazată pe apartenența la comunitatea etnică a românilor, dar și pe cetățenia română.

Altfel zis, pentru promovarea ideii de identitate românească în mod oficial și centralizat erau definitorii următoarele teze: latinitatea limbii și culturii române și a neamului românesc, unitatea și continuitatea istoriei neamului, românitatea perenă a teritoriului și, în deceniul patru, ortodoxia. În ce măsură a fost considerată adecvată și utilă viața și opera lui Dimitrie Cantemir pentru argumentarea acestor teze în spațiul public basarabean și care au fost conotațiile regionale ale acestei readuceri pe scenă și instrumentalizări postume a personalității lui D. Cantemir în discursul identitar basarabean? Un răspuns la această întrebare ne oferă două texte *despre* Cantemir, publicate în perioada interbelică de cunoscutul istoric literar Șt. Ciobanu și de publicistul Al. Kidel.

1. Prima „apariție” a numelui lui Dimitrie Cantemir în discursul public basarabean din perioada interbelică are loc cu ocazia publicării în 1923, în *Adevărul literar și artistic*, a studiului *Dimitrie Cantemir*, semnat de istoricul literar Ștefan Ciobanu, care prezintă punctual biografia domnitorului moldovean și scrierile sale. Acest text se pare că nu a avut rezonanță în spațiul cultural basarabean, probabil din cauza absenței propriu-zise a unui cititor *colectiv* al presei românești. După ce, tot în 1923, același autor scotea la Chișinău voluminoasa lucrare (conținea 344 pagini) *Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă*, care are ca scop declarat punerea în lumină a caracterului românesc, a românității continue și creatoare a Basarabiei sub dominație străină, în 1925, *Analele Academiei Române. Memoriile Secțiunii Literare* îi va tipări studiul *Dimitrie Cantemir în Rusia*, care, apărut și în extras, beneficiază de numeroase cronici laudative.¹

Interesul față de acest subiect este justificat și prin faptul că tocmai în Rusia domnitorul și cărturarul moldovean își scrie „cele mai însemnate opere, din cari primul loc îl ocupă acelea, cari se referă la țara lui”.² Conștient de faptul că „scopul istoricului

literar e de a găsi adevărul obiectiv, de a găsi cauzele fenomenelor literare și de a face legătura evolutivă între aceste fenomene”, Șt. Ciobanu reconstituie în studiul său nu doar itinerariul vieții lui D. Cantemir în Rusia și cronologia textelor sale, ci și ceea ce ar putea fi definit drept „legătură evolutivă” între faptul biografic și cel cultural. Refugiul forțat al domnitorului moldovean, „care pentru un vis frumos, nesilit de nimeni, își pune în cumpănă viitorul său și al copiilor săi, care își lasă bogății în țară și posibilități de a domni peste un popor, și care își ia drumul pribegiei” în Rusia, este privit prin prisma destinului tragic comun mai multor domnitori din istoria românilor. În opinia lui Șt. Ciobanu, „soarta lui Dimitrie Cantemir pare și mai tragică, dacă luăm în seamă că acest domnitor ca cultură și claritate de conștiință se ridică deasupra tuturor, că acest istoric renumit, acest diplomat iscusit rămâne înșelat în calculele lui. Retras în Rusia, străină lui ca moravuri și obiceiuri, frământată de încercările de reformație siluită a lui Petru cel Mare, de războaie fără sfârșit, Dimitrie Cantemir, care își înțelegea rostul său în viață, își cunoștea mai bine ca oricine țara părăsită, trebuia să sufere mult în urma sfărâmării iluziilor de a-și vedea țara liberă și tronul asigurat pentru copii”.³

Ultima perioadă a vieții lui D. Cantemir (1711-1723) s-a derulat sub însemnele pribegiei forțate în țară străină, și Ștefan Ciobanu va accentua dramatismul acestei situații cu diverse ocazii: Rusia este pentru principele moldovean o țară „străină lui ca moravuri și obiceiuri”, principele Moldovei este „nevoit să se adăpostească în Rusia”, dar „a rămas un geniu exotic în această țară”. În același context se afirmă că „Dimitrie Cantemir rămâne străin de reformele lui Petru cel Mare: el nu face aproape nici un fel de legătură cu Rusia de atunci, [...] nu-și găsește loc în viața socială rusă”, ba chiar nici nu reușește să învețe prea bine limba rusă.⁴ Conform interpretării istoricului basarabean, Cantemir trăiește, cel puțin în primii șapte-opt ani, în lumea din care a plecat, interesele domnitorului vizează Moldova, neamul românesc, imperiul turcesc, iar toate nemulțumirile sale exprimate în corespondența către țarul Rusiei denotă starea lui sufletească de *român străin în țara moscovită*.

2. Relevante pentru perspectiva lui Șt. Ciobanu asupra vieții și activității lui D. Cantemir în Rusia sunt două teze ce reflectă orientarea ideologică a cercetării și interpretării: a) domnitorul pribeag a păstrat legături permanente cu Moldova și în general cu țările române, evident în speranța redobândirii tronului („visând tronul țărilor românești”); b) existența timp îndelungat într-un mediu cultural străin (și rămas străin), intermitent chiar ostil, a fost totuși favorabilă realizării unor opere importante, care se referă fie la spațiul românesc, fie la cel otoman și care i-au asigurat un renume european (și astfel îi certifică universalitatea).

2.1. Prima teză este susținută în capitolul I – *Viața lui Dimitrie Cantemir în Rusia* –, în mod special în episodul privind intervențiile lui Cantemir pe lângă țarul rus, în vederea declanșării unui nou război ruso-turc, începând cu anul 1715:

În anul 1715 împăratul Rusiei pleacă în străinătate. Dimitrie Cantemir, care până la moarte n-a încetat a se interesa de soarta țărilor românești, de a se întoarce în Moldova, întreține legături vii cu emigranții români și chiar cu unii boieri din Moldova. El urzește un plan de cucerire a acestor țări de către țarul Rusiei, visând tronul țărilor românești, bine înțeles în condițiunile înțelegerii de mai înainte cu Petru cel Mare.⁵

Analizând situația existentă în Muntenia și Moldova, amenințate de ocupația austriacă, fostul domnitor ajunge la concluzia „că a sosit momentul eliberării țărilor românești de sub jugul turcesc și nemțesc”. Scrisorile și memoriile lui cu privire la Moldova adresate țarului sunt prezentate ca o dovadă indubitabilă a faptului că domnitorul exilat „în anii 1716-1718 întreprinde o vie activitate pentru reocuparea tronului acestei țări. El caută să-l convingă pe Petru cel Mare să înceapă un război nou cu Turcia pentru Moldova și chiar pentru Țara Românească. În ocuparea acestor două principate de către Ruși, el vede scăparea poporului românesc. [...] el, ca și mulți contemporani ai săi, vede în ocuparea rusă salvarea

principatelor. [...] el concepea ocupația rusă ca fiind provizorie, iar Moldova independentă, ocârmuită de familia Cantemireștilor sub protectoratul Rusiei”.⁶

Pentru a evita acuzele de rusofilie la adresa principelui moldovean, Șt. Ciobanu precizează imediat că asemenea concepții erau în vogă în epocă și nu constituie o excepție, care ar ilustra „înstrăinarea” sau „rusificarea” lui: „Că astfel concepea lucrurile nu numai Cantemir, ci și alți patrioți *români* din acea vreme se vede și din scrisoarea lui Ion Neculce din 23 noiembrie 1718”, adresată cancelarului rus Golovkin, unde cronicarul menționează că „a așteptat ca țarul să ridice «amarul» în care se găsește țara, că el nădăjduia din ceas în ceas” că țarul „oricum și cu ce fel de mijloace, nu ne va da uitării, să ne lase în focul cel nestins la pagân să rămânem, să perim.” Prezentarea succintă a scrisorii lui Neculce îi oferă autorului fundamentul necesar pentru altă concluzie, ce trebuia să anuleze orice bănuieli de trădare a Moldovei de către domnitorul refugiat în Rusia.

Este clar că ideea salvării țărilor românești prin ajutorul Rusiei era o idee, care pătrunsese în mintea emigranților români și chiar a unora din Moldova și poate și din Muntenia, și planul lui Dimitrie Cantemir se baza pe opinia boierimii moldovenești, în special a celei refugiate.⁷

2.2. A doua teză privind specificul și orientarea preocupărilor cărturărești ale lui Cantemir în mediul rusesc este anunțată chiar la începutul studiului, apoi este argumentată tangențial în capitolul *Activitatea științifică și literară a lui Dimitrie Cantemir pe terenul rus*. Considerând suficient de cunoscute operele științifice și istorice referitoare la Moldova și la „romano-moldo-vlahi”, elaborate tot în exil, Ștefan Ciobanu face doar o succintă trecere în revistă a acestora, fără a mai insista asupra importanței lor covârșitoare tocmai în contextul unei atât de stringente necesități de afirmare, pe de o parte, a caracterului românesc al teritoriului în discuție, pe de alta, a ideii originii comune (și nu oricare, ci romană!) a întregii populații de etnie românească, indiferent de teritoriile pe care era ea răspândită. E vorba, desigur, de celebra *Descrierea Moldovei* (numele uzual al unei lucrări scrise în latină, între 1714 și 1717, care i-a consolidat reputația și notorietatea în Europa, fiind tradusă în germană, cu titlul *Beschreibung der Moldau*, și publicată în *Magazin für die neue Historie und Geographie*, în 1769, apoi, doi ani mai târziu, în volum separat, la Leipzig) și de *Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor*. Nu putem să nu amintim ardoarea cu care marele istoric demonstra și ilustra tezele fundamentale ale românității dintotdeauna, tratând, printre altele, ca pe cel mai firesc lucru, fără vreo distincție de nici o natură, teritoriul dintre Carpați și Nistru – ce dovadă mai elocventă ar fi putut susține atunci discursul identitar al intelectualității basarabene?⁸ Iar considerarea în bloc a istoriei romano-moldo-vlahilor, o populație unitară prin esența ei, venea să întărească până la evidență ideile vehiculate în perioada interbelică în sprijinul apartenenței firești a teritoriului dintre Prut și Nistru la statul unic al națiunii române. Cu atât mai mult, cu cât *Hronicul...*, ajuns printr-o fericită întâmplare la Blaj, a fost studiat cu entuziasm de corifeii Școlii Ardelene, în special de Gheorghe Șincai, care l-a și folosit din abundență ca sursă, punând numele și opera lui Cantemir într-un circuit fundamental al istoriografiei române, servind, totodată, la concretizarea și argumentarea ideilor despre originea, unitatea și continuitatea poporului român. Șt. Ciobanu lasă însă fără comentarii aceste semnificații majore ale operei lui Cantemir (la care de altfel opinia publică, în special, dintr-o provincie izolată atâta vreme de cultura românească ar fi fost deosebit de receptivă), pentru a prezenta lucrări rămase încă necunoscute la acea dată, dar fără legătură directă cu tema obsesivă a deceniului trei. Este vorba de *Loca obscura in cathesisi*, o critică punctuală a lucrării (nesemnate la prima apariție) a episcopului și cărturarului Teofan Procopovici, *Cea dintâi învățatură a copiilor* (tipărită în 1720, cu scopul de a promova reforma învățământului inițiată de Petru cel Mare), replică scrisă în limba latină și tradusă în rusește de secretarul lui Cantemir, Ivan Ilinski, în care cărturarul moldovean ia apărarea tradițiilor religioase și școlare din Rusia, fără să reprezinte însă poziția „partidei moscoviților vechi”.

Apoi autorul se referă la circumstanțele apariției și la conținutul monumentalei opere *Sistemul religiei mahomedane*,⁹ redactată tot în latină și tipărită, în traducerea rusă a aceluiași Ilinski, în 1722, la Sankt Petersburg, sub auspiciile Sinodului rus, cu scopul de a servi la combaterea islamului. Însă lucrarea depășea în mod evident limitele unei polemici religioase, conținând, alături de prezentarea istoriei, particularităților, dogmelor și „falsurilor” acestei religii, și o descriere „colorată” a obiceiurilor, datinilor și credințelor musulmane, fapt ce nu corespundea întocmai așteptărilor *Sinodului*, care va cere ulterior, prin scrisoarea episcopului Ipatievski, „prealuminatului autor” să indice sursele de informare – „poporul de jios”, „cărturarii mahomedani” sau izvoare creștine. Răspunsul autorului este însă doar mărturia unui orgoliu rănit de lipsa de încredere și de antiislamismul dogmatic al clericilor ruși, fără să ofere însă detaliile lămuritoare privind sursele de informare.¹⁰

Insistența lui Șt. Ciobanu de a demonstra că D. Cantemir „n-a devenit rus” în exil, ci a menținut în permanență relații doar cu mediul de origine și și-a valorificat potențialul creator în pofida mediului cultural și lingvistic străin, întărește, de fapt, o afirmație similară a istoricului Petre Haneș¹¹ și se înscrie perfect în campania interbelică de etalare a caracterului activ românesc al Basarabiei, reticent timp de mai bine de o sută de ani la politica țaristă de înstrăinare și rusificare a regiunii. Mai mult, faptul că, peste ani, s-a constatat că *Hronicul*... a fost ultimul proiect la care lucrase neobositul cărturar, îl face pe D.H. Mazilu să vadă în acesta „un Cantemir întors printre ai săi”.¹² Viața și activitatea domnitorului moldovean este interpretată dintr-un unghi de vedere dacă nu direct subordonat scopurilor construcției naționale, respectiv coagulării unei identități colective românești în Basarabia, atunci cel puțin evident marcat de dezideratele acestui proces.

3. Studiul *Dimitrie Cantemir în Rusia* rămâne timp de un deceniu o mărturie unică a valorificării potențialului simbolic al personalității lui Dimitrie Cantemir în discursul public basarabean, care reflectă și totodată fundamentează identitatea colectivă românească a regiunii. Între timp, această identitate (și discursul adiacent) a evoluat și a căpătat noi contururi, determinate în bună parte de desfășurarea procesului de construcție națională în Basarabia, respectiv de efectele acestui proces. Pe la mijlocul deceniului patru al secolului al XX-lea, în teritoriul dintre Nistru și Prut se fac auzite vocile primei generații socializate și (cel mai important) școlarizate integral într-un mediu românesc, generație care consideră românitatea Basarabiei deja un fapt demonstrat. De o actualitate stringentă pentru reprezentanții acestei generații este sarcina afirmării potențialului creator al Basarabiei în contextul României Mari și această nouă perspectivă implică și o nouă interpretare a simbolurilor specifice, în general a tezaurului identitar, care este valorificat (în special de grupul de autori ai revistei „Viața Basarabiei”) prin grila originii regionale a subiectului discursului identitar sau a gradului de identificare a acestuia cu „sufletul Basarabiei”.

În 1934, în numerele 6 și 7-8 ale revistei *Viața Basarabiei* este publicată lucrarea tânărului Alexandru Kidel, *Maria Cantemir: Femeia cea mai cultă din epoca lui Petru cel Mare*, care apare și în extras. Textul lui Al. Kidel este prezentat drept o adaptare actualizată a studiului lui D.N. Maikov, membru al Academiei Ruse, publicat în anul 1897 în revista *Russkaia Starina*, dar atestă asemănări curioase, chiar suspecte¹³ cu textul ultimului capitol al cercetării lui Șt. Ciobanu. Personalitatea lui Cantemir este menționată doar tangențial, amintindu-se că acesta a fost apreciat de țarul rus în jurnalul său de campanie din 1711 drept „un om foarte capabil și cuminte”, iar „toți contemporanii sunt de acord că Dimitrie Cantemir este un om inteligent, cult și curtenitor. În anturajul pestriț al curții împărătești, fostul domn al Moldovei s-a impus ca o figură excepțională”,¹⁴ fără a se oferi însă alte argumente în favoarea acestei aprecieri. Autorul încearcă să reconstituie, într-un mod pe care îl voia exhaustiv, viața Mariei, prima fiică a fostului domn, care s-a născut la Iași la 29 aprilie 1700 și ajunge în 1711 în Rusia împreună cu întreaga familie. Se insistă în special

asupra a două aspecte considerate emblematice pentru destinul acestei prințese moldovene: a) relația amoroasă dintre ea și țarul rus; b) „înrudirea culturală” dintre Maria Cantemir și fratele ei Antioh. Dincolo de speculațiile cu caracter pseudosenzațional (relația intimă cu Petru cel Mare, care ar fi putut culmina chiar cu o căsătorie, ceea ce ar fi putut avea consecințe și asupra destinului Moldovei etc.), este pregnantă intenția autorului de a pune în valoare cultura aleasă a Mariei Cantemir și apropierea ei spirituală de Antioh Cantemir, personalitate de excepție în literatura rusă din epocă, dar și de a accentua permanentele dificultăți materiale ale urmașilor lui Cantemir în Rusia și instabilitatea situației acestora (ca și tatăl lor, rămași *străini în țară străină*) în societatea rusească.

4. În mod curios și totodată simptomatic, în perioada interbelică, personalitatea lui D. Cantemir este implicată direct în restabilirea relațiilor româno-sovietice în deceniul patru. Relațiile României cu Uniunea Sovietică (întrerupte din inițiativa guvernului sovietic la 13 ianuarie 1918) au fost tensionate în mod deosebit de Actul Unirii Basarabiei cu România, respectiv de nerecunoașterea de către guvernul sovietic a legitimității acestui act și de pretențiile sovietice asupra teritoriului dintre Prut și Nistru. După cum se știe, tratativele preliminare privind stabilirea legăturilor diplomatice dintre cele două țări au demarat, la inițiativa comisarului poporului pentru Afaceri Străine Mihail Litvinov, în mai 1934, pe Coasta de Azur, România fiind reprezentată de ministrul de externe Nicolae Titulescu. Tratativele preliminare au fost urmate de schimburi de scrisori și de note diplomatice între cele două părți, prin care România și Uniunea Sovietică își garantau reciproc respectarea suveranității și neamestecul în treburile interne ale țării vecine.

Stabilirea la nivel oficial a relațiilor diplomatice între România și Uniunea Sovietică are loc la 3 decembrie 1934, când la București sosește Mihail Ostrovski, șeful misiunii diplomatice sovietice și reprezentantul plenipotențiar al guvernului sovietic, în zilele următoare fiind delegat la Moscova trimisul extraordinar și ministrul plenipotențiar român Edmont Ciuntu. În august 1935, România și Uniunea Sovietică au semnat un nou acord, prin care României, din inițiativa părții sovietice, i se restituiau arhivele evacuate la Moscova în timpul Primului Război Mondial și osemintele lui Dimitrie Cantemir (mort în exil la 21 august 1723, la moșia sa din Dmitrovka (azi Dmitrovsk), și înmormântat inițial la Biserica „Sfinții Constantin și Elena” de la mănăstirea grecească Sf. Nicolae din Moscova), iar partea sovietică obținea dreptul de a difuza în România ziarul *Journal de Moscou* și *Izvestia*. Repatrierea osemintelor domnitorului moldovean nu a constituit subiectul unor tratative anterioare între cele două părți, ci se pare că a fost rezultatul unor coincidențe. În 1932, la Moscova a început construcția metroului și, conform proiectului respectiv, pe teritoriul mănăstirii grecești Sf. Nicolae urma să fie amplasată o stație. La începutul anului 1935, au început lucrările de demolare a bisericii de pe teritoriul mănăstirii, care însă au fost sistate (se pare, în urma intervențiilor oficiale ale emigrantului român Ion Dicescu-Dic) după descoperirea lespezilor funerare ale lui Dimitrie și Antioh Cantemir.

În urma discuțiilor bilaterale, rămășițele pământești ale domnitorului moldovean, „așezate într-o raclă sigilată, împreună cu pământul din jurul lor” și „arhiva statului român”, au fost trimise la Odesa, de unde au fost aduse la 14 iunie 1935, cu vaporul românesc „Principesa Maria”, în portul Constanța, fiind apoi transportate cu trenul la Iași.¹⁵ După unele surse, lăzile cu arhiva conțineau „obiecte de artă, adică tablouri, manuscrise”,¹⁶ iar după altele – „bancnote românești tipărite în 1917 la Moscova, registrele contabile ale unor bănci, state de serviciu ale funcționarilor Ministerului Agriculturii și mai nici un document”. Concomitent, au fost oferite părții române și „plăcile funerare de pe mormintele lui Dimitrie Cantemir și ale membrilor familiei sale, morți în exil în Rusia”¹⁷, adică cele două lespezi funerare de pe mormintele lui D. Cantemir și A. Cantemir. Reînhumarea osemintelor domnitorului moldovean a avut loc cu o pompă deosebită, la 16 august 1935, în interiorul

Bisericii „Trei Ierarhi” din Iași. Pe lespede de funerară a fost gravată inscripția formulată de Nicolae Iorga: „Aici, întors din lunga și pre greaua pribegie înfruntată pentru libertatea țării sale, odihnește Dimitrie Cantemir, Domn al Moldovei.”

Aducerea în țară a rămășițelor pământești ale lui Cantemir a fost mediatizată în epocă ca „un eveniment de importanță națională pentru statalitatea și cultura românească” și ca „un simbol al bunăvoinței și prieteniei din partea guvernului sovietic”. În discursul public din Basarabia, acestui eveniment însă i s-a acordat o importanță relativ mică, ecouri directe fiind înregistrate în special în revistele liceale (*Familia noastră*, *Cetea Albă*, ambele din Bolgrad). Oricum, repatrierea acestor relicve este un act care, indirect, contribuie la consfințirea recunoașterii oficiale de către Rusia a apartenenței teritoriului dintre Prut și Nistru la România, întregind, poate întâmplător, dar simbolic, rolul pe care efortul de redefinire națională al intelectualității basarabene îl conferise deja marelui cărturar român.

5. Discursul identitar basarabean din perioada interbelică nu este nici static, nici univoc, fiind o imagine în perpetuă mișcare a profundelor transformări sociale și politice din perioada de după Unire. În contextul acestei manifestări dinamice și complexe, personalitatea lui Cantemir beneficiază cu precădere în primul deceniu interbelic de o dublă interpretare simbolică. Pe de o parte, avatarurile biografice ale domnitorului Dimitrie Cantemir se încadrează perfect în imaginea metaforică de „răspântie a răspântiilor” a Moldovei de Est, ce potențează, prin extensiune, și destinul zbuciumat al domnitorului pribeg. Pe de altă parte, opera cantemireană este prezentată ca o dovadă grăitoare a vivacității și prolificității spiritului românesc, care „răzbește” și creează chiar în cele mai vitrege condiții. În anii '30, acest discurs este dominat de tendința de autoafirmare a tinerei generații basarabene, care preferă să „redescopere” personalitatea lui D. Cantemir, în particular prin actualizarea biografiei urmașilor săi, dar respectând în linii generale aceeași rețetă de valorizare simbolică (martirizare-eroizare) a faptelor și figurilor evocate.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Vasile Bogrea (1926), *Șt. Ciobanu, D. Cantemir în Rusia*. În: *Anuarul Institutului de Istorie Națională*, Cluj, Tom 3, 1924-1925, p. 712-713.
2. Gheorghe Buzatu (2001), *Am fost prea departe de Dumnezeu și prea aproape de Rusia*, în: *Evenimentul* (Iași), www.evenimentul.ro/articol/am-fost-prea-departe.html. (14.10.07).
3. Virgil Căndea (1977), *Studiu introductiv*. În: Cantemir, Dimitrie: *Sistemul sau întocmirea religiei muhammedane*, traducere de Virgil Căndea, București, Editura Minerva.
4. Ștefan Ciobanu (1925), *Dimitrie Cantemir în Rusia*, București.
5. Onisifor Ghibu (1997), *De la Basarabia rusească la Basarabia românească*, București, Editura Semne.
6. Pan Halippa (1941), *Zece ani de spiritualitate activă basarabeană*. În: „Viața Basarabiei”, nr. 11-12, p. 2.
7. Petre V. Haneș (ș.a.), *Istoria literaturii românești*, ed. a 4-a, București.
8. Antonina Inculeț, / Emanuel Bădescu, (2000), *1918. Ion Inculeț la Academia Română*. În: <http://www.itcnet.ro/history/archive/mi2000/current11/mi29.htm> (14.10.07).
9. Alexandru Kidel (1934), *Maria Cantemir: Femeia cea mai cultă din epoca lui Petru cel Mare*. În: „Viața Basarabiei”, 1934, nr. 6, p. 6-16; nr. 7-8, p. 45-67.

10. Dan Horia Mazilu (2001), *Dimitrie Cantemir. Un prinț al literelor*, București, Editura Elion.
11. Ion Nistor (1991), *Istoria Basarabiei*, București, Editura Humanitas.
12. Petre Panaitescu, (1926): *Șt. Ciobanu, Dimitrie Cantemir în Rusia*. În: *Dacoromania*, vol. IV, partea a II-a., Cluj, p. 1238-1251.
13. George Papacostea (1925): *Șt. Ciobanu, Dimitrie Cantemir în Rusia*. În: *Convorbiri literare*, p. 709-711.
14. Cristina Petrescu, (2007): „Construcția identității naționale în Basarabia”. În: Heintz, Monica (coord.): *Stat slab, cetățenie incertă*, București, Editura Curtea Veche Publishing, p. 127-153.
15. Constantin Stere (2006), *Singur împotriva tuturor*. Antologie. Selecție și prefață de Alina Ciobanu. Chișinău, Editura Cartier.
16. Dumitru Preda, / Vitalie Văratec (2001), *Relațiile româno-sovietice. 1934-1940. Vals diplomatic în jurul Basarabiei (Les relations roumaino-sovietiques)*. În: „Mi”, 2001 (35), nr. 8, p. 78-82; nr. 9, p. 12-17.
17. Elvira Sorohan (2005), *Cantemir, Dimitrie*. În: *Dicționarul general al literaturii române*, vol. II, București, Editura Univers Enciclopedic.
18. Petre V. Ștefănuță (1936), *Fenomenul limbii române și basarabenismul*. În: „Viața Basarabiei”, nr. 11-12, p. 116-117.

NOTE

- ¹ Vezi Bogrea (1926), Panaitescu (1926), Papacostea (1925) etc.
- ² Vezi Ciobanu (1925, 382).
- ³ Idem.
- ⁴ Afirmatie puțin verosimilă în cazul cărturarului Cantemir, format în mediul cosmopolit al Constantinopolului, și, se pare, tributară anumitor stereotipuri de interpretare.
- ⁵ Ciobanu (1925: 398).
- ⁶ Idem, 401.
- ⁷ Idem, 402.
- ⁸ Dan Horia Mazilu își intitula un capitol al cărții sale *Dimitrie Cantemir. Un prinț al literelor* (2001), „Descriptio Moldaviae”. O carte despre identitatea românilor (p. 62).
- ⁹ Șt. Ciobanu indică numele uzual al scrierii, titlul exact, tradus din rusă, fiind Sistemul sau întocmirea religiei muhammedane, conform versiunii românești, realizată și editată de Virgil Cândea (1977).
- ¹⁰ Cum ar fi putut un „nucleu dur” al ortodoxiei, recte Sinodul bisericii ruse, să aprecieze o lucrare despre care, peste mulți ani, cel mai bun cunoscător al ei, Virgil Cândea (1977: LXX), avea să spună că „este și primul omagiu major pe care cultura românească, printr-un ilustru reprezentant al său, l-a adus cu simpatie și convingere civilizației islamice”?
- ¹¹ Vezi Haneș (ș.a.: 87): „Urmașii lui au devenit ruși. Unul din copii, Antioh, e celebru ca poet satiric rus, cunoscut în urmă și la noi prin traducerea lui Donici și C. Negruzzi. Tatăl însă nu s-a rusificat. Neamul nu și l-a uitat până la moarte și lui i-a închinat partea cea mai aleasă a sufletului, cugetarea. Mediul rusesc i-a fost de folos ca să-i lărgească cercul preocupărilor intelectuale, dar firea l-a îndemnat întruna să îndrepte acele preocupări spre țara de unde pribegise.”
- ¹² Ibidem, p. 96.
- ¹³ Doar confruntarea textelor celor trei autori menționați ar putea oferi informații pertinente pentru clarificarea acestui aspect confuz, dar dificultatea accesului la textul lui D.N. Maikov face pentru moment imposibilă orice precizare.
- ¹⁴ Vezi Kidel (1934, nr. 6, p. 9).
- ¹⁵ Conform relatărilor din presa românească, osemintele lui D. Cantemir au fost transportate pe 16 iunie la Iași, cu un tren special, care a făcut scurte staționări la Buzău, Râmnic, Focșani,

Bârlad și Vaslui, fiind întâmpinat, în fiecare localitate, cu onoruri militare și cu slujbe religioase oficiate în prezența administrației locale și a populației: „Trenul mortuar a sosit în Iași încă de astă noapte (16 iunie) la ora 1, însoțit de domnii generali Iliasevici, mareșalul palatului, dr. C. Angelescu, Ministrul Instrucțiunii, general Paul Anghelescu, Al. Lapedatu, Ministrul Cultelor, L. Nistor, Ministrul Muncii și N. Iorga, președintele comitetului monumentelor istorice”. La Iași, sicriul a fost depus în urma unei ceremonii speciale, cu 101 de salve de tun și un serviciu divin în catedrala mitropoliei în interiorul bisericii „Trei Ierarchi”, „până la zidirea criptei în nișa din dreapta bisericii”.

¹⁶ Vezi Buzatu (2001).

¹⁷ Vezi Preda / Văratec (2001).

ALISA COZMULICI

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**INTERPRETAREA ISTORIEI IEROGLIFICE
DIN PERSPECTIVA BAROCULUI**

Despre opera lui Dimitrie Cantemir și, în special, despre *Istoria ieroglifică* s-a scris mult.

La început, interpretarea acestei opere a suscitat o suită de opinii critice prin care se încerca valorificarea întregii creații cantemirene sub aspect istoriografic. În acest mod au interpretat-o Aron Densușianu (*Istoria limbei și literaturii române*, 1885), Sextil Pușcariu (*Istoria literaturii române. Epoca veche*, 1920), Ilie Minea (*Despre Dimitrie Cantemir. Omul. Scriitorul. Domnitorul*, 1926) ș.a., toți punând caracterul insolit și bizar al scrierii pe seama imperfecțiunii scriiturii prințului moldovean.

Repunerea spectaculoasă în drepturi estetice a capodoperei cantemirene o realizează, în 1941, G. Călinescu. *Istoria ieroglifică* este analizată acum din perspectivă literară, concordanța cu realitatea istorică fiind trecută pe un plan secund: „Toți cei care au răsfoit *Istoria ieroglifică* s-au interesat numai de substratul istoric, luând în serios ca document fiecă punct. Totuși, chiar fără cifru, punctul de plecare e bătător la ochiu, și oricine vede că fără a destăinui mult peste ceea ce știe, romancierul s-a complăcut în ficțiune” [1, p. 44]. Reproșurile de odinioară aduse operei: lipsa de armonie a construcției, abundența ornamentală, planul stufos și încâlcit, dese digresiuni etc. se transformă acum, prin regândirea lor din perspectivă literară, în merite incontestabile: „...cititorul se poate cufunda în basm fără temerea de a ignora cine știe ce arcan, mai ales că elementul fantastic și mascarada depășesc cu mult faptul inițial. ... Ariosto, continuând în Renaștere miraculosul oriental n-a dat tablouri mai frumoase ca acestea ... Aceste «elegii căielnice și trăghicești», cu toată mecanica retorică, pe care însă o cultivă Shakespeare, sunt primele adevărate poeme române. Cantemir are talent, evident în «muzica» frazei, în ideea de a percepe concret figurile simbolice ale contemporanilor” [1, p. 46-47].

Linia deschisă de G. Călinescu va fi continuată de alți cercetători, printre care și Perpessicius – acesta fiind primul care aduce, în discuția despre romanul cantemirean, cu oarecare rezerve, termenul de „baroc”: „Dimitrie Cantemir ..., «nevoindu-se spre deprinderea ritoricească», își transpune într-o construcție oarecum barocă întâmplările la care participă ca și concepțiile politice, sentimentele, ca și presentimentele, virtuțile erudiției, ca și ale tehnicii literare. ... rodul viabil al unui artist hrănit nu numai la izvoarele celor mai iscusiți dascăli ritoricești, dar și la acelea autentice populare” [2, p. 295].

Invocând, de asemenea, barocul în analiza *Istoriei ieroglifice*, unele studii mai vechi, tributare încă vechilor tradiții interpretative, acordau termenului conotații exclusiv peiorative: „Vrînd însă să creeze un nou stil literar pentru limba română, Cantemir nu nimereste întotdeauna o proză ritmată, ci cade adesea în păcatul formulării unor lungi fraze lipsite de formă arhitectonică, un fel de retorică neconsistentă și greu de înțeles, care purcede de la stilul Renașterii târzii, al barocului iezuit. Și în privința lexicului, înnoirile lui Cantemir nu sînt totdeauna fericite, el recunoaște că «după asuprea voroavei» (nevoia exprimării unor idei) a fost silit să introducă în limbă neologisme «elinești și latinești, cuvinte și numere (numiri) și aceste expresii străine»... Stilul și lexicul lui Cantemir, cu împrumuturi din limbile clasice, este socotit de dînsul ca o nevoie cerută de subiectul literar-filosofic, și el

se teme, nu fără temei, că poate aduce «întunecare». Acesta este motivul pentru care *Istoria ieroglifică*, deși o carte cu multe frumuseți, nu este totuși o carte în întregime frumoasă” [3, p. 622]. Interpretarea respectivă amintește extrem de mult de cea dată, cam cu vreo șase ani mai înainte, de către P.P. Panaitescu* în erudita sa monografie *Dimitrie Cantemir. Viața și opera* (1958), unde exegetul susținea că „*Istoria ieroglifică* este o carte cu multe frumuseți, dar nu este o carte frumoasă. Îi lipsește armonia. Podoabele înecă linia clădirii, ca într-un monument în stil baroc. Perioadele lungi, prolixitatea o fac o scriere greoaie, în care trebuie cercetate, găsite locurile de preț” [4, p. 90].

Cu o viziune aparte de interpretare vine Al. Piru, care, deși exprimă o atitudine critică, îi recunoaște *Istoriei ieroglifice* meritele literare: „Este opera literară cea mai interesantă a lui Dimitrie Cantemir, roman alegoric cu personaje din lumea animală, ca *Le roman de Renard*. Însă construcția latină a frazei, ascunderea eroilor sub nume de animale adesea himerice, încifrarea întâmplărilor în ieroglife, proporțiile neobișnuite ale scrierii [...] sperie pe cititorul dornic de a pătrunde arcele fabulei, adevărul este că romanul, complicat din punct de vedere stilistic pînă la baroc și bombasticism, nu dezvăluie prea multe lucruri inedite din viața autorului și a contemporanilor săi” [5, p. 383].

Primul studiu de proporții, dedicat în întregime *Istoriei ieroglifice* ca operă literară, va apărea în 1970, aparținînd Manuelei Tănăsescu (*Despre „Istoria ieroglifică”*), în care, pentru prima dată, se realizează o amplă analiză a romanului cantemirean din perspectiva esteticii barocului. De aici încolo, termenul de „baroc” apare aproape pretutindeni în încercările de interpretare a romanului cantemirean. În această linie îi menționăm pe Ion Istrate, Dan Horia Mazilu, Dragoș Moldovanu, Edgar Papu, Elvira Sorohan, Mihai Zamfir, Doina Curticăpeanu, Dumitru Bălăeț, Adriana Babeți, Alexandru Cizek, Virgil Cîndea ș.a.

O altă problemă mult discutată este aceea a încadrării *Istoriei ieroglifice* în ramele vreunei specii literare. La început, adică în „faza” cînd această scriere nu era considerată drept operă literară, se vehiculau formulări care s-ar părea că plasau textul în alte domenii. A.D. Xenopol considera că este vorba de o lucrare moral-filozofică, dar și o satiră cu pronunțat caracter politic. Nicolae Iorgă înclina balanța spre statutul de „roman istoric”, dar și o scriere de memorii, autobiografică, opinie la care s-au raliat numeroși exegeți ai timpului. Alți cercetători au contestat includerea operei în genul românesc, printre aceștia a fost și Sextil Pușcariu (autorul celor mai dure rînduri despre *Istoria... cantemireană*). Profesorul Ștefan Ciobanu afirma: „Unii din istoricii literaturii noastre consideră această operă ca «primul roman» în literatura românească. Nu este tocmai exact. Mai degrabă această operă, «prin felul ciudat cum a fost concepută», după expresia profesorului Sextil Pușcariu, este o povestire de moravuri, expusă în formă alegorică, cu un fond istoric real” [6, p. 557]. P.P. Panaitescu, în monografia sa despre D. Cantemir, pornește mai întîi de la etichetarea „pamflet politic”, însă mai apoi, după trecerea cîtorva ani, își schimbă opinia, considerînd că mai degrabă e vorba de un „roman autobiografic”. Fluctuația opiniilor confirmă o dată în plus dificultatea problemei. Cu gestu-i autoritar, G. Călinescu așază fără rezerve *Istoria ieroglifică* în genul românesc. Pentru Perpessicius cartea lui Cantemir este un adevărat construct genofag: „Negreșit: roman social, memorii și roman de aventuri – *Istoria ieroglifică* este toate acestea la un loc, cu precizarea numai că modul în care toate acestea se realizează e unul perpetuu alegoric” [2, p. 295]. Roman alegoric cu tentă pamfletară sau chiar de epopee e viziunea lui Al. Piru: „Romanul e conceput ca o epopee eroi-comică, poate după sugestia *Batrahomahiei* lui Homer” [5, p. 383], iar ceva mai încolo: „Cantemir a vrut să facă un pamflet politic pornind de la fapte și eroi reali” [5, p. 386].

Prin deceniul al șaptelea al secolului trecut, persista opinia conform căreia scrierea respectivă nu e altceva decît „un capitol de istorie contemporană, travestită” [3, p. 617],

ceea ce e „cam puțin pentru un roman sau o epopee în proză. Dar ca gen literar *Istoria ieroglifică* se apropie cel mai mult, cu toată forma sa profund originală, de pamfletul politic și social” [ibidem].

Cercetările de după trecerea acestui deceniu se feresc de vreo încadrare rigidă. Astfel, după Manuela Tănăsescu (*op. cit.*), scrierea este și roman, și epopee, și pamflet, dar și eseu, poem, spectacol cu măști; această plurivalență a scriiturii venind, după cum conchide cercetătoarea, anume din spiritul ei baroc. Doina Curticăpeanu, în lucrarea *Orizonturile vieții în literatura veche românească* (1975), constată că orice fel de încadrare în vreun gen sau specie este imposibilă, căci opera principelui este una „deschisă” și nu poate fi încadrată în limitele unei specii literare.

În anii '90 și mai târziu se ajunge din nou la formula de „roman”. Ion Istrate, în *Barocul literar românesc* (1982), susține că scrierea e un „roman cu cheie”. Tot aici amintim și contribuția lui Nicolae Manolescu la acest șir de definiții. În viziunea cercetătorului, *Istoria ieroglifică* este „cea dintâi operă literară românească (în sensul modern), este în fond una alexandrină, care prelucrează în chipul cel mai savant-artificial modelul romanțurilor populare medievale, cu tot arsenalul lor. Este primul romanț cult” [7, p. 87]. Dar vom întâlni și alte opinii ce vin să ștergă orice certitudine în vederea unei sigure clasificări, așa ne apare viziunea lui Edgar Papu: „Cantemir [...] spulberă orice urmă de tipar posibil, și se abate de la orice făgaș care i-ar îngrădi neopritul șuvoi de idei și de imagini” [8, p. 271]. Ecaterina Țarălungă ne întoarce iarăși la formula de „epopee”, deoarece, în viziunea cercetătoarei, anume „acesta este modelul major pe care-l denunță lucrarea” [9, p. 329]. Într-o astfel de situație, recunoaștem, este foarte greu (și riscant) să ne afiliem la vreuna din aceste opinii, mai ales că nu s-a ajuns (și e puțin probabil să se ajungă cândva) la vreun unison, din moment ce viziunile emise de ultimă oră sînt la fel de puțin clarificate. Astfel, Dan Horia Mazilu, în *Prefața la Istoria ieroglifică* apărută în 2002, afirmă: „Încorsetarea (prin admiterea unei «etichete») este, în această situație, imposibil de practicat, pretinsul «roman» al lui Cantemir, cu o structură și destule situații «epopeice», gustă pe rînd din plăcerile, «cameleonice», procurate de acizii «pamfletului», de destăinuirile «memorialistice» (dacă admitem «calea alegorizantă» sugerată de *cheie*) sau de înălțimea cugetării unui «eseu» filozofic, dar refuză să se oprească pe un raft anume tocmai pentru că peregrinarea prin / printre «specii» îi este esențială” [10, p. III]. Între timp, în *Dicționarul general al literaturii române* (2004) se susține următoarele: „În 1704-1705, încheie romanul alegoric autobiografic *Istoria ieroglifică*, un pamflet care, alături de *Divanul*, legitimează locul deosebit, ocupat de Cantemir în istoria literaturii române” [11, p. 45].

O astfel de fluctuație a opiniilor confirmă, credem, încă o dată caracterul mixt al scrierii.

Se știe că în baroc alegorismul a avut parte de o ascendență fără precedent, definind chiar însuși procesul imaginației: „literatura și arta sunt dominate de reprezentări alegorice care, ca și învazia cărților de embleme și devize, trebuie puse în legătură cu triumful și inflația imaginii în secolele al XVI-lea și al XVII-lea, căci totul în Baroc se «traduce» prin elemente vizuale” [12, p. 62]. Prin intermediul alegoriei, gîndirea, descătușată de orice zăgaz, se înfățișează ca un spectacol, dînd frîu liber elanurilor și temperamentalității reprimate pînă atunci, „alegoria devine instrumentul prin care răul acestei lumi se «concretizează» și se «sublimează» alternativ” [12, p. 65].

Referindu-ne la dimensiunea alegorică a *Istoriei ieroglifice*, putem afirma că aceasta include două nivele principale și anume:

a. în cazul personajelor, e identificabilă o *alegorie la nivel social*, prin care protagoniștilor le corespund „măști” animaliere, iar, prin aceasta, tenta de istorie secretă, „cu cheie”, este evidentă: „dezvălînd, le acoperim și acoperindu-le, le dezvălim”

[13, vol. II, p. 240], spunea autorul. În cercetarea noastră am sesizat că aproape orice personaj al *Istoriei ieroglifice* poate fi analizat în antiteză cu un altul, adică fiecare își are antipodul (vestita antinomie barocă). Autorul a preluat o serie de simboluri mai vechi, unele dintre ele foarte răspândite în baroc (de pildă, cel al Hameleonului), cărora uneori le-a lărgit, altele le-a micșorat aria semantică (cazul Leului, Șoimului, Struțocămilei ș.a.);

b. o altă treaptă a *alegoriei* este cea a *nivelului moral*, sesizabilă în cele câteva povestiri inserate în operă, cât și în *sentențiile* autorului. La acest nivel, *Istoria ieroglifică* poate fi înțeleasă ca o scriere în care se înfruntă două abstracțiuni morale: Binele și Răul. Pot fi depistate alte motive privilegiate în baroc, cum ar fi: *vanitas vanitatum*, *fortuna labilis*, *lumea pe dos*, *lumea ca teatru* etc.

La nivel textual, sesizăm în *Istoria ieroglifică* elemente baroce cum sînt: *hiperbatul*, *anastrofa*, *chiasmul*, *oximoronul* – ca figuri ale ambiguității textului; *enumerarea* și *gradația* (climax) – figuri ale insistenței, sau, le mai putem numi, figuri ale amplificării textuale.

Considerăm, în baza celor expuse, că *Istoria ieroglifică* a lui D. Cantemir este una dintre cele mai reprezentative opere de factură barocă din literatura română medievală.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. George Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, ediție facsimil, București, 2003.
2. Perpessicius, *Mențiuni de istoriografie literară și folclor (1948-1956)*, București, 1957.
3. *Istoria literaturii române. Folclorul. Literatura română în perioada feudală (1400-1780)*, vol. I, București, 1964.
4. P. P. Panaitescu, *Dimitrie Cantemir. Viața și opera*, București, 1958.
5. Alexandru Piru, *Literatura română veche*, București, 1961.
6. Ștefan Ciobanu, *Istoria literaturii române vechi*, Chișinău, 1992.
7. Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române*, vol. I, ediție revăzută, București, 1997.
8. Edgar Papu, *Despre stiluri*, București, 1986.
9. Ecaterina Țarălungă, *Dimitrie Cantemir. Contribuții documentare la un portret*, București-Chișinău, 2004.
10. Dan Horia Mazilu, *Prefață la: Dimitrie Cantemir. Istoria ieroglifică în douăsprezece părți împărțită, așijderea cu 700 de sentenții frumos împodobită, iară la sfîrșit cu a numerelor străine tîlcuitoare scară*. Text ticluit și adversarie de G. Pienescu, București, 2002.
11. *Dicționarul general al literaturii române*, vol. A/B-C/D, București, 2004.
12. Gabriel Mihăilescu, *Universul baroc al „Istoriei ieroglifice”*. Între retorică și imaginar, București, 2002.
13. Dimitrie Cantemir, *Istoria ieroglifică*, vol. I-II, București, 1983.

NICOLAE BILEȚCHI

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**POEZIA LIMBA MOLDOVENEASCĂ
DE NICOLAI COSTENCO ANALIZATĂ
DIN PERSPECTIVĂ HERMENEUTICĂ**

Opera de artă e ca și natura: nu poți să-i adaugi nimic sau s-o lipsești de ceva fără să-i strici natura. Poți doar s-o protejezi. „Nimeni, zicea dramaturgul german F. Hebbel, nu poate să-i adauge ceva unui copac, unei flori. Tot așa cu opera de artă”. Nimeni, zicem și noi, în afară de sistemul totalitar sovietic, care s-a dezis de legea de aur a naturii și a îmbrățișat ideea voluntaristă conform căreia totul se poate. Axiomele sfinte – limba, istoria, religia și altele – au fost reificate, coborâte la prețul obiectelor uzuale. Despre acestea din urmă încă J. B. Molière spunea că lucrurile valorează atât cât le facem să valoreze”.

În cele ce urmează vom analiza poezia *Limba moldovenească* de Nicolai Costenco, încercând să-i determinăm importanța adevărată în raport cu valoarea stabilită în mod arbitrar. Operația, recunoaștem, nu e deloc ușoară, dar – o spunem franc – greutatea analizei se răscumpără prin bucuria restabilirii, la capătul travaliului critic, a adevărului științific.

Nu știm exact, dar, după toate probabilitățile, poezia în cauză a fost publicată la cumpăna anilor '50-'60 ai secolului XX, după reforma ortografică din 1957, care a deschis posibilități mai largi de folosire a lexicului considerat înainte „curat românesc”, deci, conform ideologiei timpului, incompatibil cu cel moldovenesc. Discuțiile care au precedat acest eveniment au determinat autoritățile totalitariste să simtă că în societate se creează o situație, cum definea marxismul, cu adevărat revoluționară, când mediul literar de jos nu mai putea suporta presiunea conducerii de sus, iar conducerea de sus nu mai putea aplica, ca mai înainte, forța sa față de ceea ce se întâmpla jos. S-a mers în acest caz pe o tactică oarecum conciliatoare: scriitorii recuperau lexicul așa-zis românesc cu mare îndrăzneală, dar și cu multă abilitate, iar conducerea de vârf, prefăcându-se loială la tot ce se întâmpla, căuta în secret măsuri, chipurile, democratice, dar, în fond, extrem de dure de stăvilire a procesului declanșat.

Era, pentru creatori, bineînțeles, o atmosferă de elan sufletec. Scriitorii, care până la reforma ortografică se întrebau „dar unde-i cuvântul întreg” (L. Damian), acum se întreceau, cântărind în palmă toate sinonimele lui, pentru a-l alege pe cel cu mai multe carate. La cumpăna anilor 50-60 ai veacului trecut nu credem să fi existat vreun poet de valoare care să nu fi scris măcar o poezie consacrată limbii.

N. Costenco a scris poezia *Limba moldovenească* care imediat a fost declarată drept un imn și asemuită cu cele mai frumoase poezii consacrate limbii scrise de Alexe Mateevici și Gheorghe Sion. Se trecea cu vederea doar un lucru – că A. Mateevici și G. Sion au scris despre limba română, pe când N. Costenco părea că vorbește, așa cum spune titlul, despre limba moldovenească, ceea ce, desigur, convenea sistemului totalitar sovietic.

Dar oare despre limba moldovenească vorbea în poezia sa N. Costenco? Întrebarea e mai mult decât legitimă, azi, când, beneficiind de atmosfera revendicativă a restructurării, ne vedem, în scopul salvării de moștenirea falsurilor sistemului totalitar, nevoiți să revedem toate argumentările de cândva, să le regândim și să le repunem pe niște temelii sănătoase și când, profitând de avantajele sistemului hermeneutic de analiză, putem face mai lesne astfel de aprecieri.

Din multitudinea preceptelor hermeneutice de analiză am ales pentru demersul nostru critic doar câteva: cele ale lui P. Ricoeur și dezvoltate apoi de J. Culler referitoare

la hermeneutica suspiciunii și hermeneutica recuperării, cele ale lui F.D.E. Schleiermacher privind detaliul care se cuvine corelat cu întregul și examinat prin intermediul naționalității și al epocii respective și cele ale lui Ezio Raimondi ce susțin ideea că nespusul prevalează asupra spusului. Pe parcurs ne vom bizui pe ele.

Textul poeziei lui N. Costenco *Limba moldovenească* se află, într-adevăr, între o hermeneutică a suspiciunii și una a recuperării. Suspiciunea vine de la faptul că asupra autorului poeziei timp îndelungat a planat părerea că el e un adept al moldovenismului. Se știe că, lucrând la „Viața Basarabiei”, el a promovat și, într-o anumită măsură, chiar a teoretizat astfel de noțiuni ca neoașismul, autohtonismul, regionalismul și basarabenismul. A făcut însă nu pentru că era moldovenist, cum credeau unii, ci din convingerea că, mergând spre Marea Unire, moldovenii trebuie să dezvăluie tot ce au mai frumos, să demonstreze că ei vin spre acest eveniment cu zestrea de acasă. Dar nu a fost înțeleș. Din acest motiv, când, la cumpăna anilor cincizeci-șaizeci ai secolului trecut, a publicat poezia *Limba moldovenească*, nimeni nu a pus la îndoială autenticitatea denumirii ei. Nu a fost pusă la îndoială autenticitatea denumirii poeziei mult timp nici după apariția ei. Analizată în 1998, când a devenit clar pentru toți că limba noastră literară e româna, poezia a fost considerată de către cercetătorul V. Malanețchi „...drept un tribut plătit conștient – și, deci, responsabil – momentului politic-ideologic ostil libertății de expresie”. Ce e drept, ceva mai jos, privind perspectiva acestui gest, criticul adaugă condescendent, și nu fără temeii, că „proslăvind în versuri înaripate virtuțile limbii materne a cărei funcționare – în anii regimului comunist totalitar – fusese cu totul limitată, poetul a contribuit în cel mai înalt grad la trezirea conștiinței naționale a românilor basarabeni, a mândriei de neam și a demnității lor umane...” [1, p. 137-138].

Exemplele reproduse țin de hermeneutica suspiciunii. Să revenim acum la ceea ce tot savanții despre care am pomenit numeau hermeneutica recuperării, adică a recăștigării adevărului. Probe în acest sens avem suficiente și concludente. Recunoscând că a propagat și a teoretizat în anii treizeci neoașismul, autohtonismul, regionalismul și basarabenismul, nu trebuie să uităm și de experiențele lui N. Costenco pe marginea acestor noțiuni în sensul că tot ce a făcut, a făcut „pentru a fi stăpâni la noi acasă, pentru a da puțină spiritului local, basarabean, să triumfe cu toată originalitatea și specificul care îl delimitează în speță, fără a-l rupe din sânul familiei latine românești...” (subl. noastră – N. B.) [2, p. 95].

Nu a recunoscut Nicolai Costenco limba moldovenească nici după raptul Basarabiei de către Uniunea Sovietică. Dovadă sunt două afirmații ale lui rostite la Consfătuirea convocată de Comisariatul Învățământului din R.S.S. Moldovenească pe data de 10 martie 1941. La nedumerirea vorbitorului la consfătuire, Emil Gane, „Și amu am să citeșc pentru acei (îl are în vedere pe N. Costenco – N. B.), care au spus că nu pot face poezii în limba moldovenească o poezie închinată Marelui Stalin de către norodu moldovenesc (citește poezia).

Nu-i așa că sună în moldovenește: tovarășu să-mi spună dacă nu se pot face poăzii în limba moldovenească”, N. Costenco face replica semnificativă „În graiul moldovenesc” (sublinierea ne aparține – N. B.) [3, p. 149]. Atacat de către ministrul învățământului, Valentin Forș, cu fraza: „Vreau să spun câteva cuvinte despre cuvântarea tov. Costenco, care în prima parte a spus că au venit Sovetele și mai tare au încurcat limba moldovenească. Vra să zică Sovetele au venit și au încurcat limba, așa că noi poăzii nu mai putem scri în limba moldovenească”, Nicolai Costenco răspunde: „nu putem publica (subl. noastră – N. B.) în limba aceasta”, ceea ce înseamnă că o literatură nu poate miza pe un grai care, spre deosebire de limba literară, are posibilități artistice mult prea reduse. Urmările la aceste replici curajoase nu au întârziat. După consfătuire N. Costenco a fost deportat în Siberia și ținut acolo până în 1955.

Întors din surghiun, scriitorul, din motive clare pentru noi, evită răspunsurile directe, dar, ca patriot al limbii literare care e, în concepția sa, desigur, româna, arată, subtextual, că

dorește să fie înțeles just. Întrebat în 1988 cum apreciază lupta poporului pentru conferirea limbii noastre a statutului de limbă de stat și pentru revenirea la alfabetul latin, Nicolai Costenco răspunde semnificativ: „– Stau și mă frământ uneori: să nu se întâmple ca în '37, când în republica autonomă i-au lăsat pe intelectuali să spună ceea ce gândesc și pe urmă i-au pus cu fața la zid” [4].

E o teamă de a spune adevărul? O chemare spre rămânere în expectativă? În căutarea răspunsului, să ne amintim de spusese savantului care a pus bazele hermeneuticii, Schleiermacher, că „...detaliul nu poate fi înțeles decât plecând de la întreg...”. Detaliul, în cazul nostru, comunică cu întregul. Poezia *Limba moldovenească* a fost scrisă, cum am spus, într-o perioadă de avânt spre cunoașterea limbii literare. Afirmarea scriitorului a fost și ea rostită într-o perioadă când oamenii, de acum în condițiile restructurării, luptau pentru ca această limbă să aibă statut cu adevărat de limbă literară și să-și recapete denumirea ei oficială, cea română. Putea oare poetul, care în 1941 a făcut declarația că așa-zisa limbă moldovenească nu e altceva decât un grai și, știind atitudinea sistemului totalitar față de adevărurile, pentru ei, indezirabile, să nu-și avertizeze colegii de idei că lupta lor se poate termina cu ceva de genul deportării, cum s-a întâmplat cu el? Avertizându-i însă, el nu a militat pentru stoparea procesului, ci pentru o continuare a lui fără excese care s-ar solda cu pedepse crâncene.

Poezia *Limba moldovenească*, cum vom vedea, așa a și fost alcătuită – să poată spune adevărul prin mijloace esopice. Era lecția potrivit căreia „Flăcări inima chiar de-ar încinge-o / De cenzură-i strivit al tău grai” (N. Costenco), extrasă din trista experiență de viață și folosită de autor în toată creația sa de după surghiun. Era lecția care respecta preceptul hermeneutului italian Ezio Raimondi precum că „nespusul prevalează asupra spusului”, precept necunoscut, bineînțeles, pe atunci de N. Costenco, dar intuit din practica sa. Confruntă: „Nu te grăbi, citește printre rânduri / Mânia furtunaticelor gânduri” ori „În mica mea arhivă orice frunză, / Nescrisă chiar, e-o rană-abia ascunsă” (*Arhivă*).

Poezia *Limba moldovenească* începe cu versul „Limba țării mele”. E clar că, după exilul siberian, poetul, zicând țară, nu putea avea în vedere altceva decât Basarabia. Și, ca să nu lase nici un dubiu, versul al doilea aduce contururi încă mai concrete – „limba mamei mele”. În continuare urmează personalitățile care au ctitorit-o: Ștefan cel Mare, Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Mihai Eminescu, adică numai figurile eminente recunoscute în acest teritoriu. Despre aportul considerabil al personalităților din partea dreaptă a Prutului nu se spune nici un cuvânt. Delimitarea concret-teritorială e specificată și mai clar prin contextul ei lingvistic, delimitare făcută în spiritul ideii extrase mai târziu din practica literară generală de către hermeneutul F.D.E. Schleiermacher: „Limbă moldovană, – / zână între zâne, – / Stai la masa mare / între mari surori”, adică în anturajul celorlalte limbi ale popoarelor fostei Uniuni Sovietice. Între aceste limbi mari, pe care destinul le-a ferit de confruntări identitare năstrușnice, limba moldovană, cum o numește autorul, nu apare ca una egală între egale, cum se obișnuia a zice, și cum, în virtutea inerției, un savant de renume și-a intitulat chiar o carte, ci e văzută la un nivel mai jos, al graiului: „Veșnicia noastră / Grai moldovenesc”, cum, de altfel, din punct de vedere științific, și era, adică: graiul moldovenesc al limbii române literare.

Nicolai Costenco, care, cum am spus, încă în anii treizeci ai secolului al XX-lea a teoretizat termenii de neoașism, regionalism, autohtonism și basarabenism, ca unități spirituale de integrare în cultura românească cu zestrea de acasă, Nicolai Costenco, care în 1941 a spus oficial, în public, că nu avem limbă moldovenească ci grai moldovenesc, fapt pentru care a fost trimis în exil, acest Nicolai Costenco nu putea confunda acum noțiunea de grai cu cea de limbă literară, după cum nu putea confunda nici noțiunea de grai, în sens extensiv, de limbă vorbită, cu cea de limbă literară românească. În stil esopic, spre care îl orienta experiența tragică a exilului, mizând pe ambiguitatea semantică a termenului *grai*,

poetul a spus adevărul care nu putea fi rostit la acea dată în mod direct: limba moldovenească nu este altceva decât graiul moldovenesc ce stă la baza limbii române literare.

Supoziția noastră își află susținerea în scrisoarea poetului din 26 iulie 1955 adresată din exil mamei, în care își exprimă, fără echivoc, părerile sale privind integritatea neamului și unitatea limbii literare, scrisoare publicată de scriitorul Nicolae Dabija în *Literatura și arta* la rubrica „Poezii din pușcărie”: „Să înflorească sărăcia, blânda / Moldovă-n casa Marii României, / Să-și uite noaptea jalei în osânda / Surghiunului din anii cenușii / <...> Tăiată-n inimă de Prut – în două, / Cât poate soarta oamenilor fi / Și ce cruzime să despartă Moldova / De Mamă, cu orfanii ei copii! <...> Nu vrem hotar să ne despartă casa / De-o limbă și de-un sânge am fost, ș-om fi / La Prut privesc cu apă-ntunecoasă... / De aș putea, pe veci eu l-aș sorbi”. Subscriem întru totul la aprecierea făcută de poetul Nicolae Dabija că aceste versuri din scrisoare „...denotă un curaj ieșit din comun... fiind un exemplu de demnitate și bărbăție” și că, pentru ele, în cazul că ar fi fost descoperite, Nicolai Costenco „...ar mai fi «meritat... un termen»” [5].

Opera de artă, ziceam la început, e ca și natura: nu poți să-i adaugi nimic, dar nici s-o lipsești de ceva, fără să-i strici naturalețea. Ea poate fi doar protejată printr-o analiză competentă și cinstită, așa cum ne învață principiile hermeneutice, așa cum urmează, azi, prin prisma viziunii revendicative a prezentului, să analizăm întreaga noastră literatură contaminată de ideologia totalitarismului sovietic. E tocmai ceea ce am și încercat să fac în cazul concret al analizei poeziei *Limba moldovenească* de Nicolai Costenco.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Vasile Malanețchi, *Tabel cronologic* // Nicolai Costenco, *Elegii păgâne*, Chișinău, 1998.
2. Nicolai Costenco, *Societatea Scriitorilor basarabeni* // *Viața Basarabiei*, 1936.
3. Stenograma Consfățuirii convocate de Comisariatul Învățământului din R.S.S. Moldovenească pe data de 10 martie 1941 // *Destin românesc* (serie nouă), 2006. An I (XII), nr. 1 (45).
4. Gheorghe Budeanu, *Ascultă-l pe cel care știe...* // *Literatura și arta*, 1998 / Dialog cu scriitorul N. Costenco.
5. Nicolae Dabija, *La moartea unui nedreptățit* // *Literatura și arta*, 1993, 29 iulie.

ADRIAN DINU RACHIERU

Universitatea din Timișoara
(România)

**INTERBELICUL BASARABEAN
ȘI POEZIA DE TRANZIȚIE
(Voci feminine)**

„Topind” într-o recentă carte (1) studii mai vechi (precum, să zicem, *Poezia condiției feminine*, în *Metaliteratură*, vol. I, 2001 ori articolele – numeroase – consacrate Magdei Isanos, adunate în volum; vezi 2), Aliona Grati revine spectaculos în actualitate. *Privirea Euridicei*, interesată de vocile feminine ale segmentului interbelic basarabean, radiografiază o epocă și pune în discuție, aplicat, „metamorfozele” liricii, fructificând, desigur, și eforturile altor exegeți înrolați temeinic (Al. Burlacu, Alina Ciobanu-Tofan, Vasile Badiu ș.a.). Ceea ce se cuvine numaidecât remarcat privește orizontul larg în care se mișcă autoarea, fără a se limita la un examen strict filologic, analizând doar calapodul tradiționalist ori retorica paseistă, dominând peisajul liric, „sindromul paradisiac” fiind asaltat, se știe, de pusee înnoitoare. Interesată, așadar, de *ideocritică* (probată temeinic), Aliona Grati privește cu ochi sociologic frământările acelor ani și încearcă un examen reparatoriu; dar nu de pe baricadele feminismului agresiv. „Explicând” titlul, d-na Grati invocă un tablou al lui Cervelli în care „protagoniștii” (Orfeu / Euridice) privesc, cu expresii diferite, *într-o singură direcție*. E sugerată, astfel, *reîntâlnirea și complementaritatea* perspectivelor, chestiune care merită, cred, un scurt popas.

*

Dacă supraproducția lirică a segmentului interbelic, conectată la un imaginar edenic, se revărsa într-o *Arcadie sămănătoristă* (cum nota Al. Burlacu), se cuvine imediat să remarcăm, pe urmele altora, desigur, decalajul „enorm” dintre ardoarea etică a protagoniștilor și precaritatea estetică a producțiunilor, manevrând un limbaj rudimentar, sincer, colorat emoțional, negreșit. De fapt *eclectismul* ar defini perioada în discuție, intersectată și fecundată de varii curente, involburând și scrisul feminin. Cum pe atunci nu se manifestau, virulent, feminismul radical, studiile de gen, machismul, scriitura lesbiană, homosexuală etc. și cum nu putea fi invocată probator experiența de gen, „funcționa” (inclusiv valorizator) *gheto-ul sexului*. Or, stereotipiile sexiste circulă cu putere dominatoare încă. Spre deosebire de feminism (care, ca ideologie, este esențialmente plural, derivat din experiență și dorind, ieșind din pasivism și resemnare, a stopa opresiunea masculină), studiile de gen evidențiază zgomotos că *diferența* este un produs social. Concept relațional, așadar, dezvoltând asimetriile și ierarhiile (încetățenite, dinamitate), genul – o categorie binară, de fapt – probează „cantitatea” de masculinitate / feminitate „descoperită” într-o persoană (cf. Ann Stoller). Nici imaginarul feminin nu lucrează, se știe, fără impurități. Vrem a spune că nu există *sexe pure*, că întâlnim o poezie „efeminată” (scrisă de bărbați) după cum masculinizarea, prin infuzia mesajului viril, e de aflat, în procente variabile, firește, și în lirica feminină. Dar psihocritica, îmbrățișând cu fervoare disocierile, le transformă în „metafore obsedante”, vorba lui Ch. Mauron. Oferindu-ne o doctă plimbare prin hățiturile acestor interminabile dezbateri, Aliona Grati ne reamintește că arhetipologia manevrează feminitatea și masculinitatea (animus / anima) ca modele culturale. Și că, respectând viziunea tradițională, din perspectivă hormonală (nu structurală), există, inevitabil, *o scriitură a femeilor*, cu un evident specific. Tradiția misoginiei, excesul de autoritate,

falocrația au trezit, în replică, tentații puriste; iar valorificarea spiritualității feminine cunoaște, deseori, o „insistență virilă” (1, p. 15) și apasă pe conștientizarea diferențelor. *Abordarea gender* nu mizează însă pe apartenența biologică, ci pe acest concept văzut ca un construct socio-cultural, deschizând calea recuperării omului total, înțelegând că sexele sunt complementare. Și se pot re-găsi. Omul, spunea un filosof, nu este Adam, *el este Adam și Eva*. Adevărat, în „jocul postmodern de inventare a eului” (1, p. 187) *amestecul sexelor* pare facil, stimulând o identitate monden-mobilă, multiplă, departe de *fixitatea* cerută de alte vremi.

Chiar dacă Ana Blandiana ne asigură că „poezie feminină nu există” și că adevărata distincție, axiologic vorbind, e între poezie și nonpoezie, evantaiul imaginarului feminin se răsfrânge scriptural, dincolo de convenții, colorându-se temperamental. Există, neîndoios, un *cifru specific al feminității*. Aliona Grati ne atrage atenția că mulți bărbați (iluștri ori ba) au eșuat în tentativa de a descoperi „tănițele sufletului feminin”. Această șansă rămâne, suntem preveniți, la îndemâna *femeilor-autoare* a căror sensibilitate poate marca, inconfundabil, textul literar prin mesaj, structură, stil. Adică, finalmente, printr-o viziune specifică. Părăsind însă dulcegițiile și intimismul lejer, pelteaua sentimentaloidă ca pecete definitorie. Mai ales că perifericul statut al liricii feminine, exploatat – lungă vreme – prin șirul conotativ al „eternului feminin” (abstras din real) a suportat, în ultimele decenii, asalturile deconstructivismului și insurecția lirică a valului optzecist. Dacă vorbim însă de „consacrarea feminității” în Basarabia anilor ’20-’30 (cum își propune dna Grati, contextualizând cu ochi sociologic peisajul liric), ne reîntoarcem în *etapa promisiunilor*, descifrând acele „frumoase posibilități” și latențe, abia înfiripând o tradiție. Dincolo de stereotipuri tematice și configurații specifice, există un *sentimentalism de fond* al literaturii basarabene (idilism naiv, romantism dulceag, otrava nostalgiei, mioritism, orizont închis, regionalism cultural etc.) hrănind, paradoxal, *eroismul rezistenței*, cum nota M. Cimpoi în a sa *Istorie deschisă...* Segmentul interbelic impune prin invazia femeilor-poete (peste douăzeci, conform listei dnei Grati), implicit prin anvergura scrisului feminin, ilustrat prin eforturile literare ale basarabencelor și, desigur, a volumelor publicate. Cercetând *background-ul* acestei „explozii”, configurația socioculturală a epocii, cu rol modelator, propunându-ne un excurs savant (așezând sub lupă „fenomenul etern-femininului”), semnatarea studiului în discuție conchide că avem de-a face cu *o poezie de tranziție*, pregătind saltul de la convenția tradiționalistă la cea reformatoare. Edificând, așadar, premisele unei *mitopo(i)eticități feminine* (1, p. 134) care, prin estetism și intelectualizare, se va lepăda de blamatul „romantism feminin”: o poezie de pension ori de confort domestic, izbucnită din nevoi confesive pe coarda emotivității și erotismului, de o „legănare visătoare” (ar fi zis G. Călinescu), sfârșind, prin limbajul siropos, într-un naufragiu estetic. Trebuie însă imediat să mai observăm că multe nume (dintre cele care au stârnit interesul exegetei) nu s-au bucurat de longevitate. Sub spectrul tragismului, spectacolul existențial desfășoară virtualități rețezate; e vorba de vieți premature frânte și destine neîmplinite (Magda Isanos, Olga Vrabie, Lotis Dolenga).

Pe linia unor mai vechi preocupări (2), Aliona Grati chestionează „odiseea ființială” (1, p. 33) a Magdei Isanos, pornind de la o observație esențială: avem de-a face cu „o sinceritate a ființei în sens ontologic” (1, p. 45), „fremătarea feminină” (cf. Ion Rotaru), fluidul afectiv, exuberanța fiind controlate, constituind *o nouă „convenție” a feminității* (1, p. 126). Încât poeta, „una dintre cele mai înzestrate vârstare” (nota, entuziast, Camil Baltazar), confesivă, parțial îndatorată biografismului, eliberând în text „două voci” (auctorială și abisală), construindu-și volumul cu o deliberată ordonare a textelor, multiplicându-și eul prin dizolvare (contopire panteistă), pare a anunța tocmai *criza identității*. Și pare a sprijini o mai veche afirmație a lui Nicolae Manolescu care vedea în Magda Isanos „cea mai profundă poetă a literaturii române”. Din păcate, același N. Manolescu, revizuiindu-se, nu ezită a o expedia acum pe lista *autorilor de dicționar*

(3, p. 882). Sub „aripile bogate” ale clipei, M. Isanos – confruntată cu „presimțirea morții” – e încercată de un „zbucium polarizant” (1, p. 92), exegeta notând că împăcarea cu moartea este „doar un rol” (1, p. 83): „oamenii se nasc, oamenii s-acopăr cu moarte ...”. Așadar, „sub tutela autoritară a îngerului morții” (1, p. 90), dizolvându-se într-o „lume cosmicizată”, poeta profetizează, își face tragicul suportabil, contemplându-și postumitatea: „zburăți, cântece, zburăți departe / scuturați-mă de pământ și de moarte” (v. *Acuma cântecul s-a sfârșit*).

Aliona Grati cercetează riguros lanțul simbolic apa-femeia-țărâna-sufletul-poezia (stimulând o germinare cosmică), crede că oglinda ar fi un simbol central al acestei lirici după cum apa (ca simbol obsesiv) ar reprezenta marca „feminității structurale” a acestui univers, tentat de acvatic (ca „substanță a morții”). Chiar dacă Magda Isanos ar fi un „pictor al fluidelor” (1, p. 115), *grădina celestă* (și, desigur, derivatele: livada, pădurea, codrul) confirmă ca spațiul poetic e „dictat de imaginație” (1, p. 67), încurajând visătoarea și protejând, în dezacord cu realitatea imediată, esența sacră a poeziei.

Dar, până la Magda Isanos, scrisul feminin din Basarabia a produs o poezie minoră, muzeistică, fără „curaj avangardist” (1, p. 32). Totuși o imagistică a femininului (ca „lume aparte”) e de aflat în această inegală ofertă a unor voci „răzlețe”, cu potențial, impunând prin „autenticitate emotivă” (1, p. 32), prin temeritate și intensitate, râvnind – într-un ciudat melanj – sincronizarea. Și întemeind, astfel, o tradiție, folosind un calapod sămănătorist și livrând, de regulă, o spovedanie lacrimogenă (versificată). Aliona Grati face un gest integrator și, lepădându-se de povara prejudecăților, cercetează *metamorfozele* liricii feminine, selectând numele reprezentative ale interbelicului basarabean, meritând – măcar – un popas.

Judecând *mizele* criticului, i-am putea reproșa, în surdina, amicalmente, interesul pentru acești autori minori (femei-autoare) care, afirmă răspicat dna Grati, *au pregătit* apariția Magdei Isanos. „Revizitându-i” (cu o vorbă la modă), scotocind arhivele, transferând în pagina exegetică, cu vervă analitică și observații de finețe, ecoul acestor re-lecturi, semnatarea volumului *Privirea Euridicei* parează posibila noastră obiecție: în fond, studiul scriitorilor minori, asigurând fundalul, vestind noul concept de poeticitate, evidențiază asemănările (1, p. 188). Sunt, bineînțeles, „nume sacrificate de istorie”, autori mumificați ori uitați sau, reluând sintagma manolesciană, „autori de dicționar”. Doar cu bunăvoință putem accepta validarea lor estetică. Iar diagnoza dnei Grati, revigorând memoria culturală, oferă judecăți credibile.

*

MAGDA ISANOS ȘI „CÂNTECUL VIETII”

„Nu știu, eu sorb cântecul sau el mă soarbe”

Cu „tristeți de călător”, râvnind un „snop de soare”, trecând de la revoltă la împăcare, și-a însoțit zborul frânt pe cerul literaturii *Magda Isanos*. Disponibilitățile de mare poetă, cum observase Constantin Ciopraga, au explodat sub semnul urgenței, omagiind frenetic viața și încercând a învinge disperarea. Evident, suferința, boala, infirmitatea, sentimentul sfârșitului iminent i-au acutizat sensibilitatea și au grăbit maturizarea poetei, arzând etapele. Dar spaimele existențiale și „trena morții” nu închipuie tablouri apocaliptice, nu hrănesc disperări expuse în vitrină și nu sunt trase într-un estetism rece. Mai degrabă o rugă despletită, iscată, e drept, de o „grabă nevrotică” (Alex Ștefănescu) se insinuează în aceste versuri elogiind „zarea pământului verde” și nădăjduind într-o existență prelungită postum („ca și cum aș sta lângă vatră”).

Cu prospețime și fragede uimiri, poeta descoperă „sensul luminos al lumii”. Exaltările ei se cheltuie spontan, lasă senzația improvizăției, desfășoară o simplitate patetică. Totuși, să nu uităm, exuberanța – împinsă la temperatura incandescenței – este controlată, iar tragismul răscolitor (invocând o situație-limită) conduce spre o rezolvare panteistă, stingând angoasele până la blagianul „capăt de cale”. Această contopire cu lumea vegetală induce, s-a spus, o viziune mioritică; cea care „se învață a muri” speră că va dăinui în ierburi și flori, veghind la liniștea lumii. Bineînțeles, nucleul dramatic al acestei poezii, tema / teama călătoriei spre *dincolo*, bolile care o asaltează cheamă în sprijin un energetism testamentar, scutit de povara suavităților și dulcegăriilor. Poeta va mărturisi: „Sufletu-mi arde de o flacăra înfricoșată”. Iubirea-maladie, bolile, apăsarea singurătății nu obstrucționează gândul că frumusețea și binele vor domni în lume. Animată de stări contrarii, în conflict, poeta „cu buze reci-fierbinți” inocentează *lumea-grădină* (cf. Aliona Grati), cântă omul primordial, cel „fără timp și fără vină”, pământul „fecundat de soare” și invocă „beția de lumină”. Acest freamăt extatic, de o cuceritoare senzualitate suavă, dezvăluie un suflet liliac, ancorând într-o „deltă de vise” și ascultând „orga pădurilor”. Candoarea evlavioasă a poetei îmbracă tonuri tandre, materne; confesivă, risipind afecțiune și „arzând” mărturisitor, cucerită de o „naivă mirare”, Magda Isanos produce / secretă un lirism natural, doldora de vise vegetale, tutelate de o divinitate răsfântă în miracolul vieții, de frapantă prospețime. Intimismul, biograficul coabitează cu această explozie vegetală, procurând o stare de fericire pe suport panteist. Pădurea, de pildă, e un loc tămăduitor, resacralizat sub veghea „ochiului de lumină”; simbolul apei, valorizat feminin, ne însoțește calmând motivul anxios al propriei dispariții, dizolvând șirul de antinomii prin trecerea în vegetal, visând reînțoarcerea.

Cu fruntea „lângă cer”, gustând „bucuria de-a fi tânăr sub soare”, ea dovedește o vitalitate copleșitoare, contagioasă, îmbătată de spectacolul naturistic. Precum în poemul testamentar dedicat „femeii care iubea primăvara”; acolo, grădina paradisiacă (o livadă întomnată) poartă deja însemnele morții. Chiar dacă viața „sună înalt”, poeta știe prea bine că „n-o să fim a doua oară”. Conștientizează, așadar, *trecerea*, suportă dureros tirania limitelor, are conștiința sfârșitului aflându-și odihna în „pământul cald”. Fiindcă oamenii „s-acopăr cu moarte”... Acest *destin comun* („vom cădea sub coasă”, avertizează un vers din *Iarba*) îngăduie comuniunea cu natura; iarba e „sora cea bună”, încât poeta refuză, cu un gest orgolios, „raiul trist”. Contopirea panteistă îi rezervă o beatitudine cosmică, alungând tenebrele morții. Se amăgește că o răzvrătire post-mortem ar fi cu putință: „și-oi scoate chip de floare, / din pământ, / obrazul tinereții de-altădată” (v. *La marginea cimitirului*). Fiindcă, aflăm, „în flori își deschid morții fereștile” (v. *Flori*). Cea plecată va mirosi a țărână, crede că în „pământul cald” îi va fi bine; totuși, o interogație o stăpânește terifiant: „Tu, ochi, cum ai să rabzi să nu le vezi?”. Reînțoarcerea e interzisă așadar, chiar un poem recapitulativ lansează interdicția: *Copilul meu, să nu mă cauți*.

Obsedată de certitudinea morții, poeta cere un răgaz (v. *Doamne, n-am isprăvit*). Din păcate, nu s-a putut bucura de el. Și dacă doar destinele frânte sunt cele împlinite (credea Cioran), atunci putem conchide că în scurtul popas pământesc Magda Isanos și-a împlinit destinul poetic. Celebritatea nu se datorează faptului că a murit tânără (cum insinuează Marian Popa), deși nu negăm că accidentul biologic intră în ecuația valorizării. Nici tentativa de politizare a acestei lirici, încercându-se o recuperare pe linie ideologică, n-a prea avut sorți de izbândă. Încât, departe de capcanele poeziei „leneșe”, îndatorată unui feminism dulceag, Magda Isanos dezvoltă – nota M. Cimpoi – un *blagianism de fond*, vidat, e drept, de substanță metafizică ori tensiune vizionară. Fără elogiul inflaționiste, urmele sale scriptice, eliberând o jubilație senzorială, durează și vor subjugă, suntem convinși, și sensibilitatea receptivă a viitoarelor cohorte de cititori.

Scrisă sub iminența morții, când lumina „fuge” și o „mână misterioasă” alungă florile, cântând, cu exuberanță senzorială, *grădina* ca metaforă a paradisului sufletesc

și spațiu securizant (cum demonstra, temeinic, Aliona Grati), reinterpretând simboluri eminesciene, poezia Magdei Isanos, fără a se înscrie în orizontul metafizic dar și fără a suferi de „naivism”, vorbește convingător, cu vibrație orfică, despre bucuria „de-a fi tânăr sub soare”. Cu sete de viață, așadar, îngemănând luciditatea cu pasionalitatea, poeta, tumultuoasă pe alocuri, rostindu-și spaimile și repudiind dulcegăriile, știa prea bine că *moartea* e „marele popas”.

*

O CONFESIVĂ FANTEZISTĂ: OLGA VRABIE

„Viața-mi este basm neisprăvit”

Ca mare promisiune a literelor basarabene, Olga Vrabie (n. la 11 noiembrie, 1902, Bălți) a purtat o corespondență („uimitoare”, zice Diana Vrabie), marele critic recunoscându-i „sensibilitatea fină”, „imaginația delicată” și recomandându-i lecturi stăruitoare pentru a se „împrieteni” cu limba. Profesorul Gh. Năstase, cercetând *fondul Ibrăileanu*, a dat la iveală acest lot epistolar, poeta dovedindu-se o „elevă recunoscătoare”. A urmat Liceul de fete „Gehņske” din Bălți, tatăl Dumitru Vrabie (în documente: Vraghie sau Dimitrie Andreevici Vrabie) fiind și primar al orașului (în 1918) și mai apoi senator. În 1920 se înscrie la Facultatea de litere a Universității ieșene, dar traseul existențial se curmă brusc, poeta sfârșind la Mănăstirea Vărativ (14 august 1928). Cum literatura basarabeană este o literatură a proiectelor nerealizate (constata M. Cimpoi), nici Olga Vrabie, măcinată de boală, nu și-a împlinit destinul în pofida aceluia start mai mult decât promițător, debutând la „Viața Românească”, vegheată de profesorul G. Ibrăileanu. Delicatul critic, cercetându-i manuscrisele, îi sugera „oarecare corecturi” și îi cerea să scrie „de-a dreptul” în românește; fericită și neîncrezătoare parcă, juna poetă se întreba în decembrie 1919: *Mă vei chema?*

Olga Vrabie, încercată de o iubire sfioasă și de chinul așteptării, eminescianiizează într-un decor floral, într-un stil adolescentin, cu reverii basmice. Dar lirica sa, de combustie sinceră, e împovărată iute de presentimentul morții, insinuat în „serii pustii și reci”. Acea „durere fără nume” nu anihilează, totuși, jocul fantezist, chemând un „elf bălai și zâna albă” (*Din poveste*, 1921) ori dialogul cu raza (e drept, „cea din urmă”). Ne instalăm într-un univers intim, cotropit de vrajă, versurile sale delicate, grefate pe o predispoziție romantică vorbind despre „doruri ne-nțelese” și „vise albe”, aparținând unui „suflet amorțit”. Prea scurta-i existență nu i-a îngăduit să explodeze liric, spărgând tiparele. Captivă a propriilor senzații (cum bine o definea Aliona Grati), cea considerată a fi „un crin al Basarabiei” (R. Marent, în „Viața Basarabiei”, nr. 7-8/1939) a rămas o confesivă („Eu aș vrea să-și spun durerea toată”; v. *Chemare*) și o fantezistă, uitând – părelnic – de lume pentru a se refugia într-o feerică „țară de poveste” (printre copii, flori, stele) ori în pădurea „robă de vrajă”, erotizată. Conservându-și ingenuitatea, ea confirmă un vechi diagnostic aplicat poetelor rămase în țarcul „emoțiunii sentimentale” (E. Lovinescu), imune cumva la adierile noului, înviorând peisajul liric. Neoromantismul feminin, sedus de „mirajul fericirii” propune în avalanșă versuri tandre, suave, orbitând în universul domestic ori animate de exaltări panteiste. Sentimentul apropiatului sfârșit (în cazul Vrabie) acutizează această emisie lirică (rămasă la nivelul unui lamento melancolic, fără răbufniri și răscoliri vizionare împinse la limita suportabilului), chemând – protector – sentimentul maternității (ocrotitoare, firește: „inima mamei se zbate nebună”). Căinându-și soarta, poeta, îndrăgostită de vis, nu face totuși din drama personală o temă obsesivă, de inventariere maniacală. Sufletul îi pare deja „o pasăre ucisă”, viața,

câtă a fost, îi întărește ideea neîmplinirii. Iar o tentativă de recuperare, inițiată de Carmen Gabriela Andreescu, cea care, la Iași, în 1997, îngrijea *Opera completă*, a rămas fără ecou. Să fie vorba de o *nedreptate* (cum nota, măhnit, în 1939, același R. Marent), perpetuată până azi?

*

LOTIS DOLËNGA ȘI „GONDOLA FANTEZIEI”

„Și voi cânta haotic, ireal,
Miragiul unei fericiri prea mari”

O „animistă pasională” (cf. M. Cimpoi) s-a vădit a fi Lotis Dolënga, o romanțioasă căutând fără istov „miragiul fericirii”. Profesoară de franceză la Liceul de fete din Bălți (până în iunie 1940 când s-a retras la București), Lotis Dolënga (n. 10 septembrie 1905, la Brătușeni, jud. Bălți), poetă și prozatoare, a dat o operă bogată (în română, rusă, franceză), puțin cunoscută, semnând Elisabeta Eliad / Eliade. Informațiile sumare nu îngăduie risipirea enigmelor biografice (castelul Szysko, ascendența boierească). Cercetând arborele genealogic al celei care „își va lega destinul de orașul Bălți” (cf. Diana Vrabie), Gh. Bezviconi evidențiază rădăcinile lituaniene, studiile în Franța și, negreșit, bogatele lecturi ale poetei, ca exponentă a unei dinastii de intelectuali, sfârșind la București, în 1961. Debuta în 1929 cu placheta *Le Luth brisé*, apărută la Editura „Carmen Sylva” din București. A mai publicat în franceză *L'idylle d'un poète*, *À l'Inconnu*, și ele apărute la București, în 1929. În românește a publicat volumele: *Simfonia amurgului* (1937), *Petale de crizanteme* (1937), *Cartea ultimelor vise* (Bălți, 1940), *Picățuri de tristețe* (București, 1940), *Slove de jar* (București, 1941), *Flori albastre* (1942). În ediția a doua a plachetei *Simfonia amurgului* (1941), Lotis Dolënga anunța alte câteva lucrări: *Lotusul alb* (tragedie în versuri, în limba română) și *Les Griffes de l'Aigle*, *Le livre qu'il ne lira jamais* (*Jade et Cristal*), *La Bessarabie pittoresque* (roman-reportaj).

În limba rusă a editat, tot în prolificul an 1937, placheta *Zavitki hrizantem*, anunța și alte lucrări (*Narkozî i Astral*, *Zolotaia scazka*).

Iată, așadar, un palmares impresionant cantitativist judecând, dezvăluind o feminitate caldă, cochetând cu vagul simbolist, altoit însă pe o evidentă fibră romantică (fundaluri nocturne, morbidețe, extaze, himere, miraje), închipuind tablouri scăldate de „ape ireale” și magice lumini. Ambianța misterioasă, cu ornamentație basmică pendulează între grandilocvență și bizarerie. O nostalgică deci, devoalând „urme” ale simbolismului grefate pe lugubru romantic, Lotis Dolënga era o prezență sensibilă, grațioasă, degajând noblețe, cu ochii „plini de gânduri și de taine” (cum mărturisea Irina Stavschi). N. Costenco vedea în această poezie cu „tristeți nelămurite”, intrată „pe poarta zilelor pustii”, *struna feminizată a lirei lui Minulescu*. Invocând „noaptea vrăjilor ce mint”, luna-submarin, „domnița țărilor de mit” ori „sărutul astral”, „vedeniile de ascet” ori „vijeliile cadente”, slovele „pictate cu sânge” etc., poeta ne face părtași la *zbuciumul* său. Arsenalul basmic, reminiscențele romantice (magi și crai, bufnițe, stafii, tenebre) coexistă cu gesturile simbolice. Astfel de antinomii (cf. Al. Burlacu) o îndreptățeau pe Aliona Grati să considere că avem de-a face, abia schițată, cu o criză a identității eului poetic. Acest „zbucium polarizator” (1, p. 171), stimulat de „mâna unor rele-ursitoare” (v. *Nocturnă*), izvodea, „în minte de chin”, râvnind, sub platoșa metaforismului, o *țară-himeră*, un cânt ireal, curgând – ne încredințează poeta – haotic.

Ca prozatoare, Lotis Dolënga încerca, ispitită de tehnicile narative moderne, calapodul jurnalului intim. Veritabil dosar existențial, romanul din 1937, *În ghearele vulturului. De la Mayerling la Fort-Belvedere. Jurnalul unui arhiduce* (cum suna

titlul complet), punea în pagină o „mișcătoare tragedie” a arhiducelui Rudolf, sperând că va servi ca lecție pentru „alți nenorociți”. Diana Vrabie descoperea aici „mărci ale autenticității”. Al. Burlacu, dimpotrivă, cercetând textul inundat de o sentimentalitate copioasă, va denunța naivitățile, ucigând farmecul autenticității. Oricum, acele însemnări în travesti (cu slăbiciunile și erorile protagonistului, notând, cu sinceritate, impresii fugare, spontane), urmând a fi clasate de un prieten și lăsate drept mărturie, vorbesc tot despre temperamentul poetei; atrasă de un exotic ținut intangibil, cultivând efecte sonore, râvnind un țărnam albăstru („numit ideal”), piramide, castele, caravane etc. În fond, însăși poezia este „o metaforă a călătoriei” (1, p. 168) iar poeta – ca un trist Columb – rătăcește „pe mări de deznădejde”, îmbarcată pe „gondola fanteziei”. Fie că denunță infernul pribegiei chemând în sprijin alintul doinelor (v. *Doina pribegiei*), fie că, înconjurată de năluci amăgitoare, se proiectează pe un „afundiș de cer”, zestrea acestei poete interbelice (interesând un grup fidel de cercetători precum: Al. Burlacu, Alina Ciobanu, Iurie Colesnic, Diana Vrabie și, nu în ultimul rând, Aliona Grati) este definitiv sigilată de o tristețe distilată, surdinizată, invocând un „mistic vis postum”. Și confirmând că, agitata de tendințe reformatoare, viața literară basarabeană cunoștea în epocă o „osmoză bizară”, amalgamând tendințe contradictorii.

*

LIUBA DIMITRIU ȘI „MISTICISMUL FLORAL”

„Și știi ce lung e-al nopții drum”

Suspectată de „emfază misionară” (1, p. 155), eruptivă într-o primă etapă a fulgerătoare sale traectorii lirice, cuprinsă de febrile elanuri adolescente și cultivând, pe un ton imnic, un mesianism à la Goga (cum s-a spus), *Liuba Dimitriu* (Dimitrieva), născută la 1 ianuarie 1901 în Ciucur-Mingir, județul Tighina, dintr-un tată bulgar și o mamă grecoaică (Vasilisa), a surprins, întâi, prin stăpânirea „tainelor limbii” (recunoștea Ovid Densusianu). Graiul era „fagure muiat în lapte / Din sânul veșnic cald al Romei” (v. *Graiul neamului*) veghind, alături de zeitățile protectoare, soarta neamului: Nistrul ca „bătrân straje”, doinirile Oltului, satul arhetipal și izvoarele eterne, mângâiate de visul gliei și valurile de lumină pogorâte peste un ținut edenizat și, deopotrivă, greu încercat de vitregiile Istoriei.

Urmează însă, rapid, o repliere spre interioritate (observa Aliona Grati), cu irizări simboliste și gingășii florale, având ca simbol tutelar funestul crin. Chiar un *misticism floral* (1, p. 157) prezidează încercările din urmă, de o tiranică luciditate, în care „plouă numai crini” (v. *Rugăciunea din urmă*), vorbind despre frumusețe, puritate și, inevitabil, perisabilitate. Ca simbol-cheie, evidențiind întinse lecturi din lirica franceză și ciudate echivalențe (crin / poezie), acest „simbol ambiguu” vestește implacabilul sfârșit, odată cu încheierea unui ciclu vegetal. *Cea din urmă primăvară* (scrisă la Tg. Neamț în martie 1970) sună testamentar, invocând „lutul nătâng” și, firește, nelipsitele „grădini cu crini”. Poeta trăiește sub „narcoza crinului” (nota Mihai Cimpoi), înstăpânind florul thanatic. Plecată pe „al nopții drum” (m. 22 martie 1930) după o existență măcinată de boli și pelerinaje pe la mănăstiri și sanatorii, Liuba Dimitriu, îngrijorată că harpa-i va ajunge „pe mâini sărace”, n-a apucat să-și vadă volumul tipărit. *Crinii Basarabiei*, apărut postum (același M. Cimpoi indică anul 1931) dezvoltă pomenitul „misticism floral”; iar un vers precum „Dar crinii or-înflori / Când n-oi mai fi” o anunță pe Magda Isanos...

*

Sub beneficiu de inventar putem consemna și alte (câteva) voci lirice, fără relief pregnant. *Olga Crușevan-Florescu* (O. Cantacuzino), născută la 5 iunie 1896 la Pistruieni-Orhei, cântă, pe un ton idilic, viața la țară ca oază tihnită, închipuind „suite bucolice”, cu pigment local și viziune arcadică, palide „spectacole vergiliene” (spunea M. Cimpoi), de certă monotonie și redundanță, cu o puzderie de „basarabenisme” (cf. Aliona Grati). Traducătoare încercată, cu un doctorat la Lausanne, autoarea – înainte de a muri (1975, la București) – reușise să publice două volume (*Crugul anului*, 1971; *Roata anului*, 1973), glorificând o existență mirifică, aglomerând imagini recurente, fără tragismul acumulărilor.

Și învățătoarea *Elena Dobroșinschi-Malai* (n. 11 martie 1898, la Chișinău), urmând Școala eparhială, cade într-un descriptivism plat, viziunea pastorală, cu inevitabile infuzii melancolice, coabitând cu tentativele epeice (v. *Fiica lui Decebal*), toate încercările – subsumate „poeticii văzului” – fiind sigilate de „insuficiență” (nota sever A. Grati). Chiar dacă volumele ivite (*Picături de rouă*, 1920; *Melodia mahnirii*, 1932; *Murmur de izvoare*, 1940) combină istoriile sacre cu asaltul gândurilor negre (amprentate de „deșarte păreri”) și vădesc, pe alocuri, infiltrații de poezie modernă (v. *Pilotul*, *Corabia*).

Cu lăudabilă ardoare culturală s-a înregimentat efortului emancipator *Elena Vasiliu-Hasnas*, semnatara unui volum de proze scurte (1930); exercițiile sale lirice sunt tutelate de un simbol al „nădejzii mute” (crizantema albă), vorbind despre un „calvar neterminat”. Și *Crisanta Olteanu*, slăvind catedrala din Bolgrad (ca „izvor de duh sublim”) și, îndeosebi, *Ecaterina Cavarnali-Davidoglu* (n. la 20 noiembrie 1918, tot la Bolgrad-Ismail) merită o consemnare lapidară. Mai cu seamă că, debutând la 15 ani (!), Ecaterina Cavarnali, trecută prin cenaclul lui T. Nencev și, după refugiul la București (1944), pe la faimoasa școală de literatură, va scoate singurul volum (*Cântece târzii*, 1998) în chip de „optzecistă”, cu ecouri de tardosimbolism, în „registru mărunț, feminist” (M. Cimpoi).

Mai putem adăuga acestui pomelnic și numele actriței *Corina Constantinescu* (n. 16 noiembrie 1919, la Nisporeni de Jos, jud. Lăpușna), cu un volum la activ (*Versuri*, 1938), în regim imitativ-confesiv. Încropind, pe fundal eminescian, un dialog epistolar cu doruri și lacrimi „fără nume”, depășind, sub „tutela platitudinii” (1, p. 181), „povestea vieții”, ea poartă și „însemne” simboliste. Iar Aliona Grati îi dedică chiar patru pagini!

Lidia Constantinescu (ignorată, cu teme, de A. Grati, de vreme ce primele colaborări datează abia în 1978) văzuse lumina zilei la Cimișlia (n. 7 ianuarie 1933). Se va stabili în România în cumplitul an 1940 și, interesată de lumea copilăriei, va oferi stihuri pentru cei mici, îndeosebi. Totuși volumul din 1998 (*Treci, inimă, Prutul*; prefață: Iurie Colesnic) înseamnă, remarca Georgeta Adam, „o uliseeană întoarcere la Ithaca, acasă”, motiv de a-l semna, măcar, consfințind – ca urmă scripturală – un dor fără sațiu.

*

Elogiind strădaniile dnei Grati, nu putem încheia fără a semna câteva neglijențe; de la erorile de cules, cu nume regretabil stâlcite (Hagiu în loc de Hangiu, Elizaveta în loc de Elisabeta Isanos, de pildă) la altele, și ele reparabile într-o viitoare ediție. Sunt mici inadvertențe pe care semnatara studiului are obligația a le lămuri. Volumul (postum) al Liubei Dimitriu a apărut în 1930 (cum zice Aliona Grati) sau în 1931 (cum indică M. Cimpoi)? Pseudonimul poetei Lotis Dölenka a fost Elisabeta Eliade sau Elizabeta Eliad (cf. A. Grati)? Apoi: de ce O. Balzac (p. 24)? Și de ce *Opera completă* a poetei Olga Vrabie, îngrijită de Carmen G. Alexandrescu, apare odată la Editura Timpul (p. 205) și, în alt loc (p. 138), la Editura Safir? În fine, dacă e să fim cârcotași nu putem ocoli o altă (măruntă?) observație.

Tabloul lui W. Slewinski (*Femeie pieptănându-se*), reprodus pe copertă, nu numai că nu slujește titlul (splendid!) dar, dimpotrivă, „împiedică” privirea feminină, obstrucționată. Ceea ce nu împietează însă asupra meritelor, indiscutabile, ale cărții (modestă ca ținută grafică): o demonstrație strânsă, coerentă și riguroasă, altoită pe un eșafodaj ideocritic remarcabil. Probând că avem în Aliona Grati o analistă de forță.

NOTE

1. Aliona Grati, *Privirea Euridicei (Lirica feminină din Basarabia. Anii '20-'30)*, Institutul de Filologie al A.Ș.M., Chișinău, 2007.
2. Aliona Grati, *Magda Isanos. Eșeu despre structura imaginarului*, Editura Prut Internațional, Chișinău, 2004.
3. Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*, Editura Paralela 45, Pitești, 2008.

SERGIU PAVLICENCU

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**TRADUCEREA CA INTERPRETARE:
ULTIMA VERSIUNE ROMÂNEASCĂ
A ROMANULUI *DON QUIJOTE***

Dacă obiectivul de bază al hermeneuticii literare îl constituie „descoperirea, înțelegerea și interpretarea sensurilor operelor literare” [1, p. 185], credem că aceste operații pot fi aplicate cu succes și în cazul operelor literare traduse. Se știe că traducerea unei opere literare dintr-o limbă în alta reprezintă, de fapt, trecerea acesteia dintr-un sistem, din cel al literaturii emițătoare, în alt sistem, în cel al literaturii receptoare. Literatura tradusă se încadrează în sistemul literar receptor ca „un sistem intermediar” (José Lambert), cu conexiuni atât în sistemul literar-sursă, cât și în sistemul literar-țintă, traducerea fiind una dintre formele de interferență între sisteme. La trecerea unei opere literare dintr-un sistem în altul se schimbă și funcțiile textului tradus, acesta poate căpăta funcții noi, diferite de cele pe care le exercita în literatura de origine. Referindu-se la traduceri în limba franceză din ajunul Renașterii, P. Chavy [2, p. 147-153] distinge zece funcții principale ale textului tradus în altă limbă: *informativă, lingvistică, stilistică, literară, recuperativă, importatoare, selectivă, patriotică, democratică și asociativă*. Fiecare dintre aceste funcții ale traducerii unei opere literare în altă limbă, în cazul nostru traducerile romanului *Don Quijote* în limba română, ar putea constitui obiectul unor studii speciale. Ceea ce ne interesează însă aici este problema traducerilor ca interpretare.

Urmîndu-l pe Vs. Bagnò [3, p. 132-133], care este cunoscut prin studiile sale despre receptarea literaturii spaniole în Rusia, inclusiv prin studiile despre receptarea romanului lui Cervantes *Don Quijote*, vom considera interpretări nu toate traducerile, ci doar pe acelea care își propun în mod conștientizat transformarea sau modificarea operei traduse în scopul soluționării unor probleme specifice, adesea extraliterare. În schimb, interpretările neconștientizate reprezintă singura formă posibilă a receptării oricărei opere literare, avînd legătură directă cu psihologia creației artistice.

Primele traduceri ale romanului *Don Quijote* sau doar ale unor fragmente din roman au apărut încă în timpul vieții lui Cervantes: traducerea engleză a lui T. Shelton apare în 1612, cea franceză a lui C. Oudin – în 1614, cea italiană a lui L. Franciossini – în 1622. Aceste traduceri se caracterizează prin încercarea de a traduce *ad literam*, iar gradul de cunoaștere a limbii spaniole de către traducători a determinat mai multe greșeli de sens, una dintre dovezile cele mai grăitoare fiind chiar celebrul epitet *ingenioso hidalgo*. În schimb, primele traduceri păstrează aroma și coloritul epocii, distingîndu-se prin calitățile la care s-a referit autorul însuși în textul romanului: „Și totuși mi se pare că traducerea dintr-o limbă într-alta... e ca și cum ai privi tapiseriile flamande pe dos, căci, deși personajele se văd, ele sunt pline de fire care le întunecă și nu se văd cu claritate netezimea și pielea feței” [4, II, p. 514]. Asemenea traduceri, „deși... pline de fire”, după cum scrie Cervantes, nu erau încă traduceri-interpretări, ele conțineau doar unele elemente, și acelea întîmplătoare, de interpretare. „Pentru a fi interpretări, menționează Vs. Bagnò [3, p. 134], este necesară o distanță în timp”. Și acestea nu au întîrziat să apară la o anumită distanță temporală. Dintre acestea trebuie evidențiate traducerile în limba franceză, în special traducerea lui Florian, apărută în 1799 și reeditată de mai multe ori. Traducerea-interpretare a lui Florian, cunoscută în toată Europa, inclusiv în Țările Românești, a servit ulterior drept intermediar pentru

transpunerea lui *Don Quijote* și în alte limbi europene. După versiunea franceză a lui Florian, caracterizându-se prin numeroase suprimări ale textului original și fiind adaptată gustului francez, a fost realizată și prima traducere în limba română a capodoperei lui Cervantes, pe care o datorăm lui Ion Heliade Rădulescu. (De receptarea romanului *Don Quijote* în spațiul cultural românesc, inclusiv la nivelul traducerilor, ne-am ocupat în unele lucrări publicate cu mulți ani în urmă [5]). Inițial, traducerea a fost publicată în „Curierul românesc” (1839), iar în 1840 a apărut în două volume, cuprinzând însă numai primele cincizeci de capitole ale părții întâi a romanului. Deoarece traducătorii francezi, menționează P. Cornea [6, p. 59], „și-au permis mari libertăți față de original, omițând unele pasaje, interpolând altele, temperând stridențele stilistice și raționalizând compoziția, cititorul român a luat cunoștință mai puțin de textul însuși și, mai mult, de o interpretare a lui”.

Cunoscutul hispanist Al. Popescu-Telega, căruia îi datorăm și o versiune românească a romanului *Don Quijote*, este autorul unui important articol (*Încercări de traducere a lui Don Quijote în românește*), inclus în volumul *Pe urmele lui Don Quijote* (1942), în care analizează traducerile în limba română a capodoperei lui Cervantes, de la prima traducere a lui Heliade Rădulescu pînă în timpul său. Al. Popescu-Telega scoate în evidență atât calitățile, cât și deficiențele traducerilor românești ale lui Don Quijote, subliniind că numai noi și încă două țări din Peninsula Balcanică nu aveam la acea vreme o traducere acceptabilă a romanului lui Cervantes. Vom apela la aprecierile lui Al. Popescu-Telega doar în măsura în care ele se referă la ceea ce ne interesează aici – traducerile lui *Don Quijote* ca interpretări. Caracterizînd traducerea lui Heliade Rădulescu, Al. Popescu-Telega scrie: „Negreșit, nu putem, nu ne este îngăduit să judecăm truda lui Eliade cu criteriile de azi, după ce atât s-a înaintat în curățirea, explicarea și înțelegerea textului nemuritoarei opere. Pentru vremea lui este de ajuns și atât cât a făcut. Și apoi, aș fi nedrept dacă i-aș tăgădui un fel de povestit hazliu, curgător, romantic, poate chiar prea romantic, din care pricină se schimbă aici firea personajilor și se spulberă și ce brumă de atmosferă spaniolă mai rămăsese în prelucrarea după gustul francez a lui Florian. De un singur lucru, pe care îi era ușor să-l împlinească și pe atunci, îl voi învinui însă cu tărie: a prescurtat și cele L de capitole, cite a scos Florian din LII ale părții I și n-a tradus și partea II, tot așa de frumoasă, dacă nu și mai mult ca partea I a lui Don Quijote” [7, p. 95]. Altă traducere a lui *Don Quijote*, realizată în secolul al XIX-lea, este cea a junimistului Ștefan G. Vârgolici, „un hispanizant recunoscut” (Al. Popescu-Telega), care, în opinia lui Popescu-Telega, „chiar dacă pare a se ajuta de un text strein, se întemeiază vădit pe unul spaniol” [7, p. 95]. Deocamdată, nimeni dintre cei care s-au ocupat de traducerile românești ale romanului *Don Quijote* nu a stabilit despre ce „text strein” poate fi vorba, dar un lucru este cert: Vârgolici a tradus după o ediție spaniolă, publicată de Librería Española la Madrid în 1857 (pe care Vârgolici a putut s-o consulte sau chiar s-o procure în anii studiilor sale la Madrid), însoțită de notele lui Diego Clemencín (ediție apărută în anii 1833-1839) și de cele ale lui Juan Antonio Pellicer y Pilares (publicată în anii 1797-1798). După cum menționează Al. Popescu-Telega, Ștefan Vârgolici „nu-și mai permite prelucrarea și mai ales românizarea lui Eliad” [7, p. 95-96], deoarece traducerea lui Vârgolici confirmă „reacțiunea ce se produsese în Apus împotriva libertății fără nici o limită în traducere” [7, p. 96]. Pentru epoca lui Vârgolici era caracteristică o altă concepție despre traducerea unei opere literare, în care domina principiul fidelității față de original, excluzîndu-se extremele – atât cea a adaptării textului la gusturile publicului și ale epocii, cât și cea a ignorării specificului național al literaturii receptoare. Fidelitatea presupunea nu numai păstrarea particularităților operei originale, dar și înscrierea armonioasă, organică în tradiția națională și caracterul specific ale literaturii receptoare și epocii respective. Confruntarea mai multor fragmente din traducerea lui Vârgolici cu originalul spaniol nu lasă nicio îndoială că traducerea a fost făcută după textul spaniol, chiar dacă în transpunerea românească se întîlnesc mai multe inadvertențe sau sfîngăcii. Al. Popescu-Telega scria cu

regret: „În ce privește înțelegerea spiritului marelui cărți și a nuanțării stilului întrebuițat de Cervantes, Vârgolici nu s-a arătat atât de priceput” [7, p. 101]. Pe lângă aceasta, traducătorul român a omis sonetele premergătoare, dedicația către ducele de Béjar, precum și vestitul *Prolog*, nemaivorbind de faptul că nu a dus la capăt prima parte a romanului, iar din partea a doua nu a tradus nici un capitol. Una dintre particularitățile acestei traduceri, în opinia lui Popescu-Telega, este și următoarea: „Și traduce totul: graiul blînd ironic al lui Cervantes, cînd comentează de la el, gongoricul și pedantul al cavalerismului, pitorescul și țărănescul al lui Sancho și Teresei, elegantul italianizant din povestirea *Curiosului*, picarescul al galeoșilor, arcadicul al păstorilor și păstoritelor etc. în același ton șters, fără culoare, fără nuanțe, în care începuse să apară atât de urîtul *deja*... Acesta e marele păcat al lucrării lui Ștefan G. Vârgolici, păcat ce nu i se poate trece atât de ușor cu vederea ca și celelalte pentru că a făcut dovada că era în stare să lucreze mai bine” [7, p. 102]. Această apreciere este preluată și de M. Freiberg, care menționează că traducerea lui Vârgolici era „lipsită de nerv și de culoare”, de „stiluri multiple, nuanțate, atât de specifice și măiestrite în original” – toate acestea „precum și neterminarea ei îi știrbesc valoarea literară”, cercetătoarea menționînd că „tălmăcirea romanului va rămîne vreme îndelungată o problemă nerezolvată pentru traducătorii români” [8, p. 90].

Nu ne vom opri asupra altor încercări de traducere, adaptare sau prelucrare fragmentară, cum ar fi cele aparținînd lui Ion L. Caragiale, Z. Arbore, R. Ghimpe, D. N. Ciotori ș.a., despre care Al. Popescu-Telega scria „că nu sunt nici prea multe, nici prea bune” [7, p. 104], ceea ce nu însemna că traducerea lui *Don Quijote* în română era imposibilă: „Vor fi, desigur, în «Don Quijote» situații, ființe, episoade, stiluri ce nu se întîlnesc în viața și graiul românesc, dar cu simțire și dragoste și pe acestea nu le-am putea apropia fără să le schimonosim. Oricît de vie culoare spaniolă are cartea lui Cervantes, tot s-ar găsi mijloace să nu i se piardă pe de-a întregul în românește. Va fi grea traducerea lui «Don Quijote» în graiul nostru, dar nu o socotim imposibilă” [7, p. 105-106].

Această convingere, probabil, l-a făcut pe Al. Popescu-Telega să încerce și el să traducă romanul *Don Quijote* direct din spaniolă. Și cu toate că le imputase traducătorilor de pînă la el că nu traduseseră romanul în întregime, traducerea sa, publicată în anii 1944-1945, a rămas, de asemenea, neterminată. „Spre deosebire de celelalte, – menționează M. Freiberg, – care foloseau versiuni străine, adesea prescurtate și acelea, și denaturau esența cărții, accentuînd interpretarea raționalistă a secolelor anterioare, prezentînd un Don Quijote nebun cu adevărat, o Dulcinee bucolică sau un Sancho ajuns guvernator, versiunea lui Telega urmărește îndeaproape textul, încercînd pe cît era posibil respectarea dialogurilor, a varietății și armoniei stilurilor. Însă și ea face concesii prea mari expresiilor folclorice, chiar atunci cînd textul nu o cere, fiind adeseori prea colorată și alteori lipsită de haz... Mai interesante sunt notele explicative și studiul care o precedă. Ele oferă informații suplimentare asupra unor pasaje echivoce și familiarizează publicul cu interpretarea impresionistă, subtilă și personală a lui Miguel de Unamuno, critic remarcabil și excesiv admirat de Telega” [8, p. 101].

În perioada interbelică s-au mai făcut traduceri din *Don Quijote*, cea a lui Popescu-Telega fiind cea mai reușită. M. Freiberg vorbește chiar de un „noian de traduceri, rezumări sau prescurtări pentru copii și tineret, majoritatea popularizatoare și urmărind amuzamentul cititorului ori dezvoltarea imaginației și a spiritului de aventură” [8, p. 101], dintre acestea evidențiindu-se traducerea lui Al. Iacobescu, făcută, probabil, din franceză și publicată în două volume în 1936.

După mai multe încercări de traducere a lui *Don Quijote*, toate parțiale, prin intermediar sau direct din spaniolă, în anul 1957 apare o nouă traducere, realizată după originalul spaniol, superioară din punct de vedere artistic tuturor celor precedente, aparținînd lui Ion Frunzetti și Edgar Papu. Dar și această ediție era prescurtată. Ce-i drept, prescurtarea

de data aceasta a fost făcută conform unui criteriu destul de judicios: au fost traduse numai capitolele conținând subiectul propriu-zis al romanului, omițându-se nuvelele intercalate. Poate era un lucru explicabil în munca traducătorilor sau din alte considerente, dar discutabil sub aspectul unității structurale a romanului și al înțelegerii adecvate a acestuia de către cititori. Or, fără aceste nuvele intercalate *Don Quijote* nu mai este *Don Quijotele* lui Cervantes, prezența nuvelor intercalate constituind una dintre particularitățile geniale ale compoziției capodoperei cervantine. De fapt, încă în secolele XVII-XVIII unii traducători și editori începuseră să elimine aceste nuvele considerate un fel de balast, de „umplutură”, cum le-a numit Al. Popescu-Telega. Lucrul acesta nu a putut să nu fie observat de specialiști, traducerea fiind discutată în presă. Al. Dima publica în 1958, în *Iașul literar*, un articol în care îi îndemna pe traducători să facă o traducere integrală, traducând și nuvelele intercalate, al căror loc, rost și funcții în roman nu poate fi tăgăduit.

La o lectură atentă a romanului se observă că numărul nuvelor intercalate în acțiunea principală este mai mare în partea întâi și mult mai redus în partea a doua, ceea ce nu este deloc întimplător. Într-un anumit sens, aceste nuvele parcă vin să compenseze cu sentimente și însușiri nobile și elevate realitatea prozaică în care are loc acțiunea romanului. Și pe măsură ce eroii principali apar tot mai îmbogățiți de idei și de gânduri înalte, umaniste, rolul nuvelor scade. Ele devin un fel de emanație în realitate a conștiinței lui Don Quijote, conferind parcă un caracter real iluziilor lui, ambele universuri – real și imaginar (din nuvele) – trecând unul în celălalt, deși alteori nuvelele sunt opuse fabulei. Există și cazuri în care nuvelele intercalate vin să dubleze linia centrală a subiectului sau anumite segmente ale acesteia. În așa fel, *Don Quijote* apare ca o operă cu o compoziție bine încheată, unitară, cu un sistem de linii de subiect întrepătrunse și intercondiționate. Tocmai din acest punct de vedere, traducerea romanului fără nuvelele intercalate oferă un *Don Quijote* sărăcit, lipsit de ceea ce Cervantes a pus în el. Aceasta i-a făcut, probabil, pe traducătorii ediției din 1957 să revină asupra romanului și să ofere cititorului de limbă română, pentru prima oară abia în 1965, traducerea integrală a romanului. Versiunea lui Ion Frunzetti și Edgar Papu este realizată după ediția critică a lui Francisco Rodríguez Marín, apărută prima dată în 1922. Prima parte a romanului este tradusă de Ion Frunzetti, căruia îi aparține și traducerea versurilor din ambele părți. Partea a doua a fost tradusă de Edgar Papu, care a alcătuit și notele critice, filologice și istorice pentru întreaga ediție. „Această ultimă transpunere, menționa M. Freiberg în studiul său *Cervantes în România*, net superioară celorlalte, efectuată cu răbdare și pasiune, confruntându-se numeroase ediții în scopul restabilirii originalității și adevăratului sens al eroului, scuturându-l de lipsurile, greșelile și alterările existente pînă astăzi, reușește să fie un echivalent fidel și valoros din multe puncte de vedere. Ea transmite nu numai sensul profund al marelui roman, dar și comicul de limbaj, varietatea stilurilor, trecerile armonioase de la un stil la altul, păstrînd parfumul arhaic al operei, elemente extrem de dificil de transpus în altă limbă, ce pregătesc, de altfel, apariția traducerii perfecte, ideale. Marele ei merit explică edițiile ulterioare, precum și ediția de lux, apărută pe baza aceleiași versiuni, ca un omagiu adus marelui Cervantes, ce devine astfel unul dintre clasicii cei mai venerați” [8, p. 106]. Ar trebui să reținem din această apreciere aluzia la faptul că traducerea lui Ion Frunzetti și Edgar Papu pregătește „apariția traducerii perfecte, ideale”, de unde am putea conchide că astfel se sugera ideea unei alte traduceri în română a romanului.

J. Lambert consideră că traducerile sînt, de cele mai multe ori, de natură conservatoare, înscriindu-se ușor în tradiția literaturii receptoare și consolidînd anumite tendințe în dezvoltarea acesteia, mai rar devenind cauza sau stimulul unor inovații în această literatură. Iar B. Reizov semnala că numai la prima vedere se pare că problema traducerii și exigențele față de traducător se dezvoltă pe un alt fîgaș specific, ce nu coincide

cu dezvoltarea limbii literare. În realitate, limba traducerilor „îmbătrânește” mai repede, prin aceasta explicându-se apariția unor traduceri noi ale aceluiași operă.

Cu mulți ani în urmă recenzam un volum semnat de Sorin Mărculescu: *Semne de carte*, apărut la Editura Cartea Românească în 1988, o carte de căpățîi a oricărui hispanist român, și nu numai român. Volumul includea studiile introductive scrise de traducătorul Sorin Mărculescu la propriile traduceri din mari autori ai literaturii clasice spaniole, îndeosebi Cervantes și Gracián. Citind aceste traduceri, în primul rînd, *Nuvelele exemplare* ale lui Cervantes, dar și studiul introductiv respectiv, mă gîndeam că dacă cineva cîndva ar putea să încerce o nouă traducere a lui *Don Quijote*, acesta ar putea fi numai Sorin Mărculescu. Spuneam acest lucru studenților la cursul de literatură spaniolă și la seminarul dedicat capodoperei lui Cervantes. Au trecut anii și iată că în 2004, în ajunul aniversării a 400 de ani de la publicarea primei părți a lui *Don Quijote* la Madrid, în tipografia lui Juan de la Cuesta, în ianuarie 1605, apare o nouă traducere a lui *Don Quijote*, iar autorul traducerii este tocmai Sorin Mărculescu. Am avut o satisfacție deosebită că intuisem acest lucru cu mulți ani în urmă. Regret că nu am expus această intuiție în recenzia mea la volumul *Semne de carte*, recenzie publicată în „Revistă de lingvistică și știință literară” (1992, nr. 6). Ce reprezintă această ultimă traducere românească a lui *Don Quijote* și în ce măsură poate fi considerată o traducere-interpretare?

Răspunsul îl găsim în *Don Quijote – 400 (Notă asupra ediției de față)* și în eseul *Traducătorul în biblioteca zidită*, semnate de autorul traducerii, hispanistul Sorin Mărculescu, cu care se deschide primul volum al ultimei traduceri românești a romanului, care este, de fapt, prima traducere românească integrală datorată unui singur traducător. „Am încercat – mărturisește Sorin Mărculescu în *Notă asupra ediției de față* [9, p. V-VI] – să realizez în versiunea mea ceea ce aș putea numi o «Leiteralitate expresivă», mulîndu-mă cît mai strîns cu puțință pe textul original, fără a evita repetițiile, aparentele tautologii (cu efecte întotdeauna foarte interesante în spaniolă), zéugmele, sistemul pronomelor anaforice etc., calchiind uneori chiar expresii idiomatice care mi s-au părut perfect inteligibile, totul fiind consemnat în note. Am respectat forme curente în multe limbi neolatine, dar șocante pentru un anumit hiperpurism lingvistic instalat la noi, am tradus, de pildă, în domeniul comparativelor, fără nici o ezitare, «más eterno» cu «mai etern». Am respectat cu toată atenția ritmica frazei, am tradus «muzical», reproducînd mai toate clauzulele ritmice, inclusiv pe acelea nesemnificate de edițiile cu care am lucrat, dar care le-am putut identifica”. Traducătorul precizează că proverbele, această piatră de încercare pentru orice traducător al lui *Don Quijote*, „le-am tradus în înțelesul strict al termenului, nu le-am echivalat, păstrîndu-le, ori de cîte ori a fost cazul, structura ritmică, asonanțele sau rimele. Toate proverbele sunt reproduse în note și în original, cei interesați avînd astfel la îndemîină, spre comparație și studiu, întregul tezaur paremiologic al romanului” [9, p. VI]. Iar în privința traducerii formelor de limbă arhaizante dispărute, inclusiv pe vremea lui Cervantes, dar pe care scriitorul spaniol le-a repus în circulație pentru efectul lor ironic, Sorin Mărculescu nu a mers pe calea tradițională de echivalare a acestora: „O încercare de folosire a unor forme corespunzătoare în românește ar fi fost de-a dreptul hilară și fără nici un suport în istoria limbii sau a literaturii române, care au cunoscut curbe de evoluție total diferite de cea spaniolă. Am optat pentru o soluție radical opusă: pentru a distinge limbajul lui *Don Quijote*, inspirat din vechile cărți de cavalerii, am folosit forme de limbă flagrant neologistiche și prețioase, apelînd, pentru un plus de culoare, la unele forme verbale compuse inversate, tot mai puțin utilizate în româna actuală („auzit-am” etc.). Mi-am propus, de altfel, programatic, să evit orice arhaizare sau localizare în spațiul, generos de altfel, al literaturii române. Formele lexicale mai vechi sau populare au fost utilizate cu parcimonie și numai cînd echilibrul stilistic o cerea” [9, p. VI]. Autorul traducerii explică cum a procedat și în cazul numelor proprii: „Am procedat tot conform experienței

acumulate pînă acum în traduceri mele din clasicii spanioli. Cele mai numeroase au fost reținute sub forma lor originală. Pe unele le-am românizat cu discreție (Dulcinea, Galatea, Doroteea, Melibeea etc.), potrivit uzului curent. Pe cele semnificative și mai ales pe cele cu conotații puternic umoristice le-am echivalat în mod decis, preferînd neutralității riguroase efectul expresiv. Cel mai frapant exemplu este numele celebrului cal al lui Don Quijote care, în loc de Rocinante, sună acum în românește Rușinante. Am dat de fiecare dată în note toate explicațiile și justificările acestui procedeu, recunosc, destul de îndrăzneț” [9, p. VII]. Cît despre note, acestea sunt foarte numeroase (peste 2000), conținînd nu numai adnotări referitoare la multe personaje istorice și mitologice, denumiri geografice, termeni de epocă sau de vestimentație, dar și „aluzii greu sesizabile astăzi, explicația unor jocuri de cuvinte etc.; am făcut și unele observații stilistice sau privitoare la construcția și tematica romanului” [9, p. VII]. Sorin Mărculescu a realizat această traducere după ediția Institutului Cervantes, din 1998, îngrijită de Francisco Rico, cu colaborarea lui Joaquín Forradellas și cu un studiu introductiv semnat de Fernando Lázaro Carreter, dar a consultat și a utilizat și numeroase alte ediții anterioare, unele de prestigiu, atât din Spania, cît și din alte țări.

Din eseu *Traducătorul în biblioteca zidită*, un adevărat studiu de cervantologie și de quijotologie, aparținînd cervantologului și quijotologului Sorin Mărculescu, vom reține doar un gând referitor la autoaprecierea acestei traduceri, după ce traducătorul oferise anterior cititorului de limbă română *Nuvelele exemplare și Muncile lui Persiles și ale Segismunde*: „Abia acum ceva mai mult de doi ani m-am încumetat să încep traducerea lui «Don Quijote» și azi, la capătul acestor «munci» în toate sensurile cuvîntului, am înțeles și eu, pe viu, ceea ce învățasem și știam, și anume că tocmai cartea aceasta, care primilor săi cititori li s-a părut doar o irezistibilă carte de divertisment și atât, fără să ascundă nici un mister, este cea mai greu descifrabilă din toate; mi-am construit, visînd să o mulez cît mai strîns pe ceea ce ne-a rămas din prototipul dispărut, propria mea versiune interpretativă, într-un soi de transă și de frenezie care m-au modificat mai profund decît îmi pot da seama acum. Totul este încrustat în și printre rîndurile acestei noi versiuni românești. Am ajuns însă la capătul ei incapabil să-mi dublez efortul și cu o abordare critică de sine stătătoare: toată capacitatea interpretativă mi-am cheltuit-o în efortul de a «transplanta» în mod plauzibil capodopera pe alt pămînt și sub alte zodii, pe înțelesul altui public decît cel de la începutul secolului al XVII-lea, dar făcînd tot posibilul de a-i conserva și straniețea, și rostirea aulic limpidă pentru cititori ai zilelor noastre” [10, p. XXIV]. Astfel, traducerea lui Sorin Mărculescu poate fi considerată și ea o interpretare, dar o interpretare diferită de traduceri-interpretări de pînă acum. „L-am tradus pe «Don Quijote» încercînd să-l păstrez, măcar virtual și aluziv, în contextul din care am fost nevoit totuși să-l smulg, și să-l propun cititorilor români, ca pe unul din polii literaturii spaniole din Secolul de Aur, la celălalt pol pentru mine situîndu-se, în raport cu el, opera lui Baltasar Gracián, imensul autor baroc, pe care am avut șansa de a-l traduce integral...” [10, p. XXV]. Aș îndrăzni să spun că o dată cu această traducere începe un alt tip de traducere-interpretare, ce nu va întîrzia să atragă atenția cercetătorilor.

Ca să ne putem da seama de particularitățile acestei ultime traduceri românești a romanului *Don Quijote*, propun în final să comparăm doar două propoziții de la începutul romanului în traducerea lui Ion Frunzetti și Edgar Papu și în cea a lui Sorin Mărculescu:

„En un lugar de la Mancha, de cuyo nombre no quiero acordarme, no ha mucho tiempo que vivia un hidalgo de los de lanza en astillero, adarga antigua, rocín flaco y galgo corredor. Una olla de algo mas vaca que carnero, salpicon las mas noches, duelos y quebrantos los sábados, lentejas los viernes, algún polomino de añadidura los domingos, consumían las tres partes de su hacienda”.

„Într-un sătuc din *La Mancha*, de-al cărui nume nu țin să-mi aduc aminte, nu-i mult de când trăia un hidalgo, din cei cu lance în panoplie, scut vechi, cal ogîrjit și ogar de hăituit vînatul. Cîte-un ghiveci, mai mult cu carne de vacă decît de berbec, și seara cele mai adeseori tocană, jumări cu slănină sîmbăta, linte vinerea și cîte-un porumbel fript duminica, pe deasupra, îi mistuiau trei sferturi din veniț’.

„Într-un sat de prin *La Mancha*, al cărui nume n-am cum să-l țin minte, trăia nu de mult un hidalgo dintre cei cu lance-n rastel, pavăză veche din piele, gloabă costelivă și ogar de vînătoare. Rasol, mai mult cu vacă decît oaie, salăți de răcitură mai mereu seara, oșuri și stropșiri sîmbăta, linte vinerea, cîte-un porumbel pe deasupra duminica îi înghițea trei pătrimi din venituri’.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. L. Cifor, *Principii de hermeneutică literară*, Iași, 2006.
2. P. Chavy, *Domaines et fonctions des traductions françaises à l'aube de la Renaissance // Revue de littérature comparée*, 1989, nr. 2.
3. В. Е. Багно, *Переводы «Дон Кихота» как интерпретации*. В кн.: *Сервантесовские чтения*, Ленинград, 1988.
4. M. de Cervantes, *Don Quijote de la Mancha*, vol. I-II (traducere de Sorin Mărculescu), Pitești, 2004.
5. S. Pavlicencu, *Receptarea literaturii spaniole în spațiul cultural românesc. Partea I.*, Chișinău, 1994; S. Pavlicencu, *Tentația Spaniei. Valori hispanice în spațiul cultural românesc*, Chișinău, 1999.
6. P. Cornea, *De la Alexandrescu la Eminescu. Aspecte, figuri, idei*, București, 1966.
7. Al. Popescu-Telega, *Pe urmele lui Don Quijote*, București, 1942.
8. M. Freiberg, *Cervantes în România. // Studii de literatură universală și comparată*, București, 1971.
9. S. Mărculescu, *DON QUIJOTE – 400. Notă asupra ediției de față. // Cervantes, Don Quijote de la Mancha*, vol. I, Pitești, 2004.
10. S. Mărculescu, *Traducătorul în biblioteca zidită. // Cervantes, Don Quijote de la Mancha*, vol. I, Pitești, 2004.

JOZEFINA CUȘNIR

Institutul Patrimoniului Cultural
(Chișinău)

**ASPECTUL ÎNALTEI MENIRI A OMULUI
ÎN ROMANUL LUI THOMAS MANN
*ALTEȚĂ REGALĂ***

La cercetarea relației erou-univers în proza secolului al XX-lea ne-am sprijinit pe unele idei fundamentale din monografiile cercetătoarei R. Kleiman: relația reciprocă dintre personajul care tinde spre armonizarea Universului și însuși Universul; tipologia temei cosmogonice; tipologia cronotopului universal, realizat în varietatea sa prin detalii constante tipice etc. [1]. În romanul lui Th. Mann *Alteță Regală* (1909), relația erou-univers este prezentată dintr-un aspect relativ rar întâlnit în literatura secolului al XX-lea: predestinarea personajului pentru armonizarea unei anumite ipostaze a Universului. În opinia noastră, romanul lui A. Bitov *Casa Pușkin* (1978) se aseamănă, sub acest aspect și în sens tipologic, cu *Alteță Regală*, dar spre deosebire acesta din urmă este o faustiană.

Într-o formă mai generală – a înaltei meniri a omului – acest aspect este prezent în mai multe lucrări ale lui Th. Mann, de fiecare dată personajul principal aparținând unei categorii de oameni pe care am putea s-o numim „entuziaștii eroici”. Astfel este Iosif din tetralogia *Iosif și frații săi*, Goethe din *Lota în Weimar*, Adrian Leverkühn din romanul *Doctor Faustus*, papa Grigore din romanul *Alesul*, Schiller din nuvela *Ora cea grea* ș.a. De exemplu, în opinia lui A. von Schirnding, Iosif este frate de sânge cu Klaus-Heinrich prin faptul că pune în legătură directă propria fericire și bunăstarea țării [2, p. 388-389]). Abordată de cercetători doar tangențial, această temă merită o examinare specială.

Termenul își are originea în tratatul lui G. Bruno *Despre entuziasmul eroic*. Acestor personaje le este caracteristică tendința entuziastă, până la jertfirea de sine, de a armoniza Universul, tendință generată de individualitatea eroului și de spiritul lui creator. Nimic altceva nu definește această năzuință, nici chemarea morții, nici oricare dogmă. La G. Bruno entuziastul tinde insistent spre armonia divină și cea interioară; gândurile și faptele rezultă din această pornire entuziastă. După cum subliniază S. Pavlicenco, G. Bruno pune în prim-plan anume spiritul de creație: „Una tesi centrale del trattato è quella sul primato della creazione sull'imitazione” [3, p. 214]. Eroul este pus într-o relație cu cronotopul universal – un anume „Soare al Entuziastului”, care sălășluiește întru toate și se află concomitent oriunde, fiind identic veșniciei. Prințul Klaus-Heinrich din *Alteță Regală* este un entuziast eroic.

Prezența frecventă a aspectului înaltei meniri a omului și a eroilor-entuziaști în textele lui Th. Mann se explică, în opinia noastră, prin interesul profund al autorului pentru esența miticului. Să amintim aici de „umanizarea mitului”, considerată de Th. Mann ca fiind principala sa realizare [4, p. 178], procedeu care, în viziunea noastră, reprezintă culmea adevărării individualului și miticului: Mann plasează individualitatea la același nivel cu mitul, acestea sunt echivalente.

Aspectul înaltei meniri a omului în *Alteță Regală* stă la baza intrigii. Într-o operă literară din secolul al XX-lea aceasta presupune, mai întâi de toate, un foarte înalt grad de carnavalizare a textului – pentru ca „determinismul” să fie înțeles într-un sens carnavalesc, „neserios”, – și, apoi, un subiect specific și un gen literar corespunzătoare. Romanul *Alteță Regală* respectă ambele condiții.

Se poate afirma că textelor lui Th. Mann le este specific un grad înalt de carnavalizare; altfel spus, eroii lui Th. Mann descind din „miturile comice”, despre care vorbește nu numai M. Bahtin [5, p. 238], dar și alți cercetători [6, p. 92-93, 105, 319, 323]. Esența acestor mituri, în care răsului îi aparține toată forța dătătoare de viață – le-am putea numi mituri despre răs – este cel mai bine dezvăluită în lucrările lui V. Propp [7]. Iar în privința romanului *Alteț Regală* dispunem de mărturia autorului însuși. În *Istoria vieții mele* (1930) Th. Mann mărturisește că a avut intenția să scrie o comedie în formă de roman, imaginându-și o posibilă sinteză umoristică a singurătății și comunității, a formei și conținutului existenței [4, p. 115–116].

Identificarea intrigii și a genului romanului *Alteț regală* nu este univocă. V. Admoni și T. Silman, de exemplu, consideră că romanul este o idilă [8, p. 108–113], pe când autorul a numit-o în repetate rânduri poveste [4, p. 35, 115, 374-375].

În opinia noastră, acest roman nu poate fi considerat o idilă (chiar și în sensul cel mai larg al termenului), ci este anume poveste, deoarece dezolarea, pasiunile, furtunile sufletești, viața miliardarilor și persoanelor încoronate, grijile ce țin de dezvoltarea economică a țării – toate acestea au foarte puțin în comun cu poeticul unui trai fericit, „al unui epos al fericirii depline într-un cadru limitat” [9, p. 263]. În roman există elemente ale unui trai fericit, dar ele sunt puține la număr și apar doar în deznodământ (după destăinuirile culminante ale eroilor, când la orizontul acțiunii apare nunta). Dintre acestea poate fi menționat peticul aproape putred de cataplasma, pe care miliardarul Spoelmann îl găsește în apartamentele sale luxoase pentru prințul răcit (iar ministrul – ajutorul magic al eroului – acordă acestui eveniment o importanță deosebită [10, p. 311], considerându-l un semn bun. Elemente ale unui trai fericit apar în episodul prezentării Immei la curte, precum și în acela al nunții. Pentru o idilă însă sunt mai potrivite „raiul în sărăcie”, viața în mijlocul naturii, pe când scenele vieții de palat sunt mai firești pentru o poveste.

„Determinismul” ce ține de destin nu corespunde idilei ca atare, în schimb se potrivește perfect unei povești fantastice. Astfel, în viziunea lui V. Propp, prevestirea destinului eroului este un element indispensabil al poveștii [11, p. 77]. Prevestirea destinului și împlinirea lui alcătuiesc intriga romanului. Mai mult decât atât, *Alteț Regală* se află într-un anumit dialog intertextual cu specia poveștii fantastice în toate aspectele fundamentale. Precizăm aici că, în aspect morfologic, V. Propp consideră a fi poveste fantastică orice dezvoltare a narațiunii de la daună sau neajuns, prin funcții intermediare, spre nuntă sau altă funcție utilizată ca deznodământ; dintre funcțiile finale pot fi pomenite onorurile, avuția sau lichidarea dezastrului [11, p. 83].

Înalta menire a prințului Klaus-Heinrich este anunțată în roman printr-o prorocire din vremurile de demult, prorocirea fiind în strânsă legătură cu imaginea convențională a Universului – trandafirul fermecat, deci cu un fel de *arbor mundi*, la care se referea M. Eliade [12]. Eroul trebuie să împrăștie vrăjile (să armonizeze). Legenda spune că, în vremuri grele pentru populația ducatului, va veni pe lume un prinț cu o singură mână, care va da țării mai mult decât alții cu două [10, p. 291] și, în ziua când va veni bunăstarea generală, vor cădea vrăjile care făceau ca florile tufei de trandafir, ale acestui *arbor mundi*, să miroase a mormânt și va reveni parfumul firesc al trandafirilor [10, p. 330]. Iar intriga romanului e următoarea: într-un mic ducat cu o populație harnică și muncitoare, dar cu mari probleme economice din cauza deficitului financiar, în familia marelui – duce se naște un prinț cu o singură mână normală (cealaltă mână îi era nedevelopată); acesta, după multiple suferințe, se căsătorește cu preafrumoasa fiică a unui miliardar care salvează economia națională a ducatului, investindu-și în ea miliardele.

În roman sunt evidente nu numai elementele fundamentale ale unei povești (evoluția de la neajuns spre nuntă și lichidarea dezastrului), ci și unele elemente particulare. Aici putem aminti de încercările la care frumoasa Imma îl pune pe prinț. În conformitate cu

concepția lui V. Propp, punerea eroului în fața unor probleme sau ghicitori dificile este o sarcină a crăieșii și a tatălui acesteia [11, p. 72].

Toate elementele de poveste sunt construite în spirit de parodie, cu ironia caracteristică lui Th. Mann, la care se referea, bunăoară, M. Walser [13, p. 5-26]. Astfel, vrăjitorul salvator, fără de care nunta n-ar fi avut loc, este însuși prim-ministrul care i-a dezvăluit prințului subtilitățile politicii bugetare. Alt exemplu: în interiorul unui text de poveste autorul povestește cum se naște în popor tocmai această poveste; poporul, în opinia lui Th. Mann, intuiește tot ce e poetic, neobișnuit, de poveste. În ochii oamenilor de rând, Imma este o regină, o zână din poveste, o adevărată prințesă [10, p. 290].

Intriga inițială a poveștii este însăși imposibilitatea fericirii; eroul își începe calea spre fericire din adâncurile tristului destin (Klaus-Heinrich poartă stigmatul nefericirii, care se manifestă prin singurătate. Este stigmatul obârșiei regale și al trupului schilod).

Armonizarea Universului – împlinirea prezicerii – vine prin eliberarea entuziastă a prințului de iluzia că fericirea și înalta menire a omului sunt incompatibile.

Într-un anumit sens, romanul corespunde schemei renaștiste a participării omului la realizarea „marii perfecțiuni a lumii”, formulată de Lorenzo Medici (prototipul entuziastului lui Th. Mann din *Fiorenza*): un om își caută fericirea într-un fel, altul în alt fel și, din aceasta, grație îmbinării și armoniei mai multor voci, vine înfrumusețarea și o mai mare perfecțiune a lumii; și pentru acest scop, poate, Cel care nu greșește niciodată a făcut calea spre perfecțiune întunecată și grea [14, p. 118].

În Universul lui Th. Mann, fericirea și omul vin unul în întâmpinarea altuia. Fără ajutorul omului fericirea nu poate face nimic; cel care nu-și ajută propria fericire și, fie din trufie, fie din modestie, îi întoarce spatele, face, în viziunea scriitorului german, un mare păcat.

Autorul îi iartă acest păcat lui Raoul Überbein – cavalerului trist al modestiei ascetice și destinului lipsit de har. Überbein își povățuia discipolul, adică pe prinț, că înalta menire a omului este incompatibilă cu fericirea, bunătatea, iubirea?! [10, p. 270].

„– <...> ich will Ihnen sagen, Imma, welche Bewandtnis es mit Doktor Überbein hat. Er lebt in Feindschaft mit dem Glücke <...>.

– Das dünkt mich eine anständige Feindschaft, – sagte Imma Spoelmann.

– Anständig, – antwortete er, – aber unselig <...> und obendrein sündhaft <...>

Aber nun bin ich seiner Erziehung entwachsen, in diesem Punkte bin ich es” [15, p. 307-308].

(„– <...> vreau să vă spun, Imma, ce se întâmplă cu doctorul Überbein. El trăiește în dușmănie cu fericirea <...>.

– Mie-mi pare că această dușmănie e plină de demnitate, – a spus Imma Spoelmann.

– Așa este, – a răspuns el, – dar nu și de bunătate <...> și mai este și plină de păcat <...>. Dar cred că am depășit învățămintele lui măcar în aceasta”).

Adevăratul motiv al sinuciderii lui Überbein nu este cariera nereușită, ci alegerea conștientă a vieții lipsite de har. El n-a mai vrut să trăiască atunci când viața i-a dezmințit postulatul, când Klaus-Heinrich și Imma, două „ființe excepționale”, unindu-și viețile, nu numai că nu și-au trădat înalta menire, ci, dimpotrivă, au împlinit-o, ca într-o poveste, sprijinindu-se într-un mod ridicol carnavalesc pe textele manualelor de științe economice.

„Das soll fortan unsere Sache sein: beides, Hoheit und Liebe, – ein strenges Glück” [15, p. 368] („Fie ca, pornind de aici, și una și alta să ne fie scop în viață – menirea înaltă și iubirea – o fericire grea și aspră”) – cu aceste cuvinte se încheie romanul. Numai atunci trandafirul fermecat își va redobândi parfumul. Se poate deci spune că romanul are

un final deschis: armonizarea Universului înseamnă mai mult decât nunta și lichidarea deficitului bugetar. Încercările eroilor nu se termină aici, eroismul lor armonizator trebuie să continue.

De altfel, autorul le întinde eroilor o mână de ajutor, răsădind trandafirul din curtea Fortăreței vechi în florăria noului palat al tinerilor însurăței. De acolo pornește reînvierea trandafirului, ca și a micului ducat al lui Klaus-Heinrich: „<...> nicht mehr von modrigen Mauern umgeben, sondern in Luft und Sonne und dem fettesten Mergel” [15, p. 362] („<...> în afara zidurilor mucezite, deschis aerului și soarelui, înrădăcinat în cel mai gras sol de marnă”).

Astfel, în romanul *Alteță Regală* se realizează o relație specifică între entuziastul eroic și Univers: aspectul înaltei meniri de armonizare a lumii stă la baza intrigii, se află într-un raport carnavalesc cu tema fericirii și conține dialoguri intertextuale cu povestea fantastică.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Р. Я. Клейман, *Достоевский: константы поэтики*, Chișinău, 2001;
- Р. Я. Клейман, *Сквозные мотивы творчества Достоевского в историко-культурной перспективе*, Chișinău, 1985.
2. A. Von Schirnding, *Nachwort*. – In: Th. Mann, *Königliche Hoheit*, Frankfurt am Mein, 1984.
3. S. Pavlicenco, *Problemi di estetica in „Degli eroici furori”*. – In: *Giordano Bruno e il Rinascimento quale prospettiva verso una cultura europea senza frontiere*. Atti del Seminario Internazionale e Interdisciplinare di Bucarest (3-5 dicembre 2000), București, 2002; И. Дирзен, *Этическое искусство Томаса Манна. Мироззрение и жизнь*, Москва, 1981.
4. Т. Манн, *Собр. соч.: В 10 т.*, Т. 9, Москва, 1960.
5. М. М. Бахтин, *Эпос и роман*, СПб., 2000; М.М. Бахтин, *Творчество Франсуа Рабле и народная культура средневековья и Ренессанса*, Москва, 1990.
6. О. М. Фрейденберг, *Поэтика сюжета и жанра*, Москва, 1997.
7. В. Я. Пропп, *Фольклор и действительность. Избранные статьи*, Москва, 1976;
- В.Я. Пропп, *Проблемы комизма и смеха*, Москва, 1976.
8. В. Адмони, Т. Сильман, *Томас Манн. Очерк творчества*, Л., 1960.
9. Жан-Поль, *Приготовительная школа эстетики*, Москва, 1981.
10. Т. Манн, *Собр. соч.: В 10 т.*, Т. 2, Москва, 1959.
11. В. Я. Пропп, *Морфология сказки*, Москва, 1969.
12. М. Eliade, *Cosmologie și alchimie babiloniană*, București, 1937; М. Eliade, *Insula lui Euthanasius*, București, 1943.
13. M. Walser, *Ironie als höchstes Lebensmittel oder: Lebensmittel der Höchsten*. – In: Thomas Mann, *Text + Kritik*, München, 1982.
14. Л. М. Баткин, *Итальянское Возрождение в поисках индивидуальности*, Москва, 1989.
15. Th. Mann, *Königliche Hoheit*, Frankfurt am Mein, 1984.

NICOLAE BĂIEȘU
Institutul de Filologie
(Chișinău)

**FOLCLORISTICA ÎN R.A.S.S. MOLDOVENEASCĂ
(ANII 1930-1940)**

Folcloristica în Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească la începutul anilor '30 a fost legată de politica lingvistică de atunci, inclusiv grafia.

Trecerea la grafia latină în R.A.S.S.M. era condiționată de campania de „latinizare” a scrisului la popoarele neruse din cadrul întregii U.R.S.S., acțiune inițiată de bolșevici la sfârșitul deceniului doi și începutul celui de al treilea. Mișcarea a fost începută în Azerbaidjan la puțin timp după revoluția din octombrie 1917, care apoi s-a extins în tot imperiul, mai ales în Asia Mijlocie și Caucazul de Nord [1, p. 24]. Chestiunea se referea la 36 de naționalități cu o populație de 3,5 mln. de oameni, care mai înainte se foloseau, în fond, de alfabetul arab. Scrisul nou, latin, era numit de către bolșevici „adevăratul alfabet al revoluției din Octombrie”, fiind considerat ca un „puternic mijloc al revoluției culturale” în U.R.S.S. [2, p. 171].

În R.A.S.S.M. trecerea la grafia latină s-a făcut cu o relativă întârziere pentru că unii din conducerea partidului comunist al republicii erau de părere că această schimbare va contribui la apropierea limbii și spiritului moldovenilor de pe ambele maluri ale Nistrului, ceea ce va duce la trezirea conștiinței naționale [2, p. 172].

Noul curs al trecerii la alfabetul latin în R.A.S.S.M. a fost aprobat prin hotărârea din 3 februarie 1932 a Biroului Comitetului Regional al P.C. (b) din Ucraina „Despre alfabetul moldovenesc latinizat” [1, p. 24].

În anul 1932 au trecut la alfabetul latin: Azerbaidjanul, Uzbekistanul, Kîrgîstanul, Turkmenistanul, Kazahstanul ș. a. [1, p. 24].

La 26 septembrie 1933 a fost adoptată Hotărârea Biroului Comitetului Moldovenesc Regional de Partid „Despre studierea în masă a alfabetului latin în anul de învățământ 1933–1934 de către populația moldovenească adultă” [1, p. 172]. În hotărâre se spunea, printre altele: „O victorie enormă a politicii naționale leniniste o constituie trecerea scrisului moldovenesc la alfabetul latin, care, păstrînd unitatea scrisului muncitorilor moldoveni ce locuiesc pe ambele maluri ale Nistrului, va întări influența revoluționarizatoare din Basarabia” [2, p. 176].

Alfabetizarea în grafia latină în R.A.S.S.M. s-a împlinit în anii 1932–1937. Ea a constituit în adevăr o etapă importantă în dezvoltarea cultural-lingvistică a regiunii transnistriene [2, p. 172]. În octombrie 1932 erau editate cu grafie latină 30 de titluri de carte, inclusiv manuale (de geografie, chimie, aritmetică) [1, p. 25].

A apărut atunci, cu caractere latine, și o culegere de folclor – *Cîntece poporane moldovenești*, alcătuită de C. Neniu și E. Lebedeva [3] (Tiraspol, 1935) (în prezent, cu regret, nu există în nicio bibliotecă din Republica Moldova). Culegerea a fost întocmită pe baza materialelor culese de alcătuitoari în anii 1926–1930.

Aducem câteva informații despre viața și activitatea folcloristică a lui Culai Neniu. Numele lui adevărat era Nicolae Nenev. A trăit între anii 1905–1939. A absolvit Școala Pedagogică din Balta, unde a rămas să activeze ca profesor de muzică (1928–1930). La îndemnul lui P. Chioru a început să culegă folclor, să se ocupe de literatură. A editat culegerile *Cu ciocanul «toc» și «toc», Cîntăm și noi*. A lucrat în cadrul Comitetului Științific Moldovenesc din Tiraspol (1930–1937). A înregistrat în localitățile din

stînga Nistrului peste 1.000 de texte folclorice. O parte din ele a apărut în culegerea menționată – *Cîntece poporane*....

Există informații că Neniu lucra și la crearea unei opere dramatice – *Grozescu (din viața haiducilor)*. „Piesa era construită pe material folcloric; ea prezintă Moldova Sovietică pînă și după perioada revoluționară” [4, p. 16].

În prefața culegerii *Cîntece poporane*... „autoarea oficială S. Soloviova, <...> și ea căzută în disgrație” [5], scria (în spiritul vremii): „Cîntecele poporane moldovenești prezintă o necesară bogăție a creației poetice a maselor și un larg tablou istoric al vieții și al luptei de clasă din trecut a truditorimii moldovenești” [3, p. 3]. Autoarea regreta că alcătuirii culegerii „n-au cătat îndeajuns cîntecele noi. Totuși, avem oarecare cîntece noi în culegerea de față. Astfel este satira tăioasă despre țarism, demascarea rolului lui de călău al poporului. Foarte caracteristică este și satira despre preoțime. Cîntecele acestea – sublinia S. Soloviova – demască fără cruțare afacerile negre ale preoțimii” [3, p. 11].

Nouă, în prefața scrisă de S. Soloviova, este mențiunea privind unele calități artistice pe care le posedă textele folclorice (hiperbola, metafora ș. a.) [3, p. 8-9].

Cele peste 170 de texte folclorice în versuri (culese de C. Neniu și E. Lebedeva în 21 de sate românești din stînga Nistrului, precum și cîteva înregistrate în Basarabia) au fost grupate după criteriul tematic, ținîndu-se cont de cerințele timpului. Reproducem titlurile celor 14 compartimente de texte folclorice: 1. *La închisoare*; 2. *Birurile țariste*; 3. *Cîntece noi*; 4. *Cîntece haiducești*; 5. *Războiul imperialist și recruții*; 6. *Munca la străini*; 7. *Cîntece ciobănești*; 8. *Vinderea oamenilor*; 9. *Cîntece de dor și jale*; 10. *Starea de roabă a femeii din trecut*; 11. *Singurătate*; 12. *Cîntece antireligioase*; 13. *Cîntece de șagă*; 14. *Cîntece felurite*.

Ca regulă, textele sînt însoțite de fișe („pașapoarte”), acestea constînd din indicarea numirilor de localități, ale informatorilor, uneori și data înregistrărilor („Aprilie 1930. Auzit de la Maximenco M., s. Tașlic”).

Alcătuirii culegerii explicau (la subsol) unele cuvinte rusești: „*Priiom* – venirea în fața comisiei de recrutare în armată” [3, p. 7]; „*Nalogul* – birul (birul în limba rusă se numește nalog)” [3, p. 23] ș. a.

N. Smochină, care cunoștea bine situația folclorului în Transnistria, critica, pe drept, culegerea lui C. Neniu și E. Lebedeva: „Avînd o anumită nuanță și trebuind să redea o anumită stare, ele [textele folclorice] sînt adesea forțate și lipsite de variație, fiind prelucrate și adăugate atît ca formă, cît și ca fond. Din aceste considerații nu s-a dat nici o atenție colindelor, urăturilor, bocetelor și cîntecelor de nuntă. Ba dimpotrivă, ele fiind considerate ca păstrătoare de obiceiuri și datini vechi, au fost chiar prigonite” [5, p. 101].

Totuși, ținînd cont de situația de atunci, culegerea folclorică în cauză, unica editată cu caractere latine în R.A.S.S.M., a fost un progres. Folcloristul Victor Gațac a apreciat această culegere ca fiind „impunătoare atît prin material, cît și prin felul de a-l reproduce și a-l prezenta cititorului” [6, p. 65].

În anul 1936 la Editura Academiei de Științe din Uniunea Sovietică a apărut lucrarea *Молдавские этюды (Studii moldovenești)* a cunoscutului lingvist moscovit prof. Maxim V. Serghievskii [7]. Lucrarea conține compartimente referitoare la limbă, istorie, folclor.

Capitolul de folclor cuprinde 13 valoroase creații populare orale (redate cu caractere latine) – drept modele ale celor două subgraiuri ale moldovenilor din nordul și sudul R.A.S.S.M. (la nord – *zin, seaun*; la sud – *jin, șeaun*). M. Serghievskii publica 4 colinde, o hăitură, un cîntec epico-eroic, 4 cîntece lirice, înregistrate în localitățile: Camenca, Podoimița, Molochiș, Ofatinți, Lăpușna, Cocieri, Coșnița, Tocilova.

La sfîrșitul anilor 1930 s-au publicat unele materiale folclorice în revista „Octombrie”, în ziarele „Moldova socialistă”, „Comsomolul Moldovei”, cîteva gazete raionale. Se publicau cîntece, povești, proverbe, ghicitori [8, p. 18-19, 22-27].

O colecție relativ voluminoasă de creații populare (circa 800 la număr) a fost întocmită de P.S. Dodul din or. Tiraspol. Despre aceasta se relatează într-o revistă moscovită [9, p. 45]. Soarta culegerii a rămas necunoscută, știindu-se doar că n-a fost editată [6, p. 66].

În anii 1930 de înregistrarea, publicarea și studierea materialelor etno-folclorice transnistriene s-au ocupat câțiva etnografi și folcloriști din România. Îl avem în vedere, în primul rând, pe Nichita P. Smochină, care a efectuat lucrul respectiv foarte intens, cu multă dăruire, uneori chiar cu pericole pentru viață. S-a născut la 14 martie 1894 în s. Mahala, în prezent suburbie a mun. Dubăsari. A făcut studiile la școala primară din satul natal și la cea bisericească din Dubăsari (a învățat în limba rusă, pentru că atunci în Transnistria nu existau școli în limba română). În timpul Primului Război Mondial tânărul N. Smochină a fost recrutat în armata țaristă. Când în Rusia a avut loc revoluția din 1917, ostașul N. Smochină se afla în Caucaz, apoi la Petersburg, unde a avut o întrevedere cu V. Lenin. Fiind rănit, N. Smochină a revenit la baștină. La Dubăsari a editat câteva numere ale cotidianului (de 2 pagini) „Moldovanul”. A activat ca prefect la Tiraspol. Diferitele funcții i-au oferit posibilitatea să călătorească prin raioanele transnistriene, să se afle în mijlocul țăranilor, să înregistreze numeroase materiale etno-folclorice, față de care avea o dragoste deosebită.

Activitatea proromânească l-a făcut pe N. Smochină *persona non grata* pentru comuniștii din R.A.S.S.M. În decembrie 1919, la vârsta de 25 de ani, a fost nevoit să părăsească R.A.S.S.M., în secret, împreună cu familia, și să se stabilească cu traiul la Iași, acolo unde a făcut studii universitare (de drept și filozofie). A scris și a publicat (cu ajutorul lui Nicolae Iorga) o serie de articole despre istoria, etnografia și cultura românilor transnistrieni. A fost trimis pentru specializare la Școala Română din Paris, unde a scris și a susținut (la Sorbona) lucrare de doctorat. A publicat în limba franceză câteva studii despre Transnistria. S-a ocupat de etnografia, folclorul, istoria transnistrienilor și după ce a revenit în România (1934). Pentru merite științifice N. Smochină a fost ales (în 1942) membru de onoare al Academiei Române. A decedat la 14 decembrie 1980 [10].

Prof. Iordan Datcu constată, pe drept, că, după T. T. Burada, „cea mai însemnată contribuție la cunoașterea spiritualității românilor transnistrieni o va aduce Nichita P. Smochină” [10, p. 88].

Lucrările lui N. Smochină au fost tipărite în mai multe publicații ale timpului.

Întrucât acestea, precum și alte scrieri ale lui N. Smochină, aproape că lipsesc în Basarabia, vom expune conținutul unora din ele, utilizând, în primul rând, amplul studiu nominalizat al lui I. Datcu despre acest etnograf al românilor transnistrieni.

Important de reținut că tradițiile etno-folclorice adunate de N. Smochină au fost culese de la bătrâni care le știau din perioada de până la instaurarea regimului sovietic; după 1917 aceste tradiții au fost, în mare parte, uitate.

În articolul *Crăciunul la moldovenii de peste Nistru* [11] N. Smochină vorbea despre momentele importante ale principalului obicei la sărbătoarea Nașterii Domnului – *Colindatul*: pregătirea, inclusiv învățarea textelor poetice, umblatul pe la case, primirea și dăruirea colindătorilor, petrecerea acestora după terminarea *Colindatului*. Flăcăii colindători țineau seama de particularitățile familiilor pe care le felicitau, astfel că ei schimbau cuvintele „aproape la fiecare casă”. Autorul nu aduce exemple de texte folclorice, indicând doar câteva titluri de colinde [10, p. 89].

Alt articol al lui N. Smochină a fost consacrat Anului Nou [12]. În ajunul sărbătorii umblau cu *Hăitul* (*Uratul*), mai ales pe la casele cu fete mari, flăcăii, în cete de câte 10–12 persoane, având *buhai* și clopoței, uneori și *capră*. Hăitorilor li se dăruiau colaci și bani. Umblau cu *Plugușorul* și copiii. În dimineața primei zile a anului se practica obiceiul *De-a sămînța*.

În ajunul Anului Nou se practica și o serie de vrăji, gospodarii vrînd astfel „să afle” cum va fi roada în anul începător, iar fetele de măritat – cum le vor fi ursiții.

Un vechi obicei la Anul Nou era ca primarul, însoțit de doi săteni fruntași, să tragă împrejurul satului, cu un plug la care era înjugată „cea mai frumoasă pereche de boi”, o brazdă adîncă. Obiceiul avea o funcție dublă: să onoreze plugăria, dar și „să izgonească” din sat toate bolile pe parcursul întregului an.

În ziua de Anul Nou se făceau vizite la moașe [10, p. 89].

Un articol aparte N. Smochină l-a consacrat tradițiilor etno-folclorice ale *Bobotezei* [13]. În preajma sărbătorii preotul umbla cu *Ajiunu*, sfințind casele și acareturile sătenilor. Între darurile ce se făceau preotului figura obligatoriu un fuior de cînepă, „ca prin sufletul curat al duhovnicului, Dumnezeu să depene în liniște și pace firul vieții oamenilor, întocmai cum țărâncă își deapănă fuiorul” [10, p. 89].

În seara spre Bobotează se umbla (pe alocuri se umblă și azi) cu *Chiraleisa* – obicei „cam uniform și sărac în cuvinte, nu ca acela al colinzilor” [10, p. 89].

La o săptămîină după Bobotează erau stropiți cu agheasmă pomii, pentru a da roadă bună. Spre seară făceau (cu cretă) cruciulițe pe la ferestre [10, p. 89].

Un grup special de tradiții erau legate de sărbătoarea numită în popor *Prohoadele* (sau *Paștele Blajinilor*) [14], care prezintă un „adevărat cult al strămoșilor, la cari moldovenii țin cu cea mai mare sfințenie”. În dimineața acestei zile bătrînii se duceau la biserică, iar cei tineri și copiii – la cimitire, aprinzînd tămîie la morminte. Femeile și bărbații aduceau la cimitire mîncare rituală (ca la Paști: colivă, pască, ouă vopsite, colaci ș. a.), băutură (de obicei, brahă). Așezau toate acestea pe fețe de masă, așternute pe morminte. Sătenii se aflau la cimitire pînă spre seară, cînd făceau acolo o masă colectivă, la care luau parte deopotrivă cei înstăriți și cei săraci. Se dădea de pomană copiilor și nevoiașilor. Mesele continuau în gospodăriile țăranilor, fiind invitați vecini, rude. Cu acest prilej se luau și *frați de cruce* [10, p. 89-90].

Duminica Mare [15] se sărbătorea „cu aceeași evlavie ca și Paștele”. Ajunul acestei zile era închinat, de asemenea, cultului celor decedați. Se dădeau de pomană pentru cei morți în special străchini și farfurii, umplute cu lapte cu tocmași; se puneau și o lingură, „ca răpoșaii să aibă cu ce mîncă”. Sărbătoarea Duminicii Mari onora și cultul fertilității, peste tot fiind pusă verdeață: iarbă, frunzari de nuc, de cireș, vișin – la streșinile caselor, ale adăposturilor pentru vite și păsări, la fintîni, porți. N. Smochină evoca și o credință legată de Duminica Mare. Se zicea că în noaptea spre această sărbătoare înflorește și tot atunci se scutură papura. Se spunea că dacă cineva se încumetă s-o caute și o găsește, la miezul nopții, înainte de cîntatul cucoșilor, o culege, respectînd anumit ritual și rostind o rugăciune specială, va deveni bogat, iar dacă este flăcău, se va căsători cu aleasa inimii sale [10, p. 90].

Asemănătoare cu Duminica Mare era sărbătoarea numită *Iarbă verde* [16] (pe alocuri se respectă și astăzi). Se marchează luni, după 8 zile de la Duminica Mare (În Basarabia sărbătoarea aceasta se numește *Rusalii*). Duminică seara se luau frunzarii puși cu o săptămîină în urmă, iar luni dimineața, pînă la răsăritul soarelui, îi aruncau într-o apă (baltă, rîu). De acolo luau într-un vas apă, „bună pentru lecuirea ochilor”. În timpul acestei sărbători se dădeau „de sufletul morților” ulcele, burliue, căni, umplute cu brahă, cu vin sau apă. La gura vaselor se prindeau bomboane, cireșe (de obicei, fructele acestea sînt coapte, căci sărbătoarea în cauză cade în luna lui Cireșar). Împreună cu acestea se dădeau de pomană cîte un colac și un fir de usturoi verde. În grădini gospodarii așterneau jos – *pe iarbă verde* – fețe de masă, puneau pe ele bucate, băutură, apoi invitau vecini, rude și, împreună, ospătau, vorbeau, cîntau, se veseleau [10, p. 90].

„Etnograful Transnistriei” a publicat și o microculegere de creații populare ale copiilor, ale celor care „nu cunosc încă durerea, necazurile și răutatea” [17]. Toate cele 45 de jocuri, descrise de N. Smochină, au fost înregistrate în satul natal Mahala, Dubăsari. Autorul sublinia lipsa în jocurile de copii a influenței slave și, totodată, unitatea acestora

cu folclorul infantil al tuturor românilor. Alcătuitorul culegerii cunoștea lucrările despre folclorul copiilor români ale lui P. Papahagi [18] și T. Pamfile [19].

Culegerea de folclor infantil a lui N. Smochină este prima de acest fel în spațiul basarabeano-transnistrian [10, p. 93].

Deosebit de bogată în materiale folclorice literare este lucrarea lui N. Smochină *Din literatura populară a românilor de peste Nistru* (1939).

În introducerea la culegere, N. Smochină făcea, mai întâi, o scurtă istoriografie a temei, avînd în vedere creațiile poetice populare publicate de T.T. Burada (1883, 1906), apoi cele de după Primul Război Mondial („pe ici pe colo, cîte o poezie, două”). Este vorba de materialele publicate de T. Hotnog [20], M. Florin (pseud. lui N. Smochină) [21], p. Chioru [22], C. Neniu, E. Lebedeva [23], p. Ștefănuță [24]. N. Smochină nota, pe drept, că „toate aceste culegeri, afară de cea a lui P. V. Ștefănuță, sînt redată în limba literară” [5, p. 7].

N. Smochină observa predominarea în Transnistria a creațiilor poetice de lirică populară: cîntece de înstrăinare (inclusiv despre Nistrul, devenit hotar), de militarie și război, de dor, de jale.

Vorbînd despre cîntecele de militarie, N. Smochină făcea o descriere a obiceiurilor la plecarea tinerilor în armată. „Toată toamna el [recrutul] se ține numai de petreceri și cîntece. Pînă la plecare el nu lucrează din greu și umblă în haine de sărbătoare. Iar la părăsirea satului, dacă e holtei, se face *jioc*. În preajma plecării se adună toți flăcăii și fetele; fiecare îl leagă cu cîte un prosop și îi dăruiește ceva. <...> În casă, sînd la masă, toată lumea cîntă și plînge; iar pe drum merg cuprinși, avînd la mijloc pe recrut. Unii cîntă, alții dansează, pentru a înveseli pe cel ce pleacă și pe rudele sale înlăcrămate. Întreg satul le iese în cale făcînd daruri celui ce-i părăsește. Lumea certată cu recrutul îi cere iertare pînă în trei ori; apoi se îmbrățișează și se sărută. Fiecare își dă seama că *Dumnezău știi dacî va mai vede satul*” [5, p. 11]. Obiceiurile se deosebeau atunci cînd recrutul era căsătorit (la petrecere luau parte numai rudele) [10, p. 93]. N. Smochină a publicat și un articol special (cu pseud. A. Ciobanu-Vlaicu) la tema respectivă [25, p. 180-190].

I. Datcu observă că obiceiurile transnistrienilor de petrecere la armată au reținut și atenția etnomuzicologului George Breazul. Acesta stăruia asupra spiritului colectiv al tradiției: „Impresionant este la transnistrieni și semnificativ sub acest raport întreg ceremonialul plecării recruților la moscălie (militară). Nicăieri nu pare ceremonialul mai cu grijă rituală îndătinat și păstrat ca la transnistrieni și nicăieri spiritul comunității românești nu apare mai viu și mai clar manifestat ca în formele și în cîntecele moldovenești, determinate de acel prilej. Sub spectrul amenințător al despărțirii de obștea sâtească a unui membru al ei, tînărul ce pleacă la moscălie mai strîns și mai întim simte spiritul de solidaritate și de unitate al grupului etnic și mai caracteristice apar formele în care își află expresia acest spirit” [26, p. 4].

Referindu-se la istoria colecției sale de texte folclorice (1939), N. Smochină remarca: „Ea este rodul muncii noastre începute încă pe cînd locuiam în acel ținut al copilăriei. <...> Călătorind din sat în sat, atît în granițele actualului stat moldovenesc [R.A.S.S.M.], cît și în afara lui, am adunat povești și cîntece din gura poporului de prin acele meleaguri. Dar vremurile tulburi nu ne-au permis să publicăm acel material. Am fost silit să luăm drumul lung al pribegiei. Iar în urma noastră toată acea muncă a fost arsă”. Și în continuare: „Ajuns în țară, am reconstituit parte din materialul pierdut, prin frații care au pribegit pe urmă în România. Date fiind însă împrejurările anormale în care trăiesc, ei au consimțit să ne dea aceste informații cu condiția ca numele lor să rămîna necunoscute, nu cumva, astfel, rudele lor rămase în Rusia să aibă și mai mult de suferit. De aceea ne mărginim să arătăm după fiecare text numai satele din care a fost cules materialul și sexul (b. – bărbat, f. – femeie), urmat de vîrsta informatorului și de anul în care ne-a fost comunicat”. Mai informa N. Smochină: „Majoritatea cercetărilor de față au fost făcute în iulie 1922 și 1923 și în august 1924, cînd foamea de peste Nistru

a adus în țară un număr foarte însemnat de refugiați transnistrieni. În toamna anului 1934, reîntors din străinătate [Franța], am completat adunarea materialului de la frații scăpați din grozavele măceluri de la Nistru, care au ridicat proteste în toată lumea. Apoi am mai făcut unele culegeri în august 1936 și mai 1938, la care am mai adăugat câteva bucăți culese la 7 decembrie 1924”. N. Smochină spunea la finele introducerii: „Am adunat puțin, dar aproape din toate domeniile și din toate părțile locuite de românii de peste Nistru, pentru a dovedi unitatea lor sufletească și pentru cunoașterea lor mai clară. <...> Toate [cele 14 raioane ale R.A.S.S.M.] sînt reprezentate în lucrarea de față” [5, p. 12].

Culegerea lui N. Smochină conține 146 de texte folclorice: balade și cîntece vechi (nr. 1-6), doine (nr. 7-69), strigături (nr. 70-75), colinde, urături (nr. 76-89), literatura nunții (conocării, nr. 90-93), ghicitori (nr. 94-129), povești și snoave (nr. 130-134), descîntece (nr. 135-142) și varia (un bocet, o rugăciune ș. a.; nr. 143-146).

I. Datcu accentuează, avînd dreptate, că N. Smochină nu trata obiceiurile și textele folclorice „rupte de contextul care le-a generat și perpetuat”. Dovadă sînt și notele pe care N. Smochină le făcea la unele opere folclorice. Bunăoară, la textul intitulat *Timofți* (înregistrat în 1924 în Maĥala – Dubăsari de la o femeie în etate de 36 de ani): „Iată originea acestui cîntec. În satul Coșnița din raionul Dubăsar tînărul Timofți, orfan de tată, n-a răspuns la ordinul de mobilizare a Sovietelor pentru a lupta împotriva polonezilor (1920). Împreună cu alți flăcăi, s-a ascuns în pădurea din sat. Dar pe urmă, fiind alungat, și-a mutat ascunzătoarea în cerdacul casei, unde a fost prins de soldați bolșevici și dus în Dubăsar, reședința raionului, legat de mîni și de picioare. Acolo autoritățile l-au dezbrăcat, l-au legat de un cal cu o funie și – în fuga mare – au înconjurat Dubăsarul; apoi, cînd abia mai răsuflea, a fost împușcat. Scena s-a petrecut în vara anului 1920, în văzul tuturor. Mama tînărului a murit pe loc, iar sora, de care amintește cîntecul, a înnebunit. Cîntecul este compus de un cerșetor orb, care cînta la ușa bisericii, unde a fost auzit de informatoarea noastră” [5, p. 16].

O serie de note ale lui N. Smochină se referă la aria de răspîndire a unor creații folclorice. Un exemplu: „Se cîntă pe toată valea Nistrului, începînd de la Jura pînă la Grădinița ocrugul Odesa” [5, p. 18].

Culegerea lui N. Smochină se încheie cu un glosar foarte valoros.

Adevărul pe care-l exprima N. Smochină în lucrările sale este că „pînă la a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, deci pînă cînd a avut loc expansiunea rusească și cea ucraineană, românii de dincolo de Nistru și pînă mai departe spre Bug, erau acolo trainic așezați, aveau o cultură a lor, o viață specifică, tradițiile lor proprii, aceleași cu ale românilor din Basarabia și din restul țării, se bucurau de dreptul de a avea serviciul religios în limba română, oficiat de preoți din Basarabia” [10, p. 93].

I. Datcu afirmă, pe drept în 1993, că „opera lui N. P. Smochină este cea mai importantă contribuție etnografică de pînă acum la cunoașterea românității de peste Nistru” [10, p. 96].

Menționăm aparte și revista „Moldova nouă” (organ al Asociației Culturale a Transnistrienilor), pe care o edita N. Smochină la Iași (1935-1939). Aici au fost publicate multe articole despre cultura populară a transnistrienilor: *Nistrul în literatura română* de Pan. Halippa, *Folclorul moldovenilor orientali* de D. Strungaru, *Din folclorul muzical al românilor de peste Nistru* de V. Popovici, *Teodor Burada – primul cercetător al românilor de peste Nistru* de N. Macovei etc.

La Tiraspol au fost editate în 1940 cîteva culegeri de folclor, înregistrat în satele transnistriene. Atunci a apărut o nouă, relativ amplă culegere de creații literare populare moldovenești, întocmită de Lev Barschi și Leonid Cornfeld [27]. Culegerea cuprinde cîntece populare tradiționale și (partea II) poezii de autori moldoveni sovietici.

Materialul folcloric este grupat după anumite teme (obișnuite în R.A.S.S.M.): *Cînteșe haidușești, de întisoare ș.a.*; *Cînteșele recruților*; *Despre trecutul amar și greu*; *Despre viața*

femeii în trecut; Cînteșe de dor și jele; Cînteșe de iubire; Felurite. Despre acestea vorbea L. Cornfeld în primul articol introductiv, intitulat *Cîntecu norodnic veti moldovenesc*. Asemenea predecesorilor P. Chioru, C. Neniu ș.a., autorul sublinia că în cîntecele populare vechi „se exprimă împrejurările grele de științare sub jugu asupritor a absolutizmului țarist, a bogătașilor, boierilor, moșierilor și culașilor” [27, p. 3]. În opunere cu versurile vechi *Tot am zis noroc, noroc / Pân-am dat cu totu-n foc*, „norodu sovetic moldovenesc a găsit norocu său bucuros în lupta împotriva exploataților, împotriva țarizmului, sub conducerea partidului bolșevic, cu ajutoru frățesc a marelui norod rus, cu ajutoru frățesc a norodului ucrainean. Norocu de către norodu moldovenesc, pe malu stîng a Nestrului, a fost găsit la un loc cu toate noroadele patriei noastre soțialiste în Revoluția Mare din Octeabri” [27, p. 12].

În cel de al doilea articol introductiv – *Poăzia sovetică moldovenească* – L. Barschi scria: „Șei cîntăreți norodniși, care în vacurile trecute au fost nevoiți, din prișina necărturării sale, să alcătuiască cînteșe în oral, amu sînt oameni cu știință și cînteșele sale, poăziile, povestirile le scriu pe hîrtie, le tipăresc și ele se răspîndesc răpede în norod. Noi îi numim pe dînșii scriitori, da creația lor – literatură hudojnică. Scriitorii iștea sînguri au ieșit din norod, sînt legați cu norodu și scriu despre viața și munca lui, despre gheroi lui” [27, p. 14]. Și în continuare: „Dar aiasta nu însamnă că, dacă tot norodu-i cărturar, apui nu poate să șie poăzie orală, adică foliilor. Dimpotrivă, poăzia norodnică, gheniu norodului slobod și norocos în periodu puterii sovetișe, în periodu soțializmului lucrează încă mai încordat, crează încă mai multe cînteșe și povești, ăxprimînd voința și tinderile norodului, norocu și viața lui” [27, p. 14]. L. Barschi mai spunea tot acolo: „Cu părere de rău, foliilor bogat și mustos a periodulu sovetic la noi în Moldova nu-i adunat. În culejerea de față dăm numai cîteva cînteșe norodnișe din vremea sovetică. Aiasta-i tare pușintel și-i un neajuns mare a culegerii de față”. Și continua autorul: „Foliiilor moldovenesc din periodu sovetic îi tare colorat și oglindește în forme hudojnișe viața norocoasă a truditilor din Moldova”. Drept ilustrare, L. Barschi aducea o „perlă” din „foliilor periodulu sovetic”:

*Și să spun că nu-i mișună,
Că ni-i dine în comună,
Ne deșteaptă și ne-nvață –
Nu sîntem amu în șeață.*

(*Cîntecu Spre viața nouă*)

L. Barschi ținea să observe oarecare influență a folclorului asupra creației poetilor moldoveni din acea perioadă în R.A.S.S.M.: „Motivele cîntecului norodnic voi deseori le-ți găsi în poăzia lui Cornfelid, Țurcan, Poluboc, Dorma ș.a.” [27, p. 13]. Ca exemplu, L. Barschi aducea următoarele versuri din poezia *Cîntec* a lui L. Cornfeld:

*Ș-am zîs verde ș-am zîs foaie,
Prin grădini pe lîngă rîu
Roada crănjile îndoai
Și le-apleacă pân-în brîu.*

Dintre textele folclorice cuprinse în culegerea lui L. Barschi și L. Cornfeld sînt mai valoroase cele despre participarea obligatorie a ostașilor moldoveni la luptele din timpul războaielor ruso-turce, la cele de la Port Artur (1904-1905, împotriva japonezilor), în Primul Război Mondial. Un neajuns serios al culegerii în cauză este lipsa completă a „pașapoartelor” (informațiilor privind sursele textelor).

Tot în 1940 a mai apărut o culegere de folclor literar și muzical – *Cînteșe* [28] – care include o bună parte de texte din cea precedentă, plus un compartiment de melodii de jocuri. Creațiile literare erau de acum însoțite de melodii, însă tot fără „pașapoarte”. Redactorul responsabil, G. Vexler, spunea în *Precuvîntare*: „Culegerea iasta de cînteșe și jocuri se sloboade de Cîrmuirea pe Tredile de Artă pe lîngă SCN [Sovietul Comisarilor Norodnici] a Moldovei și-i întinată aniversării a 15 ani a Republicii Moldovenești cu țeliu de a populariza folclorului muzical moldovenesc, unde-s tipărite tildele șele mai bune de cînteșe și jocuri norodnișe moldovenești și ar da puțință compozitorilor sovetiși să le prelucreze și să creeze scrieri mari moldovenești vocale și instrumentale” [28, p. 11].

Partea I a culegerii este intitulată *Cînteșe sovetișe revoluționare*. Aici sînt incluse creații poetice scrise în „moldovenește” de L. Cornfeld și M. Poluboc, precum și texte traduse din limbile rusă și ucraineană (autori – V. Lebedev-Kumaci și M. Rîlski): *Internaționalu, Cîntecu despre Stalin, Cîntecu despre Patrie, Marșu colhoznișilor, Doina, Cîntecu tractoriștilor* ș. a.

Partea a II-a a culegerii *Cînteșe norodnișe veti moldovenești* include compartimentele: *Cînteșe gaidușești și a recruților; Despre viața gre în trecut; De masă; De iubire; Cînteșe soțiale de trai; Jocuri moldovenești* [Melodii]. Textele populare literare și muzicale nu sînt nici aici „pașaportizate”.

Ultima culegere de creații populare orale editată la Tiraspol, în 1940, cuprinde cîteva specii folclorice mici [29]. Textul *În loc de prefață* constă doar din următoarea informație: „Zicătorile și gîșitorile de față, orînduite de tov. Cornfelid, sînt adunate de către studenții Institutului Pedagogic Moldovenesc din Tiraspoli, de către învățători și școlari și din alte colecții. Tov. Cornfelid a înfolosit și toate zicătorile și șinghiliturile tipărite în vremea de cîțiva ani în gazetele și jurnalele: „Moldova Soțialistă”, „Comsomolistu Moldovei”, „Octeabri”, „Scînteiu Leninist”, trimasă de către corespondenți la redacții” [29, p. 2].

Textele de zicători au fost grupate astfel (și aici ținîndu-se cont, în primul rînd, de politica oficială în R.A.S.S.M.): I. *Lupta de clas a truditorilor împotriva ăxploatației*; II. *Despre știință și învățătură*; III. *Viața omului*; IV. *Purtarea omului*; V. *Despre înfățișarea omului*; VI. *Despre copchii și neamuri*; VII. *Despre iubire și căsătorie*; VIII. *Traiemînt*; IX. *Sfaturi și observări gospodărești*; X. *Natura*; XI. *Șeguitoare*; XII. *Felurite*.

Compartimentul al doilea al culegerii este intitulat *Gîșitori și șinghilituri moldovenești*. Acestea nu sînt clasificate.

V. Gațac observa că avem, în cazul de față, o culegere „interesantă ca ediție separată a speciilor mici, dar întocmită fără selecționare suficientă a materialului” [6, p. 68].

În anul 1940 unele texte din folclorul românesc au fost introduse pentru prima dată în creștomățiile de literatură pentru clasele V-VII, editate la Tiraspol [30].

În 1940 a pregătit pentru editare o culegere de povești populare scriitorul *Mitrofan Oprea* (1912-1944). S-a născut în s. Tașlic, r. Grigoriopol. A absolvit Institutul Pedagogic din Tiraspol. A lucrat director de școală, apoi redactor la Editura de Stat a Moldovei. A participat la scrierea cîtorva manuale și creștomății [31, p. 104]. Culegerea *Povești norodnice moldovenești*, întocmită de M. Oprea, n-a văzut lumina tiparului, „s-a pierdut la tipografie în timpul războiului” [6, p. 68]. Din culegerea aceasta au fost publicate cîteva povești populare în revista „Octombrie” (1939-1940), într-o culegere a lui M. Oprea, editată mai tîrziu [32].

În 1940 începuse a se înregistra pe teren și a se publica unele texte de balade, epos eroic: *Ilincuța* [33, p. 48-49], *Haiducul Constantin Codrean* [34, p. 76] ș.a.

În jumătatea a doua a anului 1930 au fost scrise și publicate la Tiraspol primele articole în care se urmărea scopul intensificării culegerii creațiilor populare, studierii acestora [35]. Se evidențiau două articole de orientare, semnate de N. Ploieșteanu (șef de secție la Comitetul Științific Moldovenesc) [36]. Autorul sublinia că „cercetarea marxistă a folclorului e o sarcină foarte actuală în condițiile luptei pentru cultura nouă, socialistă” [36].

Către sfârșitul anului 1930, cei care se ocupau de folclor încercau să cerceteze și genurile, speciile creației populare orale ce „rămîneau în umbră pînă atunci”: basmul [37], paremiologia [38], eposul eroic popular [39], lirica folclorică [40].

V. Gațac observa o serie de „minusuri” ale acelor articole: „Latura artistică a textelor descrise era slab reliefată, articolele se bazau doar pe materialele culese recent, nefolosite fiind investigațiile de pînă la revoluție, experiența folcloristicii clasice (ceea ce, de altfel, se explică prin faptul că problema valorificării moștenirii literare nu era rezolvată)” [6, p. 67].

Din cele relatate vedem că și folcloristica din anii '30 în R.A.S.S.M. a avut, în mare parte, caracter social-ideologic, vulgarizator. Se puneau accente pe reflectarea în folclor a vieții grele a moldovenilor pînă la 1917, a luptei de clasă, a ateismului ș. a. Cu toate acestea, în acea perioadă s-a făcut mai multă folcloristică față de anii 1924-1930.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Argentina Ciocanu-Gribincea, Mihai Gribincea, *Politica de moldovenizare în R.A.S.S. Moldovenească (1924-1940)* // „Cugetul”, 2000, nr. 4 (8).
2. Elena Negru, *Perioada interbelică* // Demir Dragnev, Ion Jarcuțchi, Ion Chirtoagă, Elena Negru, *Din istoria Transnistriei (în contextul istoriei naționale)*, I, Chișinău, 2001.
3. *Cîntece poporane moldovenești / Culese de Culai Neniu și [E.] Lebedeva*, Tiraspol, 1935.
4. Isac Grecul, *Din iureșul vieții*, Chișinău, 1981.
5. Nichita Smochină, *Din literatura populară a românilor de peste Nistru* // Arhiva de Folclor (București), V, 1939.
6. Victor Gațac, *Folcloristica sovietică moldovenească* // Schițe de folclor moldovenesc, Chișinău, 1965.
7. M. B. Сергиевский, *Молдавские этюды*, Москва-Ленинград, 1936.
8. N. M. Băieșu, *Folclor moldovenesc: Bibliografie (1924-1967)*, Chișinău, 1968.
9. П. Богословский, *О литературно-фольклорной культуре Молдавии* // Советское краеведение, 1935, nr. 1.
10. Jordan Datcu, *Nichita P. Smochină, etnograf al românilor transnistrieni* // „Revista de etnografie și folclor” (București), 1993, nr. 1-2.
11. N. Smochină, *Crăciunul la moldovenii de peste Nistru* // „Societatea de mîine” (Cluj), an. II, 1925, nr. 51-52.
12. N. Smochină, *Anul Nou la moldovenii de peste Nistru* // „Ramuri. Drum drept” (Craiova), an. XIX, 1925, N. Smochină, *Boboteaza* // „Tribuna românilor transnistrieni”, 1927, nr. 4, decembrie.
14. N. Smochină, *Prohoadele la moldovenii de peste Nistru* // „Tribuna românilor transnistrieni”, (Chișinău), 1927, nr. 1, octombrie.
15. N. Smochină, *Din obiceiurile românilor de peste Nistru – Duminica Mare* // Calendarul Ligei Culturale pe anul 1924 (București), 1924.
16. N. Smochină, *Iarbă verde: Din obiceiurile moldovenilor de peste Nistru* // „Tribuna românilor transnistrieni”, 1927, nr. 2, noiembrie.
17. N. Smochină, *Jocurile de copii la românii de peste Nistru* // „Moldova Nouă” (Iași, București), an. 5, 1939, nr. 5.
18. P. Papahagi, *Jocuri copilărești*, București, 1893.
19. T. Pamfile, *Jocuri de copii*, București, Memoriile I (1905-1906), II (1906-1907), III (1909).
20. T. Hotnog, *Românii de peste Nistru* // Universitatea Populară din Chișinău. [Anuar pe anii 1922-1925.

21. M. Florin, *Din folclorul transnistrian* // Tribuna românilor de peste hotare, II (1925), nr. 3-4, 5-6.
22. *Cîntece moldovenești (norodnice) / Adunate de P. Chior*. Partea I. – Balta, 1927; partea II. – Balta, 1927; partea III, Balta, 1928.
23. *Cîntece poporane moldovenești / Culese de C. Neniu și [E.] Lebedeva*, Tiraspol, 1935.
24. P.V. Ștefănuță, *Cercetări folclorice pe Valea Nistrului de Jos* // Anuarul Arhivei de Folclor, IV, 1937.
25. A. Ciobanu-Vlaicu, *Moscălia* // Moldova Nouă, an. V, 1939, nr. 5.
26. G. Breazul, *Caracterul social al muzicii populare transnistriene* // „Transnistria”, 1941, nr. 17, 17 noiembrie.
27. *Cîntece norodnice moldovenești / Adunate și orînduite de L. Barschii și L. Cornfelid*, Tiraspol, 1940.
28. *Cîntece / Red. răspunzător G. Vexler. Alcăt. și red. muz. D. Gerșfelid. Red. textului cînteșelor L. Cornfelid*, Tiraspol, 1940.
29. *Zicători, gîșitori și șinghilituri vechi moldovenești. Partea I / Orînduite de L. E. Cornfelid*, Tiraspol, 1940.
30. *Hrestomatie de literatură pentru clasu V / Alcătuită de L. Barschii și M. Oprea*, Tiraspol, 1940; *Hrestomatie de literatură pentru clasurile VI și VII a școlilor moldovenești necomplete și mijlocii / Alcătuită de M. Oprea și L. Barschii*, Tiraspol, 1940.
31. *Literatura și arta Moldovei: Enciclopedie*, vol. II, Chișinău, 1985.
32. Mitrofan Oprea, *Povestiri și povești*, Chișinău, 1954.
33. „Octombrie”, 1940, nr. 1.
34. „Octombrie”, 1940, nr. 10-11.
35. I. D. Ciobanu, *Folcloru* // „Moldova Socialistă”, 1940, 28 aprilie.
36. N. I. Ploieșteanu, *Importanța folclorului și folcloristicii din perioada reconstructivă* // „Octombrie”, 1933, nr. 3; *Idem. Folclorul moldovenesc* // *idem*, nr. 5.
37. M. Marcov, *Poveștile feierice moldovenești* // „Octombrie”, 1937, nr. 4; Ciobanu I. D. *Povestea moldovenească* // *idem*, 1939, nr. 12.
38. L. Corneanu, *Zicătorile vechi moldovenești* // „Octombrie”, 1940, nr. 5-6.
39. I. D. Ciobanu, *Eposul gheroic moldovenesc* // „Octombrie”, 1940, nr. 1; *idem. Haiducia în eposul norodnic moldovenesc* // *idem*, 1940, nr. 5.
40. *Realitatea norodnică în cîntecele poporane* // „Comsomolistul Moldovei”, 1936, 6 septembrie.

ION BĂRBUȚĂ

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**CATEGORIA MODALITĂȚII
ÎN LIMBA ROMÂNĂ**

Modalitatea este una dintre categoriile distinse în cadrul structurii semantico-sintactice a enunțului. Ea reprezintă o categorie subiectivă care cuprinde o serie de valori determinate de felul în care vorbitorul vede situația din realitate descrisă prin enunț. Baza semantică a modalității o constituie noțiunea de apreciere subiectivă de către locutor a celor comunicate. Categoria în cauză cuprinde un spectru larg de valori, care prezintă adesea dificultăți nu atât sub aspectul definirii lor, cât, mai ales, în planul delimitării lor una de alta, precum și în ce privește delimitarea lor de valorile altor categorii. Sub aspectul organizării lingvistice, adică din punctul de vedere al mijloacelor de exprimare, modalitatea reprezintă o categorie funcțional-semantică, ale cărei mijloace lingvistice de realizare țin de toate nivelurile limbii: fonetic, morfologic, lexical și sintactic. Astfel, se consideră că, după statutul său lingvistic, modalitatea în limba română este o categorie semantică, parțial gramaticalizată (GALR, II, p. 673).

Cât privește analiza modalității, categorie definită ca mod de prezentare a realității din perspectiva emițătorului, este de observat că cercetarea acestei categorii implică mai multe aspecte, printre care: 1) delimitarea și descrierea semnificațiilor modale și a mijloacelor lingvistice folosite pentru marcarea lor; 2) examinarea relației acestor valori cu enunțul și cu elementele acestuia. În cele ce urmează ne oprim asupra acestor aspecte.

*Categoria modalității vine din logică unde reprezintă aprecierea judecății din punctul de vedere al vericității, având la bază triada: realitate, posibilitate, necesitate. În lingvistică, prin categoria dată se înțelege modul în care cele enunțate se reflectă în conștiința vorbitorului (DSL, p. 65). Menționăm însă că, în studiile de lingvistică, nu există o opinie unitară vizând categoria modalității și, mai ales, spectrul de valori cuprinse de această categorie. De fapt, în privința unui aspect lingvistic au totuși o opinie comună. Este vorba despre ceea ce constituie baza modalității. Aceasta este atitudinea, opinia, aprecierea subiectivă a locutorului în legătură cu latura descriptivă (conținutul factual) a celor enunțate, deci modalitatea este în temei o categorie de natură subiectivă. Astfel, toate definițiile categoriei date sunt unitare în această privință. Pentru a demonstra acest lucru, prezentăm în continuare câteva dintre definițiile modalității întâlnite în lucrările de lingvistică apărute recent. Modalitatea exprimă informații legate de subiectivitatea vorbitorului, de felul în care acesta consideră procesele comunicate (GALR, I, 359). Modalitatea caracterizează felul în care locutorul plasează enunțul în raport cu veridicitatea, necesitatea (**e adevărat, e posibil, e sigur, e necesar**) sau în raport cu o judecată apreciativă (**e util, e regretabil, e agreabil**). Așadar, constituind o expresie a subiectivității, modalitatea exprimă implicarea vorbitorului în enunț, arătând cum se reflectă în comunicare realitatea din punctul de vedere al emițătorului.*

După cum putem observa și din definițiile prezentate, în semnificația categoriei modalității se răsfrânge relația dintre cele patru elemente ale actului de comunicare: 1) emițătorul, 2) receptorul, 3) realitatea extralingvistică și 4) conținutul enunțului.

Astfel, examinată dintr-un anumit punct de vedere, modalitatea exprimă: a) raportul dintre conținutul enunțului și realitatea desemnată și b) atitudinea vorbitorului față de conținutul enunțului. În acest caz categoria modalității include un număr mai restrâns de valori, printre care valorile de real / ireal și cele de posibilitate, necesitate, dorință.

Uneori, se mai întâlnește însă și o interpretare largă a modalității. În cazul unei astfel de interpretări, categoria modalității cuprinde o serie de valori legate de a) scopul comunicării (propoziții enunțiative, interogative și imperative; primul tip de enunțuri exprimă o acțiune reală, iar celelalte, acțiuni ireale); b) veridicitatea, adică afirmarea / negarea (prima reflectă o acțiune reală, iar în cel de al doilea caz e vorba de o situație inexistentă); c) atitudinea celui care comunică față de conținutul enunțului (realitatea, necesitatea, posibilitatea, dorința); d) diverse valori expresive (este vorba de exprimarea diferitor sentimente) (Gak, 1986, p. 113). Trebuie observat că toate aceste valori, cu excepția celei menționate sub c), sunt calificate, de cele mai multe ori, ca reprezentând niște categorii separate de noțiunea de modalitate și deci se studiază în compartimente diferite.

*Semantica modalității. În general, modalitatea este interpretată ca o implicare a vorbitorului în enunț. După opinia mai multor cercetători, enunțul este de neconceput fără modalitate. Astfel, pentru constituirea semnificatului global al enunțului este necesar ca latura descriptivă (conținutul informativ al enunțului referitor la un fapt, eveniment sau situație din realitatea extralingvistică) să se combine cu o informație care reprezintă aprecierea subiectivă a vorbitorului. Într-un enunț simplu de tipul **Afară plouă.**, informația despre o stare reală de lucruri (**ploaia care cade într-un anumit loc**) este asociată cu o informație de natură subiectivă. Vorbitorul prezintă acest proces ca având loc în realitate, deci ca pe un fapt real.*

După cum putem observa, în structura enunțului se delimitează o componentă în care își găsește reflectare situația din realitate și o altă componentă prin care se manifestă atitudinea celui care comunică în raport cu gradul de cunoaștere a procesului desemnat de enunț. Prin urmare, orice comunicare implică un conținut comunicat (exprimat prin intermediul unei structuri gramaticale) și o atitudine modală față de conținutul reprezentat. Mijloacele folosite pentru realizarea valorilor modale poartă numele de modalizatori sau operatori modali.

Totodată, în conformitate cu aceste componente se poate constata și existența a două procese diferite. E vorba, pe de o parte, de enunțare, prin care se înțelege comunicarea unui gând, care are la bază descrierea unei situații din realitate, și, pe de altă parte, de modalizare, care este o apreciere emoțională, intelectuală sau volitivă a celor comunicate prin enunț.

După cum se știe, Ch. Bally folosește pentru denumirea celor două componente semantice ale enunțului – situația desemnată și modul de prezentare a realității din perspectiva emițătorului – termenii de dictum (de la lat. *dictum* „ceea ce este spus”) și modus (de la lat. *modus* „modalitate”). Prin dictum se înțelege conținutul reprezentativ (de fapt, nivelul referențial al enunțului care reflectă un eveniment sau o situație din realitatea extralingvistică), iar prin modus, informația ce vizează atitudinea locutorului în raport cu acest conținut. Astfel, dictum-ul desemnează ceea ce se vorbește în enunț, adică ceea ce este marcat prin propoziția primară exprimată prin relația subiect – predicat. La rândul ei, componenta modală, numită modus sau cadru modal, semnifică atitudinea locutorului în raport cu acest conținut (Ducrot, Schaffer, p. 449).

Cât privește relația dintre cele două componente din structura semantico-sintactică a enunțului, trebuie spus că informația subiectivă este o informație secundară, în sensul că însoțește informația obiectivă privind o stare de lucruri descrisă. Anume din aceste considerente, din punct de vedere funcțional, modalitatea este uneori văzută ca o categorie facultativă a enunțului. În același timp, spre deosebire de celelalte niveluri, cum ar fi, de exemplu, nivelul predicativ, modalitatea nu influențează în vreun fel structura nivelului referențial al enunțului. Aceasta deoarece ea apare ca o valoare suplimentară care derivă din felul cum vede vorbitorul cele comunicate prin enunț.

În contextul celor expuse, trebuie menționat că semantica modalității are la bază informația privitoare la „atitudinea” celui care comunică față de procesele comunicate (GALR, I, 358). Astfel, aceste informații sunt legate de subiectivitatea vorbitorului, de felul în care consideră el procesele comunicate (GALR, I, 359), acestea exprimând atitudinea

cognitivă, volitivă sau evaluativă a vorbitorului față de stările de lucruri, reale sau potențiale, descrise prin enunț (GALR, II, p. 673).

Modalizatorii. *Mijloacele de marcare a atitudinii modale în enunț sunt în limba română de mai multe tipuri:*

a) modalizatori gramaticali – modurile verbale;

b) modalizatori lexico-gramaticali:

– **adverbe, locuțiuni adverbiale:** *bineînțeles, desigur, eventual, evident, firește, neapărat, negreșit, obligatoriu, sigur, parcă, poate, probabil, cu siguranță, de bună seamă, fără îndoială, fără nici o îndoială, fără doar și poate, mai mult ca sigur, din fericire, din păcate* etc.;

– **verbe modale:** *a putea, a trebui, a vrea, a fi* etc.;

– **verbe cu sens modal:** *a crede, a considera, a cunoaște, a intenționa, a interzice, a obliga, a permite, a plăcea, a pretinde, a ști, a ține* etc.;

– **perifraze stabile sau libere:** *a fi sigur că, a fi de părere că, este evident că, este posibil să, e probabil să, e puțin probabil să, nu e posibil să, se pare că, e necesar să, e bine să, e util să, e ușor să, e greșit să, e greu să, e inutil să* etc.;

c) modalizatori prozodici (intonanța) (GALR, II, p. 674).

Este de la sine înțeles că rolul îndeplinit de aceste mijloace în marcarea modalității este diferit. Mijloacele de bază în exprimarea modalității sunt modurile verbale, verbele modale: *a ști, a putea, a trebui, a vrea* și, desigur, adverbele și locuțiunile adverbiale modale. (Gak, 1986, p. 114). Pe lângă acestea, în limbă există o serie de mijloace care, deși nu fac parte din clasa funcțională de mărci purtătoare ale semnificației de modalitate, pot, în anumite condiții, exprima valori apropiate de cele modale. Printre aceste mijloace suplimentare se numără: a) ordinea cuvintelor; c) adjectivele cu sufixul *-bil* care este purtătorul semnificației modale de permisiune sau posibilitate: *un preț negociabil – un preț care poate fi negociat; E incredibil. – Așa ceva nu poate fi crezut.*; d) construcțiile reflexiv-pasive: *Pe aici nu se trece. – Pe aici nu se poate trece. Așa nu se spune. – Aceasta nu se poate spune.* (Gak, 1986, p. 116-117; GALR, II, p. 692; DSL, p. 321).

Tipuri de modalitate. Este necesar să menționăm că, atunci când e vorba de valorile particulare incluse în categoria modalității, există diferite puncte de vedere în ceea ce privește interpretarea modalității, mai ales sub aspect semantic. Această stare de lucruri este determinată de mai mulți factori. În primul rând, modalitatea este o categorie subiectivă, cuprinzând valori care reprezintă un continuum cu o gradare neclară în multe privințe. În al doilea rând, e vorba de diversitatea mare de valori cuprinse în categoria modalității, valori care nu întotdeauna se pretează la o interpretare clară și univocă. În plus, mijloacele lingvistice de realizare a modalizării (modurile verbale, adverbele, locuțiunile adverbiale, semiadverbele, verbele modale) sunt în foarte multe cazuri polisemantice, ceea ce înseamnă că unul și același operator modal poate servi la exprimarea diferitor valori modale.

În consecință, diferențierea și clasificarea valorilor cuprinse de categoria modalității să reprezinte o problemă dificilă.

În diferite teorii se disting mai multe tipuri de modalitate. Astfel, în lingvistica franceză se vorbește despre următoarele modalități: 1) modalități alocutive (sunt orientate spre interlocutor; exprimă intenția, poziția locutorului în raport cu interlocutorul); 2) modalități elocutive (sunt orientate spre locutor); 3) modalități delocutive (sunt orientate spre cele enunțate, spre mesaj) (DSL, 321). În gramatica limbii ruse unii cercetători delimitează următoarele trei tipuri de modalitate: 1) raportul dintre conținutul enunțului și realitatea desemnată; 2) atitudinea vorbitorului față de conținutul celor comunicate; 3) raportul dintre subiect și semnul său predicativ (Zolotova, 1873, p. 18). Este evident că în aceste cazuri avem de a face cu o interpretare largă a modalității, în câmpul semantic-funcțional al acestei categorii fiind incluse și valori care, de fapt, țin de alte categorii ale enunțului.

Cât privește limba română, în ultima ediție a Gramaticii Academiei se vorbește despre următoarele tipuri de valori modale: a) valori modale legate de gradul de cunoaștere a realității descrise: *Știu că plouă. Desigur că plouă. Cred că plouă. Pesemne plouă.*; b) valori modale privind intenția și gradul de impunere a unor fapte virtuale / potențiale: *Vreau să plouă.*; c) valori modale legate de aprecierea pozitivă sau negativă a unor stări: *Din păcate, plouă.* Având la bază atitudinea cognitivă, atitudinea volitivă și, respectiv, atitudinea evaluativă, aceste tipuri de valori sunt desemnate prin termenii: modalitate epistemică (sau cognitivă); modalitate deontică (sau prescriptivă și volitivă) și modalitate apreciativă (sau evaluativă) (GALR, II, p. 673).

Într-o interpretare mai simplă, modalitatea epistemică este calificată drept modalitate a cunoașterii. Mijloacele cu această valoare se folosesc pentru a exprima siguranța sau nesiguranța locutorului în legătură cu un anumit eveniment. Chintesența acestei valori este exprimată de verbul *a ști* (cert, probabil, exclus). La rândul ei, modalitatea deontică este definită drept modalitate a necesarului și a posibilității, esența ei fiind redată cu ajutorul verbelor *a trebui* și *a putea* (obligatoriu, permis, interzis). În sfârșit, modalitatea apreciativă este interpretată drept o modalitate a aprecierii pozitive sau negative a situațiilor descrise prin enunț (*e bine, e rău*).

Modalitatea epistemică exprimă gradul de certitudine, adică siguranța sau nesiguranța emițătorului în legătură cu evenimentul descris în enunț. Atitudinea celui care comunică în cazul modalității date se conturează ca o opinie formată în raport cu gradul de cunoaștere a situației descrise, acest tip de modalitate caracterizându-se prin felul în care locutorul plasează enunțul în raport cu veridicitatea.

În lucrările de lingvistică, valorile cuprinse în cadrul fiecărui tip de modalitate sunt redată cu ajutorul unei scale care constituie aria semantică a câmpului respectiv. Modalitățile epistemice pot fi prezentate pe o scală convențională ale cărei valori sunt grupate după sens în următoarele categorii: *a ști – a crede – a-și imagina*. De fapt, acestea sunt cele mai generale valori incluse în respectivul tip de modalitate. Pentru fiecare dintre zonele acestei scale este caracteristică o anumită atitudine a emițătorului:

a) certitudinea – zona lui *a ști*: *Ferice de dânsa c-a murit, că știu că are cine-o boci!* (I. Creangă); **Evident**, *n-ai nici o vină și totuși ai fost unealta soartei împotriva mea.* (L. Rebreanu);

b) probabilitatea – zona lui *a crede*: *Eu cred că există, în viața lumii, o clipă când toți oamenii se gândesc la mama lor.* (M. Sorescu); **Și, probabil**, *tocmai pasiunea cu care am iubit viața m-a adus în situația asta.* (O. Paler);

c) incertitudinea – zona lui *a-și imagina*: *Și mă îndoiesc tot mai mult că oboseala mea e generată doar de boală.* (O. Paler); **Bănuiesc** *că au aflat ceva, destul de important, sau sunt pe cale să descopere...* (M. Eliade).

Certitudinea. Pentru acest tip de modalitate este caracteristic faptul că vorbitorul are informații sigure în legătură cu situația din realitate descrisă. Enunțul care se caracterizează prin această valoare modală semnifică un proces cert, factiv, adevărat: *Eu știu că el a plecat de mult.* Valoarea modală specifică acestui enunț ar putea fi actualizată cu ajutorul construcției: *X cunoaște, are convingerea că P.* Toți modalizatorii care fac parte din zona lui *a ști* se definesc prin sensul „a avea informații sigure despre...”; „a fi informat în legătură cu...”; „a fi la curent cu...”; „a avea certitudinea că...”; „a avea siguranța că...”; „a avea cunoștința de...”; „a fi sigur de...”; „a fi încredințat de...”; „a fi convins de...”.

Printre mijloacele lingvistice de realizare a certitudinii în limba română se numără:

a) forma modului indicativ;

b) adverbe și locuțiuni adverbiale: *bineînțeles, desigur, evident, firește, sigur, cu siguranță, de bună seamă, fără îndoială, fără nici o îndoială, fără doar și poate, mai mult ca sigur, în chip cert, în chip evident, în mod cert, în mod evident, în mod sigur, într-adevăr* etc.;

c) verbele modale: *a ști, se știe că*;

d) verbele cu sens modal: *a cunoaște, se înțelege că*;

e) perifraze stabile sau libere: *a avea certitudinea, a avea siguranța că, a avea cunoștință de, a avea convingerea că, a fi sigur că, a fi incredințat că, a fi convins că, a nu se îndoi de / că, e clar că, e limpede că, e sigur că, e absolut sigur că, e mai mult ca sigur că, este evident că, sunt convins că, sunt sigur că, știu sigur că, adevărul e că, realitatea e că, fără îndoială că, nu-i nicio îndoială că, nu e nici urmă de îndoială că, e în afară de orice îndoială că, e mai presus de orice îndoială că, nu încap nicio îndoială că, neîndoielnic că, sigur că etc.*

După cum putem constata, mijloacele folosite pentru exprimarea unui fapt ca fiind sigur sunt destul de numeroase în limba română. Printre acestea, modul indicativ este unicul mijloc de exprimare a certitudinii prin forme flexionare speciale, el semnifică o acțiune reală, sigură (DSL, p. 262), iar la nivelul enunțului exprimă aserțiunea propriu-zisă (DSL, 319): *Oamenii s-au apucat să sape.* (M. Eliade).

În același timp, în limba română există un număr relativ mare de adverbe și locuțiuni adverbiale care exprimă certitudinea locutorului în legătură cu cele comunicate în enunț. Din punct de vedere sintactic, acestea pot fi utilizate ca element incident: *Evident, eu nu mă pricep în pictură...* (M. Eliade); *Desigur, o să spun o banalitate, dar ea era femeie cum un izvor e un izvor.* (M. Preda); *Își închipuia, poate, că e vorba de o anchetă judiciară.* (M. Eliade) sau în calitate de predicat sintactic îndeplinind rolul de element regent al propoziției modalizate: *Evident că opoziția profită de neputința guvernului, pe care-l preocupă micile și eternele disensiuni personale.* (L. Rebreanu); *Desigur că n-ai venit de bunăvoie...* (L. Rebreanu).

Verbe epistemice cu valoarea de certitudine sunt puține în română. Verbul modal *a ști* exprimă certitudinea în legătură cu acțiunea de bază exprimată prin verbul predicat din propoziția subordonată: *Știam de mult că se va întâmpla asta.* (M. Eliade); *Ia, nu știu cine-a fost pe la mine acasă în lipsa mea, că știu că mi-a făcut-o bună!* (I. Creangă). După cum se vede și din exemplele citate, verbul *a ști* exprimă o atitudine modală asumată de locutor, care ține să sublinieze că este informat asupra faptului descris în subordonată, deci să releve că conținutul acesteia este adevărat. Cu aceeași valoare epistemică poate fi folosită și construcția impersonală *se știe că*: *Se știe doar că România e aliata noastră.* (L. Rebreanu). Despre aceste verbe trebuie spus că ele nu prezintă anumite caracteristici care le-ar diferenția de celelalte verbe. Ele au comportament gramatical comun cu cel al verbelor predicative.

Perifrazele stabile sau libere, la fel ca și verbele modale, pot funcționa ca regente ale propozițiilor modalizate: *Și e sigur că în viitor va fi tot așa.* (E. Cioran); *E sigur că moșia, dacă se va vinde, numai el o va cumpăra, căci numai el își dă seama cât face și cât rentează.* (L. Rebreanu) sau ca propoziții incidente: *N-a văzut-o niciodată, e sigur, pe fata aceasta înaltă, cu ochi mari și glas mângâietor, dar e ceva în farmecul ei care îi pare de demult știut.* (Gh. Tomozei).

Mai trebuie adăugat că unii dintre operatorii acestei valori a modalității epistemice pot avea și o formă impersonală: *se știe că, se cunoaște că, se înțelege că, e clar că, e limpede că, e sigur că, este evident că*: *Însă se știe că șoricelii au trupul moale și pătrund cu ușurință prin orificii foarte mici.* (M. Preda).

Probabilitatea. Cea de a doua valoare din sfera modalității epistemice este probabilitatea. Ea exprimă o cunoaștere insuficientă de către emițător a situației descrise în enunț. Pe scala modalității epistemice această valoare este caracterizată ca fiind zona lui *a crede*. Modalizatorii din zona dată au semnificația: „a admite că ceva este posibil”, „a avea impresia că...”, „a exista posibilitatea ca...”, „a exista probabilitatea ca...”. Conținutul unui enunț caracterizat printr-o astfel de valoare modală ar putea fi actualizat cu ajutorul următoarei structuri: *X consideră că P, dar nu este convins.* În felul acesta, enunțul marcat printr-un asemenea valoare semnifică un proces probabil, virtual.

Mijloacele lingvistice de realizare a valorii de probabilitate sunt:

- a) forma modului prezumtiv (*O fi ajuns de mult acasă.*) în cazuri mai rare, și forma modului conjunctiv și a celui condițional;
- b) adverbe și locuțiuni adverbiale: *eventual, parcă, poate, probabil, pesemne* etc.;
- c) verbele modale: *a crede, a părea, a i se părea, a se părea, a putea, a trebui, pare-se, s-ar părea că, s-ar putea să, se pare că, se poate ca, se prea poate ca;*
- d) verbele cu sens modal: *a considera, a socoti, se crede că, se vede că* etc.;
- e) perifraze stabile sau libere: *a fi de părere că, a se putea presupune, e cu puțință să, e foarte posibil să, e posibil să, e probabil să, se prea poate să, nu e exclus să, după cât se pare, după cum se vede* etc.

Dintre toate aceste mijloace folosite pentru prezentarea unui fapt ca fiind probabil, rolul central în exprimarea probabilității le revine adverbilor de modalitate *parcă, poate, probabil* și verbului modal *a părea* împreună cu variantele sale: *a i se părea* și *a se părea*. În calitatea sa de modalizator epistemic, adverbul de probabilitate *poate* conferă enunțului semnificația „*pare că este adevărat, întemeiat, se poate întâmpla*”. Adverbul dat se folosește fie ca predicat al unei propoziții principale care apare ca regentă pentru subordonata ce exprimă acțiunea de bază: ***Poate că nici el nu era încă deplin lămurit ce vrea.*** (L. Rebreanu), fie ca element incident: ***Dar istoria științelor, privită ca o succesiune de aproximații ale adevărului, nu este, poate, expresia cea mai fericită a trecutului.*** (C. Noica).

La rândul său, verbul impersonal *a părea* exprimă „incertitudinea unei impresii directe” (GALR, II, p. 682): ***Dar pare că un blestem urmărește pe urzitorii și stăpânii acestui tânăr imperiu.*** (Al. Vlahuță); ***Cerul pare că arde deasupra noastră.*** (Al. Vlahuță). Același verb însoțit de pronumele reflexiv în dativ *a i se părea* marchează „probabilitatea mai mare a unei informații bazate pe experiență directă” (GALR, II, p. 682). În acest caz locutorul, a cărui identitate este marcată prin forma de dativ a pronumelui, își asumă informația în legătură cu evenimentul descris: ***Mi se pare că pământul se mișcă, se leagănă cu mine.*** (Al. Vlahuță); ***Mi s-a părut doar curioasă insistența d-tale asupra unor lucruri...*** (L. Rebreanu). În sfârșit, voalarea de informație probabilă neasumată de locutor este exprimată cu ajutorul formei impersonale a acestui verb: ***Se pare că dintr-o vorbă aruncată a ieșit o întreagă poveste.*** (L. Rebreanu); ***Se pare că, pentru destui inși, înțelepciunea este arta de a te iubi numai pe tine fără ca asta să bată la ochi.*** (O. Paler).

Printre verbele cu valoare epistemică se includ și alte două verbe modale: *a trebui* și *a (se) putea*. După cum se știe, prin valoarea lor de bază acestea sunt verbe cu valoare deontică, ele exprimând, de obicei, sensul de necesitate și de posibilitate. În același timp, se întâlnesc și enunțuri în care aceste verbe au valoare epistemică de probabilitate: ***Trebuie să fie coaptă poama. Se poate să fie bolnav. El poate să fie la școală. Ei pot să știe unde se ascunde infractorul.***

Pe lângă modalizatorii descriși aici, un modalizator epistemic de probabilitate, foarte frecvent folosit în română, este și verbul cu sens lexical modal *se crede că...* El „semnifică faptul că pentru vorbitor propoziția enunțată P poate fi adevărată sau falsă, subiectul neangajându-se în legătură cu valoarea de adevăr a subordonatei” (DSL, p. 201): ***Se crede că a fost lovit grav și torturat în arest.*** (I.L. Caragiale); ***Mai degrabă sminteala e în adâncuri, în micul și nu în marele cosmos, acolo unde nu mai există cauză și efect, unde se crede că nu mai există nimic și totuși există, unde gândul încetează ca gând îndată ce s-a manifestat și se transformă în stare...*** (M. Preda).

Incetitudinea. În sfârșit, cea de a treia valoare din sfera modalității epistemice este incetitudinea. Ea exprimă lipsa oricărei informații sigure în legătură cu evenimentul descris în enunț. Subiectul vorbitor doar presupune existența unei astfel de situații, însă nu are nici un fel de indicii reale în privința ei. Informația legată de acest tip de situație este în cea mai mare măsură subiectivă.

Pe axa modalităților epistemice această valoare este calificată drept zona lui *a-și imagina*. Enunțul care se definește printr-o asemenea valoare desemnează o stare de lucruri

imaginată, în legătură cu care locutorul nu are niciun fel de informație. Valoarea modală de acest tip poate fi exprimată cu ajutorul construcției *X își închipuie că P*. Modalizatorii din această clasă se definesc prin semnificația: „*a fi nesigur că...*”, „*a nu avea siguranța că...*”, „*a nu fi sigur că...*”.

Mijloacele lingvistice de realizare a valorii de incertitudine sunt:

- a) forma modului prezumtiv;
- b) adverbele și locuțiunile adverbiale: *ca și când, ca și cum, de parcă*;
- c) verbele modale: *a bănuî, a-și imagina, a-și închipui, a presupune*;
- d) verbele cu sens modal: *a se îndoii, a i se nădăci, a i se năzări* etc.;
- e) perifrazele stabile sau libere: *a fi nesigur, a nu avea siguranța că, a nu fi sigur că, e îndoielnic să, e puțin probabil să, e improbabil să, nu-mi vine să cred că, m-aș mira să, nu e posibil să, nu se poate ca să, puțin probabil că, probabil că nu, se pare că* etc.

Dintre toate aceste mijloace folosite pentru a considera un fapt ca fiind incert, nesigur, cel mai frecvent sunt utilizate verbele modale: *a bănuî, a-și imagina, a presupune* și perifrazele: *a nu fi sigur că, e puțin probabil să*: **Îmi imaginez** uneori, pe fondul acestei inhibiții întreținute, o spovedanie a lui și o **bănuiesc** devastatoare. (G. Liiceanu); **Îmi imaginez** că așa s-a întâmplat și când a fost descoperit focul. (G. Liiceanu); **Presupun** că se află undeva în bibliotecă, dar n-am răbdare s-o caut. (O. Paler); **Bănuiesc** că m-a și disprețuit. (O. Paler); *Unamuno și Ortega y Gasset s-au bătut să dărâme fortificațiile singurătății spaniole, dar nu sunt sigur că au reușit.* (O. Paler).

Cât privește delimitarea celor două valori ale modalității epistemice – probabilitatea și incertitudinea –, trebuie menționat că ele nu pot fi distinse clar în toate situațiile. Și, de fapt, trebuie să admitem existența unei gradații în organizarea lor, la un pol al acestei gradații aflându-se probabilitatea, iar la celălalt, incertitudinea, iar între ele se află o zonă de tranziție. Este evident că diferitele mijloace lingvistice folosite pentru realizarea acestor tipuri de modalitate sunt în poziții diferite pe această scală care descrie aria semantică a acestor două valori.

Modalitatea deontică este modalitatea care „indică gradul de obligativitate sau de permisivitate a situațiilor descrise într-o propoziție, în raport cu un corp de norme preexistente” (GALR, II, p. 689).

Axa modalităților deontice (calificate drept modalități ce condiționează activitatea umană) cuprinde mai multe valori care pot fi exprimate cu ajutorul următoarelor verbe: *a vrea – a trebui – a putea₁ – a putea₂*. Enunțurile care se definesc printr-o modalitate deontică desemnează procese care sunt văzute ca fiind dorite, intenționate, necesare, obligatorii, realizabile, permise sau interzise. Valorile principale cuprinse în sfera modalității deontice sunt:

a) dorința: *Dar eu vreau să trăiesc, să simt mirosul de fân.* (O. Paler); *Ia! am captușit niște iepuroi și am de gând să-i jumulesc.* (I. Creangă);

b) necesitatea: *În viață trebuie să contăm pe realități, nu pe dorinți!* (L. Rebreanu); **Trebuie** să-l duc eu, fiindcă nu știi ce e acolo și e necesar să fiu de față, sa insist dacă va fi cazul. (M. Preda);

c) posibilitatea / imposibilitatea: *Sunt băiat mare, pot să înțeleg ce-au pățit alții și să nu pățesc și eu...* (M. Preda); **Sunt în stare** să atace trupa, aveți să vedeți, domnule prefect! (L. Rebreanu);

d) permisivitatea (permisiune / interdicere): **Ai voie să mergi cu el în livadă!** (I. Teodoreanu); *Noi doi suntem prieteni, te las să trăiești, bucură-te, dar ești al meu.* (M. Preda); **Îți interzic** să-l insulti pe tatăl meu. (M. Preda).

În funcție de sursa modalității, valorile cuprinse în cadrul modalității deontice sunt clasificate în două subclase: a) modalități a căror sursă este subiectul însuși: dorința, intenția (*a vrea*); b) modalități a căror sursă este în afara subiectului (*a trebui*)

(Gak, 1986, p. 116). În felul acesta, prin prisma modalității deontice procesul poate fi văzut din perspectiva a două axe: a) dorit / posibil / imposibil (când sursa modalității este subiectul însuși: *vreau – pot – nu pot*); b) obligatoriu / permis / interzis (când sursa modalității este în afara subiectului: *trebuie – se poate – nu se poate*).

Dorința. Este modalitatea care exprimă intenția subiectului de a realiza o acțiune: *Vreau să te salvez!* (L. Rebreanu). Enunțurile modalizate cu un modalizator deontic de acest tip desemnează un proces dorit, intenționat. Valoarea specifică unui atare enunț poate fi actualizată cu ajutorul construcției *X dorește să P*. Modalizatorii din subclasa celor din zona lui *a vrea* au sensul „*a avea de gând să...*”, „*a avea intenția să...*”, „*a fi hotărât să...*”, „*a fi decis să...*”.

Printre mijloacele lingvistice de realizare a valorii de dorință se numără:

a) forma modului condițional-optativ;

b) verbele modale: *a dori, a voi, a vrea*;

c) verbele cu sens modal: *a aștepta, a cere, a intenționa, a năzui, a pofți, a pretinde, a râvni, a ține* etc.;

d) perifraze stabile sau libere: *a avea de gând să, a avea intenția să, a fi hotărât să, a fi decis să, a-i fi dor să* etc.

Este evident că cel mai frecvent verb pentru exprimarea dorinței este verbul *a vrea*: *Vreau să știu tot.* (I. Teodoreanu); *Mai vreau să scriu numai câteva pagini, și apoi să-l sfârșesc, pentru totdeauna.* (M. Eliade).

Posibilitatea. O altă valoare din sfera modalității deontice este posibilitatea. Enunțurile pentru care este caracteristic un asemenea tip de modalitate desemnează un proces realizabil. Conținutul enunțului care se definește prin valoarea dată ar putea fi actualizat cu ajutorul construcției: *X are condițiile necesare pentru a realiza P*.

Acest tip de modalitate are ca mijloace de realizare lingvistică: a) forma modului conjunctiv și potențial; b) verbul modal *a putea* și d) următoarele perifraze stabile sau libere: *a fi în stare să, a fi apt pentru a, a se simți capabil de a, a avea posibilitatea să, a avea puterea să, a-i fi cu puțință să, a se pricepe să, a fi posibil să, e cu puțință ca, există posibilitatea să* etc.

Modalizatorul de bază folosit pentru redarea valorii de posibilitate este verbul *a putea*, care descrie o capacitate sau o abilitate interioară obiectivă sau circumstanțe favorabile pentru realizarea unui proces (GALR, II, p. 679, 681): *Află acum, Ivane, că eu sunt Dumnezeu și pot să-ți dau orice-i cere de la mine; pentru că și tu ești om cu dreptate și darnic.* (I. Creangă).

Pe lângă mijloacele specializate anume pentru exprimarea posibilității, în limbă se întâlnesc și mijloace pentru care această valoare este secundară, nespecifică. Din categoria acestora face parte și verbul *a ști*. Prin sensul de bază acesta este un verb epistemic care exprimă certitudinea. El însă poate exprima posibilitatea în contexte de tipul: *El știe să găsească ieșire din orice situație*. În acest enunț, verbul dat are o interpretare deontică fiind folosit cu sensul „*a putea, a fi în stare să facă ceva; a fi apt pentru ceva*”.

Posibilitatea, în calitatea ei de valoare modală deontică, presupune și o valoare marcată negativ, și anume imposibilitatea. Valoarea dată dispune de puține mijloace proprii de exprimare. Printre acestea se numără doar perifrazele: *e imposibil să, e peste puțință să*. În cea mai mare parte însă imposibilitatea este exprimată prin negarea posibilității: *a putea – a nu putea, a fi în stare – a nu fi în stare, a fi posibil – a nu fi posibil* etc.

Semantic, se pot distinge două subtipuri de posibilitate. Este vorba, pe de o parte, de abilitatea agentului de a realiza o acțiune: *Vodă îți poate asculta chiar acuma plângerea.* (M. Sadoveanu) și, pe de alta, de existența condițiilor externe favorabile pentru realizarea acțiunii: *De-acu pot dormi liniștit!* (L. Rebreanu). După cum vedem, în ambele cazuri e folosit același verb, care se caracterizează însă prin nuanțe diferite. El poate desemna fie abilitățile interioare, fie circumstanțele exterioare care favorizează realizarea acțiunii. Următorul exemplu ne poate ilustra foarte clar această valoare:

– *Vorbești foarte bine ungrește?*

– *Da, când nu pot vorbi românește, răspunse Titu plecând capul.* (L. Rebreanu).

Verbul *pot* din enunțul care apare ca răspuns exprimă cea de a doua nuanță a posibilității (de fapt, a imposibilității, în acest caz), adică lipsa condițiilor exterioare care pot împiedica desfășurarea acțiunii. După cum se știe, personajul respectiv este român și în general vorbește românește (agentul dispune de abilitatea interioară obiectivă necesară pentru realizarea acțiunii de a vorbi românește), el nu vorbește, adică nu poate vorbi românește atunci când nu are această posibilitate (e vorba de lipsa circumstanțelor exterioare necesare pentru realizarea acțiunii). Deci în acest caz se are în vedere valoarea de posibilitate / imposibilitate, și nu de cea de permisiune / interdicere.

Necesitatea. Este valoarea caracteristică enunțurilor care desemnează un proces obligatoriu: *Trebuie să mă grăbesc și eu.* (O. Paler). Conținutul unui enunț modalizat cu valoarea dată poate fi definit drept impunerea unei situații din cauze exterioare și se actualizează cu ajutorul construcției *X este obligat să facă P.*

Mijloacele lingvistice de realizare a valorii de necesitate sunt:

a) forma modului conjunctiv;

b) adverbe și locuțiuni adverbiale: *neapărat, negreșit, obligatoriu, musai;*

c) verbele modale: *a trebui, trebuie să;*

d) verbele cu sens modal: *a se cădea, a se cere, a se cuveni, a obliga să, se impune să* etc.;

e) perifraze stabile sau libere: *a avea obligația să, e dator să, e de dorit să, e necesar să, e nevoie să, e obligatoriu să, în mod obligatoriu, în mod necesar, a avea + de + supin* etc.

Dintre aceste mijloace, pe primul loc în ierarhia frecvenței de utilizare se situează verbul modal *a trebui*: *Trebuie să faci cum am hotărât eu!* (L. Rebreanu).

Perifrazele cel mai des utilizate sunt: *e nevoie să, e necesar să*: ***E necesar să promovăm abstracțiunile, bineînțeles.*** (C. Noica); *Dar lucrurile astea e nevoie să le cumpănim bine-bine și fără pripire, altfel...* (L. Rebreanu); *În viață e nevoie să răspunzi cu „da” sau „nu”.* (O. Paler).

Permisivitatea. Este modalitatea care exprimă permisiunea / interdicția unei acțiuni: *Te las să faci ce vrei.* (M. Preda); *Nu vă permit să faceți glume proaste pe socoteala mea, măgarilor!* (I. L. Caragiale). Enunțurile caracterizate prin acest tip de modalitate semnifică un proces permis sau unul interzis. Conținutul unor astfel de enunțuri poate fi actualizat cu ajutorul sintagmelor: *X are permisiunea să facă P.* sau *Lui X i se interzice să facă P.* Operatorii modali din această clasă se definesc prin următoarele sensuri: „a (nu) avea permisiunea de a face ceva”, „a (nu) exista permisiunea de a face ceva”.

Permisivitatea în limba română se exprimă cu ajutorul următoarelor mijloace:

a) verbele modale: *a putea, se poate;*

b) verbele cu sens modal: *a lăsa să, a permite să, se permite să;*

c) perifrazele stabile sau libere: *a avea dreptul să, a avea permisiunea de / să, a avea voie să, a-i fi îngăduit, a da voie să, a permite să, e liber să, e permis să, e voie să* etc.

Dintre acestea se utilizează frecvent: *a permite să, a lăsa să, se poate, a avea voie să, a da voie să, e liber să*: *Te las să faci ce vrei.* (M. Preda); *Ai voie să te ascunzi unde vei voi, în trei zile d-a rândul.* (P. Ispirescu); *Aci e liber să plângă, dar nu mai poate.* (B. Ștefănescu-Delavrancea).

Mijloacele lingvistice de marcarea a interdicției sunt:

a) verbele modale: *a nu putea, nu se poate;*

b) verbele cu sens modal: *a interzice să, a nu lăsa să, a nu permite să, nu se permite să;*

c) perifrazele stabile sau libere: *a nu avea voie să, e cu neputință să, e de neacceptat să, e interzis să, e oprit să, nu e voie să.*

Modalizatorii interdicției folosiți frecvent sunt următorii: *a interzice să, a nu lăsa să, e interzis să, nu e voie să: Îți interzic să mă mai suni!* (R. Ojog-Brașoveanu); *N-ai voie nici să ridici un pai de jos.* (M. Preda); *E interzis să tulburați liniștea locatarilor! Nu e voie să faci zgomot!* (E. Ionescu).

Modalitatea apreciativă exprimă atitudinea evaluativă a locutorului față de stările de lucruri descrise în enunț. Este aprecierea pe care vorbitorul o face acțiunilor și calităților enunțate (DSL, 65). Având un caracter subiectiv, modalitatea apreciativă are la bază atitudinea favorabilă sau nefavorabilă a locutorului în raport cu ceea ce semnifică enunțul. În calitatea sa de categorie generică, apreciativul înglobează două tipuri de apreciere: aprecierea pozitivă și aprecierea negativă a stărilor de lucruri. Acestea implică următoarele opoziții: *bun – rău, bine – rău, a plăcea – a displăcea* (GALR, II, p. 694).

Aprecierea pozitivă se exprimă cu ajutorul următoarelor mijloace lingvistice:

a) locuțiunea adverbială: *din fericire*;

b) verbele cu sens modal: *a aprecia că, a se bucura că, a se cădea, a se cuveni, a merita să, a-i plăcea să*;

c) perifrazele stabile sau libere: *a avea plăcerea să, a avea bucuria să, e agreabil să, e bine să, e cinstit să, e cazul să, e esențial să, e firesc să, e folositor să, e frumos să, e indicat să, e minunat că, e nimerit să, e normal să, e potrivit să, e recomandabil să, e sănătos să, e superb să, e util să, e ușor să, e de admirat că, nu strică să, sunt foarte bucuos că, sunt foarte mulțumit că.*

Mijloacele care servesc la exprimarea aprecierii negative sunt următoarele:

a) adverbe și locuțiuni adverbiale: *din păcate, din nenorocire, din nefericire*;

b) verbele cu sens modal: *a se căi, a-l deprima, a detesta, a-i displăcea, a-l durea că, a-l enerva că, a-l îngrozi că, a regreta că, a urî*;

c) perifraze stabile sau libere: *a avea remușcări, a-i părea rău, e ciudat că, e curios că, e de mirare că, e greșit să, e greu să, e inutil să, e nesănătos să, e paradoxal să, e păcat să, e rău să, e regretabil că, e surprinzător că, e trist că, e urât să, e de neiertat că, e de regretat că, e păcat că, noroc că, păcat că, nu e indicat să, nu e bine să, nu e cazul să, nu e nimerit să, nu e potrivit să.*

După cum vedem, cele două valori ale modalității apreciative sunt exprimate doar cu ajutorul mijloacelor de natură lexico-gramaticală: adverbele și locuțiunile adverbiale, verbele cu sens modal și perifrazele stabile sau libere cu valoare modală. Niciuna dintre cele două valori nu este marcată prin verbe modale și prin mijloace de natură gramaticală, adică prin forma modurilor verbale. Lipsa mijloacelor de exprimare gramaticală în cazul acestei modalități relevă faptul că valorile în cauză au caracter mai puțin sistematizat.

Modalitatea apreciativă este exprimată, de cele mai multe ori, cu ajutorul adverbilor și locuțiunilor adverbiale cu valoare modală: *Din fericire, am fost trimis corespondent în România...* (M. Eliade); *Din nefericire, devenim înțelepți când asta nu ne mai e de mare folos.* (O. Paler). Printre verbele apreciative cele mai frecvente sunt: *a se bucura, a regreta, îmi place să, nu-mi place să: Mă bucur că-ți mai aduci aminte de mine.* (D. Zamfirescu); *Îmi place să gândesc, să fac versuri, să visez.* (M. Eliade); *Regret că ați fost împiedicat să vă expuneți până la sfârșit punctul dumneavoastră de vedere.* (M. Eliade); *Nu-mi place că e cam șmecheră, altfel credeam eu că o să evolueze.* (M. Preda). Dintre perifrazele stabile sau libere cu valoare apreciativă sunt foarte des utilizate: *e bine să, nu e bine să, e frumos să, nu e frumos să, îmi pare bine că, îmi pare rău că* etc.: *E bine să ai două servicii, nu-ți mai pasă de șefi.* (M. Preda); *Nu e bine să fie omul așa.* (I. Slavici); *Îmi pare bine că am, în sfârșit, prilejul să te întâlnesc.* (M. Eliade); *Îmi pare rău că nu pot să-i descriu aceste scene.* (I. Teodoreanu).

Modalitate obiectivă / modalitate subiectivă. Un alt aspect important în analiza valorilor modale este delimitarea modalității obiective de modalitatea subiectivă. În legătură cu această distincție sunt de făcut mai multe observații. În primul rând, trebuie avut în

vedere faptul că această distincție este totuși posibilă în cazul modalității, care, după cum se știe, este o categorie fundamental subiectivă. Și în al doilea rând, în diferite lucrări prin această distincție se înțeleg uneori lucruri foarte diferite, chiar dacă termenii folosiți sunt în esență aceiași. Cât privește discordanța în interpretarea distincției în cauză, este de observat că totul se explică prin criteriul în funcție de care aceasta se face.

În cele ce urmează nu intenționăm să ne oprim asupra diverselor interpretări ale distincției dintre cele două tipuri de modalitate întâlnite în literatura de specialitate, ci vom face doar o prezentare succintă a interpretării mai cunoscute vizând delimitarea în cauză. De obicei, în delimitarea modalității obiective de modalitatea subiectivă, se pornește de la tipul de raport care se află la baza fiecărei dintre cele două modalități. Astfel, modalitatea obiectivă caracterizează raportul stabilit între subiectul și predicatul enunțului modalizat. După cum se știe, acest tip de raport poate fi real sau ireal. Semnificația modală a realului se exprimă cu ajutorul functorului realității care raportează situația dată la realitate: *El i-a dat cartea fratelui*. Modalizatorii irealului raportează situația dată la lumile posibile: *El poate / vrea / trebuie să-i dea cartea fratelui*.

La rândul său, modalitatea subiectivă caracterizează raportul stabilit între locutor, în calitatea sa de sursă a aprecierii, și conținutul enunțului în ansamblu. Acest tip de modalitate poate fi ilustrat pe baza următoarelor serii de exemple, unde avem, pe de o parte, enunțul nemodalizat (A) și variantele modalizate ale acestuia (B), care conțin o secvență modalizatoare (*cred, e sigur, e posibil, e necesar, mă tem*) și secvența care descrie o stare de lucruri din realitate (*toți au plecat*):

	<i>Eu cred că P.</i>
	<i>E sigur că P.</i>
A. <i>Toți au plecat.</i> (P)	B. <i>E posibil că P.</i>
	<i>E necesar ca P.</i>
	<i>Mă tem că P.</i>

Astfel, modalitatea obiectivă caracterizează o relație din interiorul enunțului și ca urmare ea a fost numită și modalitate internă; în același timp, modalitatea subiectivă caracterizează starea de lucruri desemnată de enunț în ansamblul ei, ceea ce i-a determinat pe cercetători s-o califice ca modalitate externă.

După unii cercetători, între modalitatea obiectivă și cea subiectivă, pe de o parte, și noțiunile de modus și dictum, pe de altă parte, se poate stabili o anumită corelație. Din această perspectivă, modalitatea obiectivă, care exprimă relația dintre subiect și semnul său predicativ, este definită drept modalitate a dictum-ului (sau modalitate predicativă, descriptivă): *El (subiect dictal) poate (verb modal) înota. (verb dictal)*. În acest enunț modalitatea exprimată prin verbul modal *poate* este încorporată în dictum. În acest caz se consideră că modalitatea obiectivă, având la bază, în principal, opoziția real / ireal, face parte din structura semantică a enunțului. Al doilea tip de modalitate, subiectivă, care exprimă atitudinea vorbitorului față de conținutul celor comunicate, cuprinzând un spectru larg de valori, cum ar fi certitudine / incertitudine, posibil / imposibil, permis / interzis etc., este calificată drept modalitate a modus-ului (sau modalitate propozițională, propriu-zisă): *Se spune (modus) că el e plecat în Franța. (dictum)*. Astfel, din punct de vedere sintactic, enunțul dat „se realizează printr-o structură bipropozițională: M(odalizator) – P(ropoziție)” (DSL, p. 160). Și mai trebuie adăugat că fiecare dintre aceste două componente este exprimat distinct unul față de altul.

După cum demonstrează cercetările, cele două tipuri de modalitate diferă și în privința conținutului lor. Astfel, în cazul ambelor tipuri de modalitate este vorba despre interpretarea de către locutor a situației din realitate desemnate prin enunț. Valorile cuprinse în sfera modalității obiective și a celei subiective au la bază diferite tipuri de relații. În cazul primului tip de modalitate este vorba de modul în care locutorul vede

relația dintre obiectul comunicării (subiectul) și ceea ce se spune despre acesta (predicatul). Este bine știut că aceste două componente ale enunțului fac parte din ceea ce se numește dictum. Aname datorită acestei trăsături modalitatea obiectivă este denumită și modalitate a dictumului. Modalitatea subiectivă vizează însă ceea ce desemnează enunțul, adică conținutul referențial al enunțului. Astfel, perspectiva din care este apreciat conținutul enunțului este într-o măsură mai mare subiectivă decât în cazul modalității obiective.

Mai trebuie adăugat că distincția modalitate obiectivă – modalitate subiectivă interferează și cu cele trei tipuri de modalitate delimitate după criterii semantice: este vorba de modalitatea epistemică, deontică și apreciativă. După cum relevă studiile întreprinse în această privință, trei dintre cele patru valori de bază ale modalității deontice (dorința, necesitatea, posibilitatea / imposibilitatea) intră în categoria modalității obiective. În același timp, toate valorile ce caracterizează modalitatea epistemică (certitudinea, probabilitatea, incertitudinea) și cele ale modalității apreciative (aprecierea pozitivă și aprecierea negativă), precum și valoarea de permisivitate a modalității deontice fac parte din categoria modalității subiective.

Așadar, privite din acest punct de vedere, cele două tipuri de modalitate diferă, întâi de toate, în privința aspectului evaluat de către locutor. Modalitatea obiectivă prezintă o apreciere a legăturii dintre elementele componente ale situației din realitate, iar modalitatea subiectivă implică o evaluare a situației descrise în ansamblul ei.

Particularitățile sintactice ale modalizatorilor. Dacă e să analizăm modalizatorii din acest punct de vedere, trebuie spus că în cazul dat nu e vorba doar de comportamentul sintactic al modalizatorilor, ci și de corelația, sub aspect semantic, a modalizatorilor cu conținutul referențial (numit și propozițional) al enunțului.

Cât privește comportamentul sintactic al modalizatorilor, se pare că acesta nu depinde de natura lor gramaticală. După cum demonstrează faptele examinate, absoluta majoritate a celor patru tipuri de modalizatori din limba română – adverbele și locuțiunile adverbiale, verbele modale, verbele cu sens lexical modal și perifrazele stabile sau libere – pot apărea în structura construcțiilor sintactice:

a) ca element regent al propoziției modalizate: *Acuma trebuie să trăiesc!* (L. Rebreanu); *Sunt hotărât să mă susțin singur.* (I. Teodoreanu); *Sunt în stare să dau oricât pretindeți.* (I. Brătescu-Voinești);

b) ca element incident: *Aceste șocuri, presupun, pot fi mai mari decât oricare altele.* (M. Preda); *În tinerețe fusese, probabil, chiar frumoasă.* (O. Paler);

c) ca element integrat sintactic în structura propoziției modalizate, fără a fi izolat prin pauză și intonație de aceasta: *Probabil vine mâine. Vine probabil mâine.*

De fapt, trebuie să specificăm că se observă totuși o anumită specializare a modalizatorilor. Astfel, verbele modale, verbele cu sens lexical modal și perifrazele sunt mai des utilizate în calitate de termen regent al propozițiilor modalizate: *Trebuie să înțelegi că asemenea faptă nu poate rămâne fără sancțiune...* (L. Rebreanu); *Își închipuia că întârzierea poate să însemne și o agravare a pedepsei.* (L. Rebreanu), iar adverbele și locuțiunile adverbiale modale se întâlnesc, de cele mai multe ori, ca elemente incidente: *E necesar să promovăm abstracțiunile, bineînțeles.* (C. Noica) sau ca element integrat în structura enunțului modalizat: *Acum poate el e acasă.*

Analiza felului în care este marcată modalitatea în cadrul enunțului denotă că există două tipuri de construcții:

a) construcții în care modalitatea sau modus-ul (după Ch. Bally) este exprimată distinct de dictum. E vorba de construcțiile în care modus-ul și dictum-ul sunt marcate prin secvențe cu laturi diferite în cadrul frazei: secvența modală apare ca propoziție principală, iar secvența dictală reprezintă a) o subordonată completivă (când modus-ul este exprimat printr-un verb predicativ sau printr-un modalizator de tip adverbial cu funcție predicativă): *Bănuiesc că m-a și disprețuit.* (O. Paler); *Evident că vom găsi o ieșire din situație.* și b) o subordonată subiectivă (când modus-ul este exprimat printr-un verb sau printr-o

construcție impersonală): *Doar se știe că tocmai pe vreme rea cade vânatul cel mult.* (M. Sadoveanu); *Și e sigur că în viitor va fi tot așa.* (E. Cioran).

b) construcții în care dictum-ul și modus-ul sunt exprimate în cadrul aceleiași structuri, mai exact, modus-ul este inclus în dictum. Acestea sunt construcțiile în care secvența modală este reprezentată printr-un verb modal cu funcție de auxiliar din structura unui predicat verbal complex: *În fiecare lună trebuie tăiate ierburile care amenință să cotropească incinta.* (O. Paler); prin adverb, prin verb sau prin perifrază cu valoare modală folosite ca elemente incidente: *Simțea, poate, că ce se întâmplase cu o noapte mai înainte ar fi putut avea o anumită semnificație.* (M. Eliade); *De vreme ce eu n-aș fi fost capabil, presupun, să-mi aranjez un rost în exil, nu cred că sunt în măsură să-i judec pe alții.* (O. Paler).

În concluzie, menționăm că modalitatea reprezintă, în limba română, o categorie funcțional-semantică. Pentru exprimarea acestei categorii sunt folosite mijloace de natură diferită: gramaticală (formele modurilor verbale), lexico-gramaticală (adverbele și locuțiunile adverbiale modale, verbele modale, verbele lexicale cu sens modal), sintactică (ordinea cuvintelor), derivativă (unele sufixe) și chiar prozodică (intonația). În plan semantic, la baza acestei categorii se află categoria semantică definită drept atitudine a celui care comunică față de procesele comunicate. Cât privește structura sa, această categorie are în calitate de nucleu categoria modului la verb. Cu toate acestea, ea nu este nici pe departe mijlocul de bază pentru categoria dată. Aceasta deoarece în limbă există valori marcate numai prin mijloace lexico-gramaticale, adică numai cu ajutorul verbelor modale și al adverbilor și locuțiunilor adverbiale modale. În felul acesta, am putea spune că, alături de formele modului verbal, un rol important în realizarea modalității au și modalizatorii lexico-gramaticali, întrucât pentru o serie de valori ale modalității deontice și apreciative ei sunt, de fapt, unicele mijloace lingvistice folosite pentru marcarea lor.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. DSL: Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană-Dindelegan, *Dicționar de științe ale limbii*, București, 2001.
2. Ducrot Schaffer: O. Ducrot, J. Schaeffer, *Noul dicționar enciclopedic al științelor limbajului*, București, 1996.
3. Gak, 1986: В. Г. Гак, *Теоретическая грамматика французского языка. Синтаксис*. 2-е изд., Moscova, 1986.
4. GALR, I: *Gramatica limbii române. Vol. I: Cuvântul*, București, 2005.
5. GALR, II: *Gramatica limbii române. Vol. II: Enunțul*, București, 2005.

VASILE BOTNARCIUC

Institutul de Filologie
(Chișinău)**SINTAXA, SINTAXOLOGIA ȘI
UNITĂȚILE LOR**

Deși e recunoscută de mult timp ca o disciplină lingvistică autonomă, știința despre sintaxă nu s-a bucurat și nici astăzi nu se bucură de o definiție unanim acceptată. Diferiți cercetători au pus la baza identificării științei despre organizarea sintactică a limbii aspecte diferite: fie regulile de combinare a cuvintelor pentru obținerea unor unități de comunicare, fie organizarea și funcționarea grupurilor sintactice în ansamblu, fie funcțiile părților de vorbire în cadrul propozițiilor și al propozițiilor în cadrul frazelor, fie aspectele interioare, raporturile sistemice din și dintre unitățile de comunicare, fie fondul comunicativ al limbii, raporturile existente între unitățile lui constitutive și modul de funcționare a lor în procesul comunicativ etc. În toată diversitatea aspectelor puse la baza definiției științei despre sintaxă toți ajung la identificarea unor entități structurale cu ajutorul cărora se înfăptuiește actul de comunicare. Aceste entități, numite propoziții, s-au bucurat de atenția tuturor specialiștilor în domeniu. În urma atomizării propozițiilor și examinării particularităților semantico-funcționale ale elementelor lor componente au fost identificate părțile de propoziție. Dintre toate părțile de propoziție – iar lista lor rămâne deschisă – doar două au fost considerate sistemice și declarate principale. Deoarece principiul semantico-funcțional și sistemic nu a fost aplicat și la tratarea celorlalte părți de propoziție, știința tradițională despre sintaxa limbii române a înregistrat un singur sistem propozițional – **bimembbru**, alcătuit din subiect și predicat, considerate astfel principale. Pe parcurs, mai mulți autori au atras atenția asupra necesității de a revizui repertoriul părților principale de propoziție (Claude Lancelot și Antaine Arnauld, Nicolas Beauzeve și Etienne Bonot, Lomonosov, Tesnière, Mighirin, Adameț, Grabe, Alisova). Deosebit de productivă s-a dovedit teoria lui L. Tesnière privind valențialitatea verbului, pe baza căreia au fost distinse grupări de verbe **avalente**, **mono-**, **bi-** și **trivalente**. Fiecare dintre aceste grupuri de verbe realizează un anumit număr de relații prin mobilizarea și implicarea diferențiată a variatelor elemente propoziționale, adică a actanților propoziționali. Concluzia formulată de L. Tesnière și îmbrățișată de mulți cercetători (V. Iurcenco, I. Raspopov, I. Rojdestvenski, N. Șvedova, E. Krijanovski etc.) sună în felul următor: diverși actanți, inclusiv cei care vizează obiectul direct, subiectul și obiectul indirect, se prezintă ca veritabili consumatori ai valențelor verbale, contribuind efectiv la constituirea unităților sintactice de sine stătătoare.

În felul acesta în știința despre sintaxă, în paralel cu sistemul bimembbru, treptat își croiesc drum încă două sisteme, în care, afară de subiect și predicat (S, P), figurează fie complementul direct, fie cel indirect.

Concluziile la care au ajuns cercetătorii în privința sintaxei ca obiect de studiu ar putea fi formulate în termenii cei mai generali în felul următor: în sintaxă se disting entități organizate în jurul S și P, numite propoziții, * entități formate din cel puțin două propoziții, numite fraze, și entități din care sînt constituite propozițiile, numite părți de propoziție. Afară de unitățile sintactice enumerate, mai sînt pomenite, dar nu de toți recunoscute, îmbinările de cuvinte, cărora le mai spunem sintagme, grupuri de cuvinte.

Pînă aici am vorbit de sintaxă ca obiect de studiu și unitățile ei, precum și de știința despre sintaxă. Vorba este că acestei științe i se spune tot sintaxă. Nu intrăm în amănunte

* Vezi: Tesnière 1934, p. 105; Tesnière 1959, p. 131.

referitor la cauzele apariției și menținerii acestui fenomen, menționăm doar că: sincretismul terminologic menționat a generat mai multe confuzii de natură logică și metodologică și „este, eufemistic vorbind, indezirabil, deoarece nu ne orientează spre o delimitare netă a onticului de gnostic, cum se obișnuiește în știință” (Ețcu). Solidarizându-ne cu opinia cercetătorului și orientându-ne după modul în care s-a procedat în cazul celorlalte niveluri ale limbii, utilizăm termenul **sintaxă** ca denumire a nivelului respectiv al limbii, iar pentru știința ce studiază acest nivel folosim și noi termenul **sintaxologie**. Dacă îmbinările de cuvinte, propozițiile, frazele și părțile lor componente sînt unități ale sintaxei, prezentîndu-se ca entități concrete, reale, sesizabile și spațiabile și servind ca obiecte de studiu ale sintaxologiei, apare inevitabila întrebare: care sînt unitățile sintaxologiei? Întrebarea dată are rațiunea de a fi doar în cazul în care se recunoaște că obiectul de studiu – **entitate empirică, sesizabilă, concretă** – nu este identic cu știința despre acest obiect ale cărei rezultate sînt fixate în **entități raționale, insesizabile, abstracte**. Răspuns însă la întrebarea de mai sus nici nu face să așteptăm de la sintaxologia clasică, din moment ce ea nici măcar nu și-a pus asemenea întrebare.

Ieșirea din situația creată ne-o sugerează logica naturală după care ne călăuzim în viața de toate zilele. Vom raționa în felul următor. Conform sintaxologiei clasice propoziția, considerată unitate de comunicare, este alcătuită din cuvinte. Totodată însă se mai susține că în procesul analizei propoziției se disting o serie de entități considerate elemente componente ale propoziției, dar numite nu cuvinte, ci subiect, predicat, complement direct, complement indirect etc. Să ne amintim că propoziția este definită ca o entitate sesizabilă, concretă, în timp ce S, P, Cd etc. nu se disting printr-o existență reală în corpul limbii naturale, ele se deosebesc de cuvintele – componente ale propoziției – prin faptul că nu mai au **funcție referențială**.

S, P, Cd etc., numite părți ale propoziției, apar doar în procesul de analiză a propoziției ca instrumente ale cunoașterii și au statut de abstracții științifice. Să încercăm dezambiguizarea termenului **propoziție**: admițînd că S, P etc. sînt părți ale propoziției, volens-nolens admitem că propoziția este și ea o abstracție științifică, un instrument de cercetare. Dacă părțile propoziției reprezintă esența funcțională a unor clase de cuvinte, e logic să admitem că și propoziția în ansamblu reprezintă esența unor clase de entități concrete, sesizabile și spațiabile, a unor clase de unități de comunicare. În lumina acestui raționament, propoziția și părțile ei componente – S, P, Cd, Cind etc. – făcînd parte din domeniul științei și fiind niște entități abstracte, gnostice, lipsite de referenți în limbajul comun, unitățile comunicative ale sintaxei, entitățile concrete, sesizabile și spațiabile, au rămas fără acoperire terminologică. În calitate de termen empiric ar fi putut fi folosită îmbinarea de cuvinte **unitate de comunicare**, s-a dat însă preferință termenului (cuvîntului) **enunț**, atît din considerente de comoditate, cît și datorită faptului că acesta are deja circulație în literatura de specialitate, dar fără o destinație precisă.

În felul acesta, se conturează următorul tablou:

- a) sintaxa: îmbinarea de cuvinte, partea ÎC, enunțul, partea enunțului;
- b) sintaxologia: propoziția, parte a propoziției (S, P, Cd etc.).

După cum rezultă din tabloul de mai sus, rămâne fără acoperire terminologică acel segment al sintaxologiei, care urmează să studieze îmbinările de cuvinte și elementele lor constitutive. Recurgînd la raționamentul aplicat în cazul **propoziției: enunț**, vom admite că fiecărei **clase** de îmbinări de cuvinte, adică de entități sintactice concrete, trebuie să-i corespundă o entitate sintaxologică. Dacă ÎC este o entitate concretă, sesizabilă și spațiabilă, la nivelul sintaxologiei îi va corespunde o entitate abstractă, dedusă în conformitate cu principiul reducerii infinitului concret și variabil la finitul abstract și invariabil. Acum, tabloul de mai sus poate fi întregit cu termenul **sintagmă**, care denumește esența claselor de îmbinări cuvinte, termen care se întîlnește în literatura de specialitate, dar fără o destinație precisă și univocă.

Sintaxa și unitățile ei	ÎC	Părțile ÎC	Enunțul	Părțile enunțului
Sintaxologia și unitățile ei	Sintagma	Părțile sintagmei	Propoziția	Părțile propoziției

Așa ar fi trebuit, credem, să arate tabloul general al sintaxologiei clasice și neoclase, respectînd nu numai firul logicii naturale, dar și principiul aplicat la cercetarea altor niveluri ale limbii. Dar în lingvistica contemporană și-au făcut apariția încă doi termeni, a căror folosire neunivocă, inconsecventă, uneori lipsită de discernămint, generează confuzii sau chiar erori cu caracter teoretic, metodologic și praxiologic. Ne referim la termenii **limbă** și **vorbire**. Opiniile lui F. de Saussure au servit drept obiect de discuție în lucrările multor lingviști, mai ales în cea de a doua jumătate a secolului douăzeci [Martinet, 1963, p. 1-30]. În urma studierii atente a opiniilor expuse, am ajuns la concluzia că modul de interpretare a noțiunilor în discuție, prezentat în lucrările lui Coșeriu, se potrivește cel mai mult cu viziunea noastră asupra fenomenelor sintactice. În felul acesta vom considera că vorbirea este obiectul concret, sesizabil, spațiabil, alcătuit dintr-o mulțime infinită de elemente variabile, obiect care conține acea valoare – **limba** respectivă în înțelesul limbajului comun și pe care lingviștii au desemnat-o tot cu **termenul limbă**. Coșeriu, de exemplu, atrage atenția asupra unui aspect principal al problemei în discuție: afirmînd primatul limbii, marele savant subliniază că ea nu se construiește în mod arbitrar pe baza vorbirii, ci doar poate fi dedusă din vorbire, dat fiind că ea se realizează în aceasta.*

În conformitate cu acest mod de a vedea și a interpreta fenomenele puse la baza cercetării lingvistice, în procesul de cercetare și cunoaștere a realității glotice abordate vom opera cu două categorii de unități: una este formată din entități empirice și reprezintă concretul, individualul, variabilul, adică fenomenul. Cealaltă este formată din entități raționale și reprezintă insesizabilul, generalul, abstractul, adică esența. Ceea ce înseamnă că realitatea ontică, reprezentată de cuvinte, îmbinări de cuvinte, enunțuri, va constitui conținutul noțiunii de sintaxă a vorbirii sau, pur și simplu, de **sintaxă**, iar realitatea gnostică, rațională, în a cărei componență intră sintagma, propoziția și părțile lor constitutive, vor forma conținutul noțiunii de **sintaxă a limbii** sau, mai exact, de **sintaxologie**.

Ca orice știință, sintaxologia românească evoluează, limbajul ei îmbogățindu-se cu noi și noi termeni. Se vorbește chiar de înnoiri radicale, spectaculoase ale ei (S. Stati). E un adevăr incontestabil. Entuziasmați însă de mulțimea problemelor pe care le oferă noile orientări lingvistice (structurală, transformațională, matematică, socială, inginerescă), cercetătorii au atacat noile domenii fără să fi desăvârșit edificiul sintaxologiei clasice, evitînd, totodată, verificarea temeiniciei fundamentului ei. De o atare operație era și este neapărată nevoie, dacă ținem cont de faptul că pe baza ei sînt elaborate manualele de toate gradele, iar după aprecierea judicioasă a unui bun cunoscător al actualei stări de lucruri, „unitățile gramaticale sunt definite după mai multe criterii simultan, ceea ce duce la confuzii, la clasificări vicioase și la definiții în care faptele de limbă supuse analizei se încadrează uneori foarte aproximativ și adesea deloc”.**

De aceea, înainte de a proceda la continuarea înălțării edificiului sintaxologic clasic, considerăm pe deplin justificat să vedem cum arată starea actuală a fundamentului pe care el se înalță. Lăsînd la o parte examinarea termenilor noi și relativ noi, să vedem care e starea de lucruri în terminologia sintaxologiei clasice și a celei neclasice și ce se ascunde în spatele termenilor de bază cu care se operează atît în manualele școlare, cît și în tratatele academice.

Pentru a ocoli confuziile în raționamentele noastre, ne vedem obligați să conturăm principiile de care vom ține cont în cele ce urmează. În primul rînd, vom căuta să evităm confundarea obiectului de studiu cu știința despre acest obiect. Deși lucrul acesta în vorbire e știut de toată lumea, în fapt el este adesea încălcat. În calitate de busolă

* Cf. Coșeriu 2000, p. 58-166.

** S. Stati, *Elemente de analiză sintactică*, B., 1972, p. 5.

epistemologică, ne-au servit principiile: delimitarea onticului de gnostic, a senzorialului de rațional, a individualului de general, a facultativului schimbător de constantul invariabil, a concretului de abstract, a fenomenului de esență, toate aceste delimitări devenind posibile în urma reducerii fenomenelor infinite ca formă de manifestare la esențe finite sub aspect cantitativ.

Termenii de bază cu care se operează când se discută despre fenomene ce țin de modelul sintactic al limbii sînt următorii: **sintaxă, propoziție, îmbinare de cuvinte, parte de propoziție**. **Partea de propoziție** este denumirea generică pentru **subiect, predicat** etc. În principiu, aceasta este achiziția terminologică a științei clasice, tradiționale despre nivelul dat al limbii. Dacă conform definiției sintaxa „reprezintă unul dintre niveluri” ale limbii, știința despre acest nivel, în baza logicii naturale, își reclamă altă denumire. Raționamentul e simplu și corect: sintaxa e **unul** dintre nivelurile limbii, alte niveluri fiind cel **fonic*** și cel al formei cuvîntului** și de studierea cărora se ocupă **fonologia** și, respectiv, **morfologia**. Corelarea studiului sintaxei cu studiul celorlalte niveluri ale limbii nu doar sugerează ideea unei revizuirii a afirmației „Sintaxa reprezintă o disciplină lingvistică, ramură a gramaticii al cărei obiect de studiu îl formează nivelul sintactic”,*** ci ne obligă la abandonarea ei ca fiind neproductivă din punct de vedere științific și eronată din punct de vedere epistemologic. Alinierea la aceste două discipline lingvistice, care s-au separat terminologic de obiectele lor de studiu, sugerează soluția salvatoare în problema dezambiguizării termenului sintaxă. Disciplina lingvistică, deci știința al cărei obiect de studiu este sintaxa, se numește – după modelul **fonologiei și morfologiei – sintaxologie**. Acesta este primul pas în descurcarea unui voluminos ghem de contradicții și paradoxuri acumulate de sintaxologia clasică. Subliniem încă și încă o dată că ceea ce ne-am propus și am încercat să realizăm în prezenta lucrare nu este o contestare și, cu atît mai mult, o anulare a rezultatelor obținute de predecesori. **Caracterul complementar** al eforturilor noastre fiind evident, în continuare vom încerca să structurăm, nu să contestăm sau să anulăm, rezultatele oferite de **tradiția sintaxologică**. Ceea ce rămîne de clarificat se referă la natura celorlalți termeni: sînt de natură sintactică sau sintaxologică, adică denumesc fapte concrete de limbă, care au existență reală și referenți în ambianța extraglotică sau țin de arsenalul instrumentelor de cercetare științifică? Să începem cu **propoziția**. În sintaxologia clasică termenul dat se folosește în exclusivitate pentru denumirea unei unități a comunicării, caracterizîndu-se prin referențialitate și fiind reprezentată printr-o secvență fonică.**** Vom considera deci că propoziția este o unitate a sintaxei, urmînd, firește, ca și partea de propoziție să fie raportată tot la sintaxă. Se știe însă că partea de propoziție este denumirea generică pentru S, P, Cd etc., care nu sînt altceva decît niște abstracții științifice, lipsite de referențialitate în limbajul comun. Iată unde e paradoxul: dacă vom afirma că S, P etc. sînt părți ale propoziției, va trebui să admitem că propoziția este și ea o abstracție științifică, deci nu mai este unitate a comunicării și nu are nimic în comun cu secvența fonică. Și dimpotrivă, dacă propoziția continuă să fie considerată unitate a comunicării, deci a sintaxei, S, P, Cind etc. încetează a mai fi părți ale propoziției. Deoarece în ultimul timp, în sintaxologia neoclasică, are o largă circulație termenul **enunț**,***** anume lui i s-a dat preferință ca denumire a unității de comunicare, încadrîndu-se în categoria terminologiei sintactice. În felul acesta, fiecare dintre noțiunile denumite de termenii respectivi își au univoc definit conținutul și sfera de aplicare: **sintaxa, enunțul, partea de enunț** sînt entități concrete, empirice, sesizabile, spațiabile, studiate de **sintaxologie**, care, la rîndul ei, operează cu **propoziție, parte de propoziție** (S, P, Cd, Cind, A etc.) și constituie știința despre sintaxă – domeniul abstractului, raționalului. Urmează acum să ne clarificăm în privința statutului entității **îmbinare de cuvinte**.

* DGȘL, p. 460.

** Ibidem, p. 206.

*** Ibidem, p. 309.

**** GALR, 2005, p. 13.

***** Ibidem, p. 13, 16.

Că îmbinarea de cuvinte trebuie considerată ca ținând de domeniul sintaxei, adică al empiricului, sesizabilului, spațiabilului concret, e în afara oricărei discuții din moment ce e definită ca unitate de bază a limbii, ca bloc de construcție a unității comunicative (GULR), ca cea mai mică unitate a limbii, în cadrul căreia se stabilesc relații între cuvinte (M. Avram). Dificultatea e alta: pentru denumirea acestei **entități sintactice** autori diferiți folosesc termeni diferiți, iar uneori în aceeași lucrare își dau întâlnire toți trei termenii, care se bucură de o circulație mai largă: **îmbinare de cuvinte, grup de cuvinte și sintagmă**, fără a se face vreo delimitare de ordin funcțional, structural sau de altă natură. Dacă ținem cont de definiția ÎC la care ne-am referit, devine limpede de ce s-a dat preferință termenului **sintagmă** în calitate de corelat **sintaxologic** al **îmbinării de cuvinte**. În plus, prin structura sa, acest termen nu amintește de entitatea sintactică în discuție, întrucât el e lipsit de caracteristicile concretului sesizabil. Dar problema ÎC nu se încheie aici. Să revenim la definițiile menționate ale ÎC, definiții la care subscriem și noi fără nici o rezervă, și să vedem ce concluzii putem trage în baza lor. Ca unitate de bază a limbii, mai exact a nivelului sintactic al limbii, **îmbinarea de cuvinte** trebuie să se bucure de un statut funcțional ca orice altă unitate a limbii: este cea mai mică unitate **nominativă** și se încadrează în enunț ca un **bloc** de construcție a lui, ca și cuvântul. Orice unitate a limbii se caracterizează prin două particularități: **integrativă** și **distributivă** (Benveniste), adică la nivel superior are funcția – una singură – de a participa la constituirea unei unități mai complexe, iar la nivel inferior se dezagregă în părțile ei constitutive. De exemplu, cuvântul: în enunț îndeplinește o funcție oarecare, la nivel inferior, morfemic el trebuie examinat, și anume așa se procedează, din punctul de vedere al elementelor lui constitutive și, respectiv, al funcțiilor acestor elemente: rădăcină, afixe, terminație (desinență). Spre regretul nostru, ÎC încă n-a parcurs calea necesară pentru a i se aplica, nu doar recunoaște, statutul de unitate a nivelului sintactic al limbii. Astfel, chiar fiind recunoscută ca unitate sintactică, pînă acuma s-a bucurat de un tratament superficial, uneori lucrurile reducîndu-se la simpla lor recunoaștere sau la trecerea sub tăcere.

Se ignoră cu desăvîrșire concluziile ce se impun din recunoașterea după ÎC a statutului de **unitate sintactică**, statut ce nu-și încetează existența, ci și-o menține pe tot parcursul funcționării ei ca element integrator al unei unități superioare, adică al enunțului. Altfel spus, în cadrul enunțului ÎC în toată complexitatea ei poate obiectiva doar o singură funcție sintactică. Dizolvarea ÎC în structura enunțului și identificarea părților ei componente cu părțile enunțului sau, cum se obișnuia a spune în sintaxologia clasică, părți ale propoziției contrazice logica firească, contribuind la sporirea confuziilor privitor la nivelul sintactic al limbii. ÎC poate fi dezmembrată și analizată după părțile ei componente, dar numai la nivelul inferior al logoformeii. Și aici ne așteaptă o altă problemă: în urma dezmembrării ÎC, cîte părți componente putem identifica, care sunt funcțiile obiectivate și valoarea constitutivă? În definiția neoclasică se vorbește de raportul dintre cel puțin două cuvinte semnificative, dar nimic nu se spune referitor la situația în care sunt implicate două sau mai multe raporturi dintre cuvinte.

Atît enunțurile, cît și ÎC servesc la reproducerea verbală a acelorași relații extraglotice, avînd deci același referent. Deosebirea constă doar în modul de reproducere a acestor relații: într-un caz actualizată și personalizată, în altul statică și depersonalizată. Private de elementele dinamizatoare și de raportul dintre aceste elemente – vorba este despre cuvinte care obiectivează funcțiile de S și P – deci nominativizîndu-se, ceea ce au fost enunțuri se transformă în îmbinări de cuvinte, celelalte raporturi rămînînd intacte. Concluzia care se impune este că atunci cînd dezmembrăm și analizăm o îmbinare de cuvinte, sîntem obligați să vorbim de realizarea acelorași funcții ca și în cazul enunțului, adică de A, Cd, Cînd etc., fără a uita însă că aceste funcții sînt realizate în cadrul ÎC, și nu în acela al enunțului. Caracterul systemic al situației reproduse ce se menține și în ÎC întocmai ca în cazul enunțului ne îndreptățește să vorbim nu numai de structuri binare, ci și de cele ternare și cvadrinare.

În syntaxologia românească de orientare neoclasică asupra entităților sintactice alcătuite din cel puțin două cuvinte cu înțeles lexical deplin, legate printr-o relație de dependență, s-au pronunțat mai mulți cercetători, care au venit de cele mai multe ori nu numai cu interpretări diferite ale fenomenului dat, ci și cu denumiri diferite: îmbinare de cuvinte, grup sintactic, sintagmă, grup de cuvinte libere, unitate sintactică stabilă, unitate minimală a nivelului gramatical, locuțiune, cuvânt sintactic ș. a. Până la urmă s-au impus doi termeni: în lingvistica din dreapta Prutului – **sintagma**, iar în Republica Moldova – **îmbinare de cuvinte**. Sporadic, termenul **sintagmă** își face apariția, fără nici o motivare, și în syntaxologia moldovenească. În lucrările sintaxologice de orientare generativ-transformațională, inclusiv în GALR, 2005, se vorbește de grupuri verbale, nominale etc., dar nu ca unitate aparte, cu statut funcțional propriu, ci ca parte componentă a enunțului organizată în jurul unui centru, mai precis – al unei părți de vorbire. Dintre cei doi termeni folosiți ca sinonime, dar fără statut bine determinat, noi am dat preferință termenului **ÎC**, atribuindu-i statut de termen empiric, de denumire a fenomenului realmente existent, termenul **sintagmă**, folosit ambiguu și neunivoc, fiind rezervat pentru denumirea abstracțiilor științifice, ce reprezintă esența unor clase de fenomene realmente existente. Folosirea fiecărui termen fiind pe deplin justificată, confundarea lor sau folosirea lor arbitrară este exclusă. În syntaxă vom avea deci de a face cu **Îmbinări de cuvinte**, iar în syntaxologie – cu **sintagme**.

Îmbinarea de cuvinte ca fenomen de limbă a fost semnalată, după cum am amintit, atât în spațiul de la est de Prut, cât și în cel de la vest de Prut, abia după cel de al Doilea Război Mondial, când limba rusă și lingvistica rusă au devenit obiect de studiu și sursă de inspirație. La început în manuale, apoi, mai ales în dreapta Prutului, în articole sporadice, îmbinarea de cuvinte sub diferite denumiri a fost abordată din diferite perspective pentru a i se recunoaște sau tăgădui statutul de unitate a limbii. Până în prezent, în syntaxologia românească nu există o opinie unanim acceptată în privința aceasta. Lucrurile sînt atât de confuze, încît chiar și atunci cînd îmbinarea de cuvinte, sub diversele ei denumiri, este declarată unitate de bază a sintaxei, fiind încorporată într-o unitate de rang superior, i se refuză statutul de unitate constitutivă și funcțională. În practica analizei enunțului sau, în termenii gramaticii clasice, analizei propoziției după părțile ei componente ÎC este dezagregată și elementele ei constitutive devin părți ale propoziției.

Cercetările în afara enunțului, ÎC au fost grupate în clase, avîndu-se în vedere natura morfologică a termenului determinat: substantivale, verbale, adjectivale, pronomiale, numeralice, adverbiale, interjecționale, iar în cadrul fiecărei clase au fost identificate subclase determinate de natura gramaticală a termenului determinat. Examinarea îmbinărilor de cuvinte în afara enunțului, adică în calitate de **unitate** a limbii, se încheie de fapt cu gruparea lor în clase, ținîndu-se cont de diversitatea raporturilor semantice dintre **determinat** și **determinant**: distributive, transformaționale, deliberative, destinate, spațiale, temporale, cauzale, finale, instrumentale, modale, sociative (A. Dîrul).

Observațiile făcute de diferiți autori atât din dreapta, cât și din stînga Prutului au scos la iveală multe particularități ale ÎC, dar ceea ce constituie esența ei, particularitatea ei fundamentală ca **unitate** a sintaxei, a rămas nedeazăluită. Cauze ar putea fi numite mai multe, principala însă, după noi, este că nu s-a ținut cont de faptul că orice structură liniară ia naștere pe baza unor raporturi sintagmatice, iar între entitățile astfel formate se stabilesc în cadrul aceluiași nivel raporturi paradigmatică. Între unitățile sintactice ce țin de niveluri diferite se stabilesc raporturi de ierarhie. Abordînd ÎC din punctul de vedere al realității lor menționate, noi am izbutit să demonstrăm că:

a) raporturile sintagmatice fiind de două feluri – bilaterale și unilaterale –, pe baza lor iau naștere structuri-nucleu, alcătuite dintr-un minimum obligatoriu de elemente, și structuri amplificate cu elemente facultative;

b) pe baza raporturilor paradigmatică dintre structurile-nucleu și structurile amplificate ia naștere paradigma îmbinării de cuvinte, unde structura-nucleu reprezintă

elementele-invariant, constant, iar structurile amplificate cu elementele facultative – variante ale structurii-nucleu, adică ale invariantei;

c) ÎC, manifestându-se cu funcție integrațională la nivelul enunțului și cu funcție distributivă la nivelul logoforme, și-a demonstrat și confirmat calitatea de unitate sintactică unifuncțională și această calitate trebuie să rămână neafectată în orice anturaj ar nimeri.

Abordarea ÎC din diferite puncte de vedere ne-a permis nu numai să dezvăluim mai multe aspecte inedite ale fenomenului dat, să ne formăm o imagine mai bine conturată privind particularitățile lui semantico-structurale și potențialul funcțional, ci să pătrundem cât mai adânc în înțelegerea și descrierea legităților de funcționare a întregului mecanism al limbii. Acesta este aspectul pur cognitiv, propriu oricărei investigații științifice. Când însă obiectul de studiu este un fenomen de limbă, se impune prin actualitatea sa și aspectul educațional. Sintaxa, și ca obiect de cercetare, și ca obiect de predare / învățare oferă posibilități nelimitate de formare a unei judecăți sănătoase, de disciplinare a gândirii logice, de asimilare conștientă a procesului de cunoaștere în toată complexitatea lui. Așa se întâmplă când e vorba de limba maternă. Când avem de a face însă cu învățarea unei limbi străine, tabloul e cu totul altul. Înainte de a antrena studentul în procesul cognitiv, care l-ar conduce la înțelegerea complicatului mecanism de funcționare a limbii, el trebuie deprins mai întâi să formeze îmbinările de cuvinte și apoi să le introducă în actul comunicativ. În calitate de profesor la grupe alolingve, am studiat îndeaproape acest proces și am ajuns la confirmarea ipotezei că procesul menționat, adică însușirea limbii române de către studenții de alte etnii, parcurge trei etape: **identificarea**, **opozitia** și **corelația**. În etapa identificării se urmărește scopul de a-l învăța pe student să identifice ÎC, să-i motiveze existența și să argumenteze funcția ei valorică, care se poate reduce la denumirea unei noțiuni desfășurate sau a unei situații concrete. A doua etapă vizează procesul de învățare / predare prin opoziție, antrenându-l și motivându-l pe student să compare mereu, să facă anumite analogii cu scopul de a contura mai pregnant caracteristicile definitorii ale fenomenelor comparate (așa se procedează, de exemplu, la învățarea / predarea (inclusiv la delimitarea) funcțiilor propoziționale și a funcțiilor sintagmice, a entităților ontice și a entităților gnostice, a îmbinării de cuvinte și a enunțului, a sintagmei și a propoziției).

Învățarea prin corelație este net superioară celorlalte două, demersul corelativ presupunând atât stăpânirea corectă a noțiunilor puse în relație de reciprocitate, cât și capacitatea de a identifica *similitudinile și diferențele* dintre ele. Sînt stabilite două feluri de corelații: *vizibile* și *accesibile* majorității studenților și *camuflate*, cu mult mai greu de identificat, ceea ce scapă multor studenți, fiind apanajul doar al firilor inteligente, cu minte ascuțită, pătrunzătoare. Din prima categorie face parte relația dintre *determinat* și *determinant*. Ceva mai greu va fi de identificat corelația dintre cuvînt și îmbinarea de cuvinte, dintre îmbinarea de cuvinte și sintagmă, dintre îmbinarea de cuvinte și funcțiile propoziționale, dintre elementele îmbinării de cuvinte și cele ale enunțului.

Primele două trepte de predare-învățare a îmbinărilor de cuvinte reprezintă planul observației, al descrierii unor obiecte concrete, iar *treapta corelației* – planul înțelegerii, al semnificației interioare a îmbinării de cuvinte, studentul parcurgînd cu multă atenție și spirit de observație calea *de la individual la general, de la concret la abstract, de la fenomen la esență*.

Or, predarea-învățarea îmbinărilor de cuvinte devine extrem de importantă pentru conștientizarea și înțelegerea acestui compartiment esențial al sintaxei românești, deoarece anume aici se scot în evidență potențialul și specificul combinatoriu ale cuvintelor; ea se poate transforma și într-o lecție de disciplinare a gândirii, într-o încercare de a-l familiariza pe student sau elev cu ideea că în toate trebuie să ne călăuzim după principiile dihotomizării.

DUMITRU APETRI

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**LIRICA EMINESCIANĂ
ÎN VEȘMÎNT ALOLINGV**

A transpune opera poetică dintr-o limbă
în alta este imposibil; dar cu neputință este și
să renunțăm la această intenție

(Valerii Briusov)

Este cunoscut că munca asupra versului constă în alegerea, din două sau mai multe lexeme, a unicului cuvânt potrivit. Nu întâmplător Tudor Arghezi și-a intitulat primul său volum de poezie *Cuvinte potrivite*. Aceasta se referă în mare măsură și la activitatea tălmăcitorului de poezie. Zicem „în mare măsură”, deoarece nu se poate pretinde ca traducătorul să corespundă înzestrării artistice a autorului tradus.

Tălmăcitorii sesizează, firește, îndeosebi de acut dificultățile traducerii atunci când își propun transpunerea operelor ce aparțin poezilor de geniu. Iurii Kojevnikov, cercetător științific și poet rus cu succese impresionante la interpretarea critică a creației marelui clasic român [1], precum și la tălmăcirea poeziei eminesciene, s-a exprimat astfel: „În tendința spre exactitate, spre perfecțiunea poetică (...), orice învingător în turnirul traducerilor suferă o înfrângere, și anume atunci când lucrarea sa este comparată cu originalul” [2, p. 38]. Conștientizarea dificultăților este determinată și de următorul fapt: o jumătate de secol în urmă, literatul rus a remarcat că M. Eminescu „a ridicat la o treaptă extraordinar de înaltă expresivitatea limbii materne” [3, p. 18].

Eminentul comparatist român Alexandru Ciorănescu, totodată autor al unor cărți de poezie și proză, referindu-se la creația în versuri a scriitorului din Ipotești, sublinia că sensurile poeziei eminesciene, aproape contopindu-se cu melodia acompaniamentului sonor, îi aduce la disperare pe traducători. Cu toate acestea, conștientizarea greutăților n-a înfrânt, în cele din urmă, și dorința filologilor de a învinge dificultățile, de a înlătura obstacolele. Confruntarea cu stihia lingvistică a originalelor de înaltă probitate artistică se soldează uneori, fapt firesc, cu tălmăciri aproximative.

Cum ne dăm bine seama, în procesul de înfăptuire a tălmăcirilor conlucrează un șir de factori – unii de ordin obiectiv, alții – subiectivi. Dintre primii i-am numi pe următorii:

1) bogăția lexicală a limbii țintă (într-o limbă săracă este imposibil a efectua transpuneri de înaltă probitate artistică);

2) dimensiunea fondului figurativ;

3) varietatea metrică (în cazul poeziei).

Al. Philippide demonstrează în studiul *Traductibil, intraductibil la Eminescu* („Secolul XX”, 1964, nr. 6) că din cauza accentului fix tălmăcitorii francezi au mari dificultăți la traducerea din alte limbi a versurilor, nu pot transpune prozodia creațiilor eminesciene;

4) muzicalitatea, fluiditatea limbii țintă (de exemplu, consonantismul limbii germane, parțial al celei ruse, nu permite întotdeauna recrearea măiestrită a sonorității unor perle lirice eminesciene);

5) estetica receptării – factor care depinde de cititor, de pregătirea lui pentru receptare și asimilare. Este vorba despre problematica, mentalitatea, preocupările dominante ale unei epoci, ale unei culturi și literaturi naționale.

În cazul transpuerilor din limba română în limba rusă factorii obiectivi aproape că nu creează dificultăți. Deși limba rusă și cea română aparțin diferitelor familii de limbi, sistemul lor de versificare este, în fond, identic. Ambele au aceleași posibilități metrice, accent mobil, lexic și fond figurativ bogat, fluiditate sonoră. Toate aceste însușiri înlesnesc o transpunere de succes reușită a poeziei românești în limba rusă și invers.

Dintre factorii subiectivi mai importanți (aceștia depind, bineînțeles, de individualitatea tălmăcitorului) i-am nominaliza pe următorii:

- 1) talentul de traducător (capacitatea de a se reîntruchipa în scriitorul ales pentru transpunere);
- 2) cunoașterea limbii originalului;
- 3) pregătirea teoretică a tălmăcitorului;
- 4) consonanța emotivă (congenialitatea) între autorul tradus și tălmăcitor;
- 5) intuiția traducătorului, simțul limbii (sesizarea sugestiilor prezente în text și subtext);
- 6) darul creației artistice.

Anume unii dintre acești factori au cauzat nereușita anumitor tălmăcirii rusești și ucrainene din poezia eminesciană luată integral sau parțial, și anume această situație îndreptățește critica și știința literară să ia atitudine când situația o impune, să orienteze procesul de tălmăcire spre eforturi permanente, spre continuă perfecțiune.

Unde totuși deviază tălmăcitorii ruși și ucraineni?

Abateri neîndreptățite de la original constatăm în pasajele ce reprezintă mici tablouri ale naturii care consună cu starea emotivă a eului liric, înlesnind o pătrundere mai adâncă în lumea lui spirituală. Ne referim la poeziile *Povestea codrului*, *La steaua...*, *Lacul* ș.a.

Varianta rusă a operei *Povestea codrului* de I. Mirimski, în comparație cu cea ucraineană a lui Anatolii Șcerbak, este mai puțin reușită. Devierile sunt evidente mai ales în primele cinci strofe. O anumită imprecizie conține chiar titlul. Codru, în românește, înseamnă pădure mare, deasă și bătrână, adică seculară.* Lipsa unei atare noțiuni în limba rusă impune o remarcă de subsol sau de comentarii.

Chiar în primul vers, codrul numit *împărat slăvit* – славный король, la Mirimski e „великий самодержец”. Totul înflorește din *mila* (!) *codrului*. Pentru această noțiune s-ar fi potrivit careva dintre epitetele „щедрость”, „милость”, „великодушие”, în versiunea rusă mulțimea de vietăți se îngămădesc sub mîna puternică, „statală” a codrului – „державная рука”.

În strofa a treia se spune că iepurii cei repezi sunt purtătorii de vești în împărăția Codrului, la Mirimski, iepurii răspîdesc ordinele (указы) împăratului. În următorul catren figurează „bejării de albine” și „armii grele de furnici”, adică colectivități numeroase (gloate, sumedenii, puzderii), în varianta rusă, furnicile devin „солдаты” (?) ai codrului care mășăluiesc (маршируют) pe cărări, iar albinele care sunt un exemplu de hărnicie și dăruire chefuiesc în veselie („весело пируют”). Toate aceste determinative alterează sistemul de imagini al originalului.

Primele patru strofe ale originalului constituie un călduros imn codrului. Impresia de stil înalt, oficios pe care o pot crea două expresii din prima strofă („împărat slăvit” și „Măria-Sa”) este doar aparentă, textul fiind de o duioșie aparte. Întruchipările eminesciene ale codrului emană multă căldură și intimitate:

Împărat slăvit e codrul,
Neamuri mii îi cresc sub poale,
Toate înflorind din mila
Codrului, Măriei-Sale.

* E salutar faptul că la Chișinău în 1985 a apărut o carte de poezie eminesciană intitulată Сказка кодр.

La I. Mirimschi:

Лес великий самодержец,
Престарелый, многославный,
Сколько поданных ютятся
Под его рукой державной.

În strofa a 5-a iese în vileag imaginea, chipul individualizat al eului liric. El o invită pe iubită în codru – locul de refugiu al personajului din anturajul social incomodant, neprielnic. Se știe, în cazul dat – Codrul presupune naturalețe, copilărie, pe când maturitatea e mască socială, convenționalitate, uneori – chiar teatrul comic. Mai mult chiar, eul visează ca ei să devină „din nou copii” căroră „norocul și iubirea” să le pară jucării. În textul rus nu se vorbește despre vreo oarecare transformare dorită a personajelor. De ce atunci „iubirea” și „norocul” trebuie să le pară îndrăgostiților jucării? Este și aceasta o abatere neîndreptătită de la original.

Hai și noi la craiul, dragă,
Și să fim din nou copii,
Ca norocul și iubirea
Să ne pară jucării.

В старый лес, прохладный сумрак,
Мы пойдем с тобой, малютка,
Там поймешь ты, что на свете
И любовь, и счастье – шутка.

Este de regretat faptul că această variantă circulă dintr-o ediție în alta. O aflăm în volumele din 1950, 1958 și 1968, editate la Moscova, și în cel din 1971, apărut la București.

I. Mirimski, prin traducerea *Доброй ночи (Somnoroase păsărele)*, a dat dovadă că simte profund lirica eminesciană, de aceea nu au justificare alterările comise de el în *Povestea codrului*.

Adeseori Eminescu, pentru a evidenția starea psihică a personajelor, recurge la evocarea diverselor stări ale naturii. De exemplu, în miniatura lirică *Și dacă...*, poetul schițează trei ipostaze ale naturii, care corespund anumitor retrairi și dispoziții ale eului liric, trezind în memoria lui diverse asociații (aici între autor și eul liric este o coincidență deplină).

Prima strofă: cutremurul lent al plopilor,* lovirea ușure a ramurilor în geam constituie impulsul exterior, care trezește în sufletul eului liric amintiri despre ființa dragă.

Strofa a II-a: natura se înseninează puțin. În slăvi licăresc stele, care, reflectându-se în apa lacului, îi luminează adâncul. Mai sesizabile și mai perceptibile devin și gândurile eului liric. S-au creat premise de împăcare cu zbuciumul, cu durerea din suflet.

Strofa a III-a: „norii deși” dispar, lumina selenară se revarsă tot mai abundent în spațiile Universului. E pentru ca amintirea chipului duios să dăinuie etern sufletul celui cuprins de amintiri și nostalgie.

Avem în față un dinamic peisaj nocturn, în care tonalitățile luminoase, amplificându-se treptat, devin dominante.

Ce se produce în sufletul eului liric?

* De menționat că în folclorul românesc plopul este simbolul omului solitar. Credem că o astfel de remarcă ar trebui să figureze în pagina variantei rusești sau altundeva în comentarii.

Duioasa amintire inițială despre chipul scump inimii evoluează în dorința fermă de a-l înveșnici în gând.

Și dacă norii deși se duc
De iese-n luciul luna,
E ca aminte să-mi aduc
De tine-ntotdeauna.

Deși tălmăcirea rusească (autor Emilia Aleksandrov), în linii mari, se apropie de original, astfel de expresii ca „Тополь хлещет (?) с силой” – „plozul lovește puternic” (în original avem doar o clătinare lentă a ramurilor, un cutremur lejer al arborilor) nu concordă deloc cu atmosfera lirică-duioasă a originalului. Merită încuviințare faptul că tălmăcitoarea a desăvârșit prima ei variantă (ediția din 1950), dar e regretabil că în următoarele trei ediții (cele moscovite din 1958 și 1968 și în cea bucureșteană din 1971) textul figurează cu această deviere distonantă, supărătoare.

Scăpările Emiliei Aleksandrov nu-și găsesc justificare și de aceea că în anul 1928, deci mulți ani în urmă, Vasile Lașcov, scriitorul de limbă rusă din Basarabia, a dat o traducere excelentă a acestei poezii, pe care o transcriem integral pentru a-i oferi cititorului posibilitatea de a confrunța și a se convinge de justetea celor afirmate de noi.

И если...

И если ветки в раму бьют
И тополи тревожны, –
Ведь это в мирный мой приют
Тыходишь осторожно.

И если звезды в пруд глядят,
В глубины западая, –
Ведь это светит мне твой взгляд,
Боль сердца утоляя.

И если из-за туч луна
Роняет луч неожиданно, –
Ведь это в мыслях ты одна
Сияешь постоянно.

Unele tălmăciri rusești par a fi satisfăcătoare la prima lectură, dar la o revenire mai atentă asupra lor îți dai seama că nu sunt capabile să emoționeze profund cititorul din cauza necoincidențelor între semnificațiile expresiilor figurative sau ale imaginilor artistice din original și cele din textul tradus. O atare situație întâlnim în elegia *O, mamă...* (traducătoare Emilia Aleksandrov).

În strofa a doua Eminescu operează cu o imagine profund sugestivă și emanatoare de sentimente sacre, gingașe – ramura teiului „sfânt și dulce”. În arsenalul imagistic românesc teiul semnifică arborele iubirii. Prin urmare, ramura de tei din textul eminescian simbolizează dragostea mare a feciorului față de mamă și a flăcăului față de iubită.

În creația populară orală a rușilor, în literatura lor cultă *teiul* (липа), dar mai ales expresia „липовый” exprimă un alt mesaj – lipsa de trăinicie, statornicie, uneori – mistificare (ceva din aceste sensuri comportă la români fraza „cui de tei”). Cu alte cuvinte – poetul și-ar fi dorit teiul ca pe un monument viu pe mormânt, amintind etern lumii despre atașamentul său sfânt și nobil față de mamă și totodată despre freământul sufletesc fierbinte pentru iubită.

Simți-o-voi odată umbrind mormîntul meu...
Mereu va crește umbra-i, eu voi dormi mereu.

În acest caz, traducătoarea trebuia să includă ramura de tei în text și să-i explice sensul în referințele subpaginale ori să-i găsească un echivalent artistic rusesc.

Cam neclar este exprimată rugămîntea poetului să nu fie înmormîntat în „triste ziduri de țintirim”, ci la o margine de rîu. În tălmăcire figurează sintagma „pe un mal priporos” – „на берегу крyтом”, dar noțiunea „rîu” lipsește. A propos, dragostea de viață și natură, dorința de a se contopi cu ea, de a trăi și de a dispărea în împărăția naturii, este, lucru știut, o însușire distinctă a operelor literare, inclusiv a poeziei eminesciene.

Teoria traducerii artistice susține că în cîmpul de atenție al traducătorului se cuvine să se afle în permanență trei componente principale: potențialul ideatic, specificul imagistic și melodică. Primul component și al treilea (melodică, precum susțin unii filologi și scriitorul american Ezra Pound, este intraductibilă) au fost reproduse cu un minim de scăpări, dar, pierzînd din încărcătura imagistică, textul rusesc apare cam cenușiu în textul-țintă. Spunea un adevăr cunoscutul tălmăcitor și teoretician al traducerii Leonid Sobolev cînd susținea că în versiunile artistice, fie realizate în poezie sau în proză, în centrul atenției trebuie să se situeze imaginea artistică.

Cît privește melodicitatea, muzica interioară a textelor versificate au făcut constatări edificatoare și unii savanți filologi, dar și anumiți scriitori. Mă voi referi aici doar la spusele a doi scriitori: la marele prozator Nikolai Gogol și la eminentul poet, publicist și prozator Tudor Arghezi. Gogol afirma că poezia în cîntece este imperceptibilă, fermecătoare, grațioasă, asemenea muzicii și că „poezia gîndurilor” e mai accesibilă oricui, decît „poezia sunetelor”, sau, mai bine zis, „poezia poeziei”.

În splendidul său eseu *Eminescu*, Arghezi își exprima părerea că poezia aparține limbii, sufletului secret al ei mai mult decît proza și că **jocul de irizări** (subl. noastră – *D.A.*) din interiorul textului face vocabulele neputincioase, adică poezia „nu poate să fie tălmăcită, ea poate fi numai apropiată” [4, p. III].

Am reprodus aceste două citate pentru a atrage atenția că textele eminesciene discutate dispun de un deosebit farmec imagistic și melodic și că astfel de însușiri, componente ale lor, impun dificultăți neordinare care pot fi depășite doar printr-o multitudine de eforturi în ceea ce privește intuirea, sesizarea și reproducerea lor în traducere. E cunoscut faptul că Eminescu ținea mult la melodicitatea textelor sale poetice. Vladimir Dogaru, autorul cărții *Eminescu, muzician al poeziei, Enescu, poet al muzicii*, ne comunică următoarele: „Declamîndu-și versurile – în momentele cînd le făurea – e clar că Eminescu vroia să le audă melodia interioară, la care ținea foarte mult și pe care a realizat-o cu o artă unică” [5, p. 67].

Din unsprezece tălmăciri, semnate de Emilia Aleksandrov și incluse în cea de a doua culegere de poezie eminesciană, apărută la Moscova în 1958, merită apreciere înaltă numai două – *Шум леса (Freamăt de codru)* și *Паж Купидон (Pajul Cupidon)*.

Pe lîngă devierile nominalizate, în tălmăcirile rusești se întîlnesc culori sumbre deloc nemotivate. E știut: penelul eminescian n-a dus nicicînd lipsă de mijloace expresive pentru crearea contrastelor.

În strofa a doua a elegiei *Ce suflet trist...*, citim:

Ce suflet trist și făr’de rost
Și din ce lut inert.
Tălmăcirea Emiliei Aleksandrov:

Больная (?), глупая (?) душа
Обманута без счета.

A avea suflet trist și a trăi fără de rost nu înseamnă a dispune de un suflet bolnav și tont care-i amăgit de nenumărate ori.

În strofa a cincea a poeziei *Povestea Codrului*, este scris:

Hai și noi la craiul, dragă,
Și să fim din nou copii.

În tălmăcirea lui I. Mirimski apare sintagma „прохладный сумрак” – amurg răcoros care nu are nici o motivație.

În strofa a doua a miniaturii lirice *În fereasta despre mare* (variantea rusă), pescarul apare ca ființă nefericită: „Смотрит в глубь, рыбак несчастный” (?). Nici în una din cele trei strofe ale originalului nu se pomenește de nenorocire, nefericire sau fatalitate. E vorba despre atracția ce o emană chipul unei fecioare de crai, atracție care-l stăpânește pe un pescar.

Se întâlnesc în tălmăcirii și cuvinte frumoase, dar inexacte, seci.

În strofa a cincizeci și opta a *Luceafărului* (tălmăcitori I. Kojevnikov și I. Mirimski), se spune că un luceafăr răsărit din liniștea uitării „dă orizon nemărginit / Singurătății mării”.

Как будто шире небосвод
И ночь благоуханней (?).

Cum vedem, „singurătatea mării” s-a prefăcut în „noapte aromată”, deși textul din original este aici de o transparență vădită.

În strofa a nouăzecea se vorbește despre o dorită liniște de veci care ar înlocui noaptea de patimă a personajului îndrăgostit. În transpunere – despre *delirul* („бред”) unei nopți pătimașe.

Astfel de „recreări” oferă cititorului, care nu poate consulta originalul, o imagine inexactă despre lirica celui mai reprezentativ poet al neamului nostru, în ultimă instanță atare devieri văduvind-o de unicitate.

Desigur, majoritatea tălmăcirilor nu se înfăptuiesc, de regulă, fără unele scăpări, întrucât unghiul de divergență între original și traducere este inevitabil. Măiestria tălmăcitorului (priceperea, intuiția) constă în a alege în așa mod unghiul nominalizat, ca numărul de pierderi, de devieri să fie minimal. Factorii obiectivi despre care am vorbit mai sus, precum și versiunile inspirate săvârșite de I. Kojevnikov, V. Lașcov și S. Șervinski sînt dovezi elocvente în acest sens.

Dacă tălmăcitorului i-a reușit „să pătrundă în lumea intimă a scriitorului tradus, în sfera lui de idei, sentimente, dispoziții”, el va obține succese impresionante în recrearea aromei, nuanțelor, jocului de culori prezente în textul original.

Tălmăcirea miniaturii lirice *Somnoroase păsărele*, efectuată de I. Mirimski, este un exemplu viu de recreare inspirată a originalului. Chiar și în titlu s-a evitat traducerea literală, recurgîndu-se la versul „доброй ночи” – refrenul și leitmotivul ei.

Avem tot temeiul să afirmăm că în cazul de față modalitatea apropierei de original – tendința de a crea o anumită impresie, dispoziție emotivă (fapt pe care a contat, în primul rînd, Eminescu) este cea mai justă și ar fi nedrept să cerem o exactitate întocmai a gîndului.

Lirica se pretează cu mult greu interpretărilor critice, dar și transpuerilor în altă limbă, de aceea nu putem cere de la traducător ca dînsul să pună totdeauna accentul pe conținutul ideatic, o astfel de cerință îl poate deruta. Miniatura lirică *Somnoroase păsărele* este un tablou al naturii, plin de farmec și melodicitate. Anume aceste componente formează sufletul, miezul de foc al ei. Se pare că natura, rămînînd solitară, se autoadmira. E un moment demn de penelul unui pictor, de atenția unui compozitor.

Sunetele și culorile s-au contopit într-o armonie uluitoare. Nu e aici atât o îmbinare fericită a culorilor, cât una a sunetelor, pe care o savurăm cu suflarea oprită, fără exclamații de încântare. Un abia perceptibil „ah!” – și fascinantă armonie va începe a se destrăma. Natura va sesiza o prezență incomodantă, nedorită, străină.

Recitind atent această perlă lirică eminesciană, vom intui că autorul este obsedat de o singură vrere – să nu stingherească cumva involuntar divină muzică, să eternizeze clipele irepetabile. Și noi nu sîntem în drept a pretinde la reproducerea tuturor imaginilor și componentelor originalului. Dar să recreeze principalul (armonia sunetelor), pe care a contat cel mai mult autorul, traducătorul e obligat.

Accentuăm în mod deosebit: I. Mirimski n-a tradus literalmente textul miniaturii și, cu toate acestea, varianta lui n-a trădat originalul. Mai mult chiar – s-a produs un neobișnuit act creativ: polifonia lirică a unei capodopere artistice a fost transferată, la o înaltă cotă a inspirației, într-un alt veșmînt lingvistic. Ne permitem transcrierea integrală a textelor pentru a le confrunța și a se convinge de justetea aprecierilor noastre.

Somnoroase păsărele...

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele –
Noapte bună!

Doar izvoarele suspină,
Pe cînd codrul negru tace;
Dorm și florile-n grădină –
Dormi în pace!

Țrece lebăda pe ape
Între trestii să se culce –
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
Se ridică mîndra lună,
Totu-i vis și armonie –
Noapte bună!

Доброй ночи

Птицы смокли. Тихо стало.
Сон крылами веет в очи
Спят цветы, склонясь устало –
Доброй ночи!

Лишь в траве ручья журчанье –
Словно сладостная дойна
Лес уснул. Вокруг молчанье –
Спи спокойно!

И, качаясь, лебедь дремлет
На воде, в тени осоки...
Тише! Пусть его объемлет
Сон глубокий!

И луна взошла, и тени
Все чернее и короче
Все – мечта, все – сновидение...
Доброй ночи!

În cazul dat, concluzia la care am căutat să ajungem este că fericita replăsmuire în limba rusă a miniaturii lirice *Somnoroase păsărele* confirmă o dată în plus ideea că cel mai puțin vor reuși încercările de recreare în alte limbi a poeziilor profund lirice dacă se va adopta calea transferurilor directe, textuale.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. A se vedea: Iurii Kojevnikov, *Mihai Eminescu și problema romantismului în literatura română*, Iași, 1979, 328 p.
2. Iurii Kojevnikov, *Din partea traducătorului*, în cartea: *Mihai Eminescu. Poezii – Стихи*, Ediție bilingvă româno-rusă, București, 1981.
3. Ю. Кожевников, *Михаил Эминеску* (вступит. статья), в книге: *Михаил Эминеску, Стихи*, Москва, 1958.
4. Tudor Arghezi, *Eminescu*, prefață la cartea: *Eminescu. Poezii*, București, 1962.
5. Vladimir Dogaru, *Eminescu, muzician al poeziei, Enescu, poet al muzicii*, București, 1982.

OCTAVIAN GORDON Universitatea din București (România)	TRADUCERE SAU PARAFRAZĂ? PROBLEME DE TRANSPUNERE A ÎNȚELESURILOR DIN LIMBA SURSĂ (e. g. latina) ÎN LIMBA-ȚINTĂ (e. g. româna)*
---	---

1. Argument

Am început să răspund provocărilor traductologiei acum aproape opt ani, în vremea studenției, când nu înțelegeam de unde atîta lentoare în demersul meu de traducere a unui autor de limbă greacă sau latină în limba română. Priveam cu pățimașă invidie la mulți dintre colegii mei de facultate, cărora le ajungea un singur ceas pentru a-și pregăti traducerea pentru a doua zi, în timp ce mie îmi erau necesare cel puțin două-trei ceasuri pentru aceeași cantitate de text. Mai mult, ei ajungeau repede la comentarii subtile ale textului citit și „tradus”, în timp ce eu încă răsfoiam dicționarele și sfredeleam cu gândul compartimentele cele mai adînci ale memoriei, în căutarea soluției perfecte de traducere a unei fraze oarecare. Nu a durat multă vreme pînă să-mi dau seama că, de fapt, pentru a lua note bune, nu era nevoie de atîta efort pentru a traduce într-un anumit fel ceea ce oricum înțelegeam din textul original și că, atîta vreme cît dascălii și colegii mei pricepeau despre ce era vorba în text și puteam trece cu ușurință (ușurătate?) la comentarii, se putea traduce și **altminteri**. Acest „altminteri” – sau, dacă vreți, *altera mente* – era, de fapt, acea *lectio facilior* a actului de „traducere”, care face ca și astăzi, parcă mai mult decît oricînd, să apară volume întregi de traduceri din greacă și din latină într-un timp record, pe cînd eu și alți colegi de breaslă abia izbutim să publicăm cîte o traducere modestă, de mici dimensiuni, la intervale de timp atît de mari, încît atrag după sine zîmbetul ironic și disprețuitor al producătorilor de masă. Cu toate acestea și cu toată invidia care – iată! – mă urmărește pînă astăzi, am rămas dușman neîmpăcat al celui „altminteri”, pe care, din rațiuni academice, îl putem numi, în continuare, „parafraza în contextul traducerii”. Înainte să purcedem la o precizare terminologică de tip științific a parafrazei, vom spune simplu că ea reprezintă, în fond, calea cea mai facilă pentru a ieși din aporia sau aporiile în care traducătorii se regăsesc adesea.

Chiar dacă ieșim puțin în afara sferei academice, aș atrage atenția asupra similitudinii între traducerea parafrastică, despre care vorbim astăzi, și acel banc, în care un agent al poliției rutiere nota în procesul verbal al unui accident de mașină componentele unui autovehicul, risipite în cele patru zări, în urma coliziunii cu un alt autovehicul: „una bucată portieră, dreapta – în șanț”; înaintează doi pași, după care: „una bucată oglindă retrovizoare – în șanț”. Mai merge trei metri și dă peste un volan, de data aceasta nu în șanț, ci pe carosabil. Polițistul încearcă să noteze: „una bucată volan – pe... cadrosabil”; ceva nu-i sună bine: nu-i place; taie și scrie din nou: „una bucată volan – pe... cadranosabil”; iarăși i se pare suspect și iarăși taie... Și, după cîteva încercări nereușite, în care se juca cu silabe adăugate sau sustrase cuvîntului „carosabil”, pe care nu-l învățase cum se cuvine, se enervează, dă cu piciorul în volan, făcîndu-l să aterizeze direct în șanț, și scrie liniștit și cu un zîmbet de satisfacție pentru soluția găsită: „una bucată volan – în șanț”.

* Conferință susținută în cadrul celei de-a doua ediții a Colocviului Științific Internațional „Filologia modernă. Realizări și perspective în context european”, organizat de Academia de Științe a Moldovei, Chișinău, 7-9 mai 2008.

Această manieră de a rezolva o problemă – *lectio* sau *actio faciliior* – se întâlnește adesea și atunci când un traducător sau altul „colaborează” cu autorul, tălmăcindu-i sau răstălmăcindu-i gândurile sau cuvintele, pentru că, gîndește – și adesea mărturisește – traducătorul, „important este să redai ideea”. Aceasta se întîmplă mai ales cînd textul sursă este dificil de înțeles sau cînd, chiar dacă este limpede ce vrea să spună autorul, limba țintă este sau pare (!) prea săracă pentru a-i oferi traducătorului și, în cele din urmă, receptorului de text (cititorului, în general) transpunerea exactă a textului original.¹ Această mentalitate pornește de la o premisă eronată, aceea a intraductibilității, despre care voi vorbi mai pe îndelete în cele ce urmează.

2. Problema intraductibilității

Întîi de toate, am convingerea că procesul de traducere implică *a priori* pierderi [1, p. 253]. Cu toate acestea, vă rog să-mi îngăduiți să amintesc splendida formulă a lui Ion Heliade Rădulescu, care spune că traducerile aduc „foloase generale în paguba nimănui” [1, p. 39]. Cu prima parte a afirmației sînt întru totul de acord, dar față de a doua parte îmi exprim rezerva, ba chiar dezacordul, dat fiind că traducerea (în sensul caragialesc al termenului) a unui mesaj original se dezvoltă într-o „barbarie a interpretării”, ca să-mi însușesc formula din titlul prelegerii domnului profesor Nicolae Rambu, și poate duce la tot felul de conflicte, ba chiar crime în numele unei idei, așa cum sublinia tot Domnia Sa în *Reflecțiile pe marginea hermeneuticii lui Schleiermacher*.² În sprijinul acestei idei, aduc și mărturia doamnei Magda Jeanrenaud, care a semnalat pagubele diplomatice imense pe care le-a adus abuzul de interpretare (în fapt, erori de traducere) a afirmațiilor lui Jacques Chirac cu privire la poziția României față de recenta intervenție militară a Alianței Euro-atlantice în Irak [2, p. 337-373].

Ca să revenim la chestiunea intraductibilității: s-a răspîndit ideea că expresiile idiomatice nu pot fi traduse într-o altă limbă și că ele trebuie redată printr-o parafrază. În realitate, „structurile de tip idiomatice se află peste tot în limbă, însă ele nu devin evidente, nu sar în ochi, decît prin intermediul traducerii. Idiomatismul nu există în sine, ci doar în comparație cu alte idiomuri, prin diferență” [3, p. 72]. Aceasta cu atît mai mult cu cît, „dacă examinăm idiomatismul din afara perspectivei contrastive, devine dificil să îi conferim un alt statut lingvistic decît cel al oricărui semn lingvistic, în măsura în care acesta se regăsește, o dată mai mult, la nivelul arbitrarului” [1, p. 72-73]. Ne interesează această perspectivă asupra intraductibilității expresiilor idiomatice, pentru că dificultatea nu se află la nivelul traducerii echivalențelor „unu la unu”, unde lucrurile nu sînt atît de complicate, ci la nivelul combinațiilor de cuvinte. Într-adevăr, în actul traducerii contează foarte mult, mai ales pentru limba română, nu atît soluțiile lexicale unice, pe care le oferă un dicționar bun, cît măiestria traducătorului în a pune laolaltă cuvintele, prin „măiestrie” înțelegînd har și știință deopotrivă. Iar Magda Jeanrenaud vorbește despre existența în traductologie a unui „principiu al compensării” [1, p. 25], pe care l-am putea defini astfel: dacă, datorită contextului, în limba țintă nu se poate folosi *in ipso loco* un termen echivalent al unui termen din limba sursă, traducerea poate compensa această lipsă fie prin substituție sinonimică, fie printr-o potrivire a altor cuvinte în măsură să redea mesajul exprimat de autor. Iar cu această precizare ne plasăm direct pe terenul parafrazei, despre care vom vorbi îndată.

Ca să închei cu acest spectru al intraductibilității, care, așa cum scrie aceeași Magda Jeanrenaud, îi bîntuie dintotdeauna pe traducători, ca o fantomă [1, p. 30], mă voi ralia

¹ Ne vom limita, în expunere, la cîteva aspecte legate de parafrază și / sau traducere în afara spațiului poeziei, unde procesul de traducere este cu mult mai complex.

² Conferință susținută în cadrul celei de-a doua ediții a Colocviului Științific Internațional „Filologia modernă. Realizări și perspective în context european”, organizat de Academia de Științe a Moldovei, Chișinău, 7-9 mai 2008.

aceleiași opinii lansate sau cel puțin exprimate de Paul Ricoeur, și anume că nu există niciun cuvânt sau expresie intraductibilă și că orice cuvânt sau expresie, în calitatea pe care o au – de semn lingvistic – sînt perfect traductibile [1, p. 31-251]. Primul pas important în traducere este să înțelegi ceea ce a vrut să spună autorul, și nu ceea ce ai fi vrut tu ca autorul să spună.

3. Metoda *skopos* în traductologie³

Din înțelegerea mesajului autorului de către traducător rezultă și postulatul sau metoda *skopos* în traductologie. Aceasta urmărește, în esență, obținerea unei reacții identice din partea receptorului traducerii cu reacția pe care acesta ar fi avut-o citind textul original. Dacă este vorba de o distanță considerabilă nu numai între culturi, ci și între generații – cum este cazul distanței dintre latină și română –, trebuie luată în calcul reacția pe care ar fi avut-o cititorul textului original din imediata vecinătate cultural-temporală a autorului. Practic, mai ales în cazul textelor informative (cele cu specific filozofic, să zicem), „menite a transmite cu precădere un **anumit** conținut, deciziile traducătorului vor fi dictate de imperativul transmiterii în integralitate a acestuia” [1, p. 254]. Adecvarea traducerii se va face deci comparativ nu cu textul de origine, ci cu *skopos*-ul acestuia, ceea ce duce la o **tensiune** între literalitate și parafrază. Practic, riscul principal al metodei *skopos* este privilegierea sensului în detrimentul poeziei textului, a cărei păstrare în traducere, știm bine, influențează sau nu sensul însuși. De aici, pot rezulta o sumă de distorsionări, printre care și parafraza, care distruge configurația originară a mesajului auctorial.

4. Precizări terminologice

Ce înțelegem însă prin „parafrază”? Conform *Dicționarului de Științe ale Limbii* [4], „parafraza” este „o operație metalingvistică sau lingvistică realizată prin producerea unei unități discursive semantic echivalentă cu altă unitate produsă anterior”. Printre exemplele date de *Dicționar* se numără și „definițiile lexicografice”, „cuvîntul-intrare” al unui articol de dicționar fiind alcătuit din una sau mai multe parafraze. Același *Dicționar* recunoaște însă lipsa unor criterii precise și consecvente pentru stabilirea gradului de sinonimie sau de echivalență dintre două enunțuri. Tocmai lipsa unor astfel de criterii face și mai dificil demersul de a stabili limitele parafrazei în actul de traducere, sau, dacă vreți, opțiunea traducătorului pentru parafrazare, sau menținerea între limitele literalității.

În traductologie, parafraza se opune, așadar, literalității. Ne vom referi deci la parafrază ca la acel procedeu prin care traducătorul, negăsind în limba țintă o soluție echivalentă pentru un termen sau pentru o sintagmă, optează pentru redarea mesajului auctorial „cu propriile lui cuvinte”. Procedeu se aseamănă, păstrînd proporțiile, cu acele exerciții de la lecțiile de comunicare din învățămîntul primar, la care elevii sînt invitați să redea prin „alte cuvinte” informația conținută într-un fragment de text oarecare. Așadar, parafraza, dacă ar fi să ne limităm la textele narative, ar putea fi numită și „repovestire”. Un exemplu la îndemîna tuturor ar fi transpunerea în proză a *Eneidei* (de către E. Lovinescu).⁴

5. Avantajele și riscurile parafrazei

Desigur, cînd am vorbit mai devreme despre problema intraductibilității și despre metoda *skopos*, am sugerat sau chiar am subliniat unele dintre neajunsurile parafrazei,

³ În afară de Magda Jeanrenaud, care face referire la metoda *skopos* în multiple locuri ale lucrării citate, relevant pentru traductologia românească este și studiul domnului Călin Rotaru, „Proiectul SBIR de traducere a Noului Testament și o serie de considerații asupra lui din perspectiva metodei *skopos*”, în *Studii Teologice* (București), seria a III-a, nr. 2 (aprilie-iunie 2006), p. 100-126.

⁴ În contrast, vezi traducerea în hexametri realizată de Dan Slușanschi: Virgil, *Aeneis*, București, 2000.

declarându-mă chiar un dușman înverșunat al acestui procedeu. Totuși, trebuie spus lămurit că parafraza poate fi un instrument al traducătorului, dar cu două condiții *sine quibus non*: 1) traducătorul să fi epuizat orice soluție lexicală și stilistică de echivalare în limba țintă, fie și aproximată, a secvențelor din textul original; 2) același traducător să explice în note care ar fi fost traducerea literală și, eventual, să și explice de ce a adoptat soluția parafrazei.

De bună seamă, există și un tip de parafrază, pe care aș numi-o „școlărească”, în care echivalarea nu se regăsește la nivelul unităților lexicale, ci la cel al structurilor morfo-sintactice. De exemplu, același *Dicționar de Științe ale Limbii* afirmă că o construcție activă, precum „Elevul citește cartea”, reprezintă o parafrază a construcției pasive „Cartea este citită de elev”.

Acest tip de echivalare, care nu mai necesită justificări în aparatul notelor de subsol, este mai mult decât recomandată în traducerea din limba latină în limba română a unor structuri precum cea a dativului posesiv:

Mihi est liber nu poate fi tradus prin „mie îmi este o carte”, ci prin „eu am o carte”, pentru că limbii române nu-i sînt specifice astfel de construcții cu dativul și verbul „a fi”, cu excepția unor idiomatisme, de tipul „mi-e foame”, „mi-e sete”, „somm”, „lene” și alte câteva asemenea, unde totuși ideea originară de posesie nu mai e prezentă în conștiința vorbitorilor.

Dar, așa cum am sugerat deja, parafraza poate fi și nocivă, în oricare din următoarele două direcții: fie ni-l prezintă pe autor sau mesajul lui lipsit de savoarea pe care o dădea bine-rînduita și, adesea, trudită potrivire a cuvintelor din original, fie îl distorsionează de-a dreptul, făcîndu-l pe cititor, prin abuzul de interpretare, să „sugă laptele înveninat al unei mame străine”, așa cum se exprimau, în perioada interbelică, doi corifei ai traducerii textului patristic.⁵

6. Exemple de folosire corectă / incorectă a parafrazei

Pentru ca lucrurile să fie mai limpezi, am adus în sprijinul afirmațiilor mele două exemple de parafrizare:

În cuvîntul premergător *Comentariului la cartea proorocului Iona*, Fericitul Ieronim spune despre Iisus Hristos:

*Loquitur ergo ad Iudaeos sui sermonis incredulos.*⁶

Aici se impune parafraza în traducere, și anume: „Astfel, grăiește către Iudeii care n-au crezut în cuvîntul Lui”, pentru că o echivalență prin „grăiește către Iudeii neîncrezători în cuvîntul Lui” aduce cu sine un deficit major de înțeles. Verbul *credere* capătă în latina creștină valențe aparte: plusul semantic aduce cu sine ideea de **închinare** și chiar **urmare** (în sensul lui *imitatio Christi*), iar un derivat precum *incredulus* este încărcat de un sens teologic pe care latina clasică nu avea cum să-l intuiască, necum să-l surprindă. În acest punct, limba română este prea săracă pentru a-i pune la dispoziție traducătorului și, în cele din urmă, receptorului de text, un termen precis, care să-l traducă pe *incredulus*, ba mai mult, dacă traducătorul ar folosi echivalența prin „neîncrezător”, dată de dicționar,⁷ sensul textului ar fi deviat către o zonă străină, în sfera semantică a cuvîntului „dubiu”, „neîncredere”, ba chiar „suspiciune”.

⁵ Cf. cuvîntul introductiv al pr. Dumitru Fecioru și pr. dr. Olimp Căciulă la Colecția „Izvoarele Ortodoxiei”, în Sf. Ioan Damaschin, *Dogmatica*, trad. de Dumitru Fecioru, col. „Izvoarele Ortodoxiei”, nr. 1, București, Editura Librăriei Teologice, 1938, p. VI. *Vidi apud* pr. Daniel Benga, *Metodologia cercetării științifice în teologia istorică*, București, Editura Sophia, 2005, p. 114.

⁶ Vezi „Prologul” *Comentariului Fer. Ieronim la cartea profetului Iona (Commentarium in Ionam)*: Jérôme, *Commentaire sur Jonas*, introduction, texte critique, traduction et commentaire par Yves-Marie Duval, Sources Chrétiennes, Paris, 1985.

⁷ Vezi, de exemplu, Gh. Guțu, *Dicționar latin-român*. – București, 1983.

În paranteză fie spus, româna veche dispune totuși de termenul „necredincios” cu sensul pe care îl are *incredulus* din textul prefeței Fericitului Ieronim, în sintagme utilizând dativul: „necredincios lui Dumnezeu este”, ceea ce înseamnă: „n-a crezut în Dumnezeu”, fără să se alunece în sfera discuției despre **fidelitate** versus **infidelitate**.

Aceeași secvență a fost tradusă și prin parafraza „Iudeii care nu-I cred vorba”,⁸ o parafrază nereușită însă, tocmai pentru că nu ține cont de mesajul autorului. Parafrizarea corectă ar fi deci: „Iudeii care n-au crezut în cuvântul Lui”.

Iată și un exemplu de parafrază inacceptabilă, pe care o găsim într-o traducere românească din anul 2000 la scrierea istorică a lui Lactantius, *De mortibus persecutorum*,⁹ acolo unde autorul descrie un presupus dialog între persecutorul Maximianus Galerius și socrul său, Dioclețian, cu puțin înainte de declanșarea prigoanei dintre anii 303 și 313. La un moment dat, Dioclețian întreabă:

Quid opus est consilio (tradus prin „la ce bun o consfătuire”), *cum sit necesse illis duobus placere quidquid nos fecerimus?* (18,8).

Traducătorul preferă să „colaboreze” cu Lactantius și să traducă sintagma *necesse sit* prin „este de la sine înțeles”, acolo unde se impunea folosirea, în traducere, a verbului de necesitate „trebuie”. Fraza este „ajutată” și cu alte înflorituri similare, continuând în traducere: „[este de la sine înțeles] ca și ceilalți doi să aprobe tot ceea ce noi am reglementat”.

7. Problema traducerii textului sacru

Această problemă depășește, prin complexitate, orice alt aspect al traductologiei. Întâi de toate, trebuie precizat ce înseamnă „text sacru”. Pentru un luteran, probabil, textul sacru este Scriptura și atât (*sola Scriptura*). Pentru un musulman, textul sacru va fi *Coranul*. Pentru un creștin ortodox, textul sacru, ca text inspirat, este Sfânta Scriptură, la care se adaugă scrierile Sfinților Părinți și, ca o categorie aparte, textele liturgice. După cum se știe, în viziunea teologiei ortodoxe, cele trei tipuri de texte consună și exprimă o viziune unitară, constituind, totodată, și baza ecleziologiei răsăritene.

Din punct de vedere traductologic, orice text filozofic – iar textele sacre pot fi încadrate în această categorie – comportă o doză de incertitudine semantică la nivelul terminologiei, pentru că fiecare filozof este și un creator de terminologie, dacă nu cumva chiar creator de termeni [1, p. 260]. Filozoful-creator face apel, desigur, la un arsenal terminologic existent, dar nimic nu ne spune dacă îl va folosi ca și pînă la el, în loc să confere anumitor termeni o amprentă personală. În plus, textele teologice creștine, în care cuvântul este definit aparte (într-un fel anti-saussurian) ca fiind de maximă importanță pentru existența însăși (să ne amintim că, la iudei, numele se confundă cu persoana; vezi și invocarea numelui lui Dumnezeu) se caracterizează printr-o exaltare a puterii cuvântului, ca fiind de inspirație divină.

Tocmai de aceea, forma cuvântului nu mai pare atât de departe de conținutul exprimat ca în teoria arbitrariului semnului lingvistic, cu atât mai mult cu cât, așa cum se exprima un mare profesor de teologie biblică, „vorbirea despre adevăr nu este totuna cu adevărul”, iar „forma nu epuizează conținutul [...] pentru că nu poate oferi decât parțial cunoașterea”.

⁸ Este varianta de dinaintea publicării, aparținând lui Dan Batovici, varianta pe care am corectat-o, în calitate de îngrijitor de ediție al volumului Ieronim, *Comentariu la cartea profetului Iona*, traducere din limba latină și note de Dan Batovici. – București, 2004.

⁹ Lactantius, *De mortibus persecutorum* (*Despre morțile persecutorilor*), traducere, studiu introductiv, note și comentarii de Arieșan T. Claudiu, Timișoara, 2000, cap. XVIII, 8 (p. 126-127).

Această perspectivă poate genera două atitudini contrare: fie literalitate maximă, chiar cu riscul obscurității,¹⁰ fie libertate creatoare, în sensul dezvoltării unei teologii dinamice cu fiecare text tradus, în care parafraza nu mai este o excepție, ci regula de bază a traducerii.

Dar aceasta este deja o zonă din care știința traducerii se trage îndărăt, făcând loc hermeneuticii, și nu oricărei hermeneutici, ci uneia care se ridică deasupra unui set de legi sau principii limitative, numită în teologie și „ermineutica Duhului”.

În ceea ce privește strict obiectul studiului de față, voi da un singur exemplu (de data aceasta folosindu-mă de limba greacă) în care parafraza devine un abuz, chiar din punct de vedere teologic. Un coleg și bun prieten, biblist de meserie, a făcut o investigație teologică asupra expresiei grecești *euvdokei/n + evn + dativul* [5, p. 7-23], pornind de la celebrul verset:

Ou-to, j evstin o` ui`o, j mou o` avgaphto, j evn w-| evvdo, khsa\ auvtou/ avkou, ete (Mt. 17,5), pe care traducerile românești îl redau prin: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit”. Sabin Preda a ajuns la concluzia că, de fiecare dată când Dumnezeu-Tatăl binevoiește (*euvdokei/*), El Își trimite Duhul asupra Cuiva. În cazul versetului de față, Tatăl Îl trimite pe Duhul Sfânt să coboare asupra Fiului, la Botezul de la Iordan. Traducerile în limba română au preferat, pentru redarea verbului *euvdokei/n*, verbul „a binevoi”, de bună seamă un calc semantic ale cărui semnificații teologice n-au fost absorbite de limba vorbitorului obișnuit. Sabin Preda propune, pentru această secvență, „variante de traducere teologică a textului, care să exprime mai clar acțiunea verbului *eudokein en* [...] în genul *în Care Îmi pun Duhul, în Care voiesc să Îmi pun Duhul*” [5, p. 17]. Or, cu toate că explicația teologică a autorului este mai mult decât convingătoare, ea nu trebuie expusă în traducerea propriu-zisă, ci poate fi lăsată în aparatul notelor de subsol. De altminteri, autorul însuși vorbește despre „o a doua poziție” care „pledează [...] pentru o expresie poate mai puțin clară, poate chiar un calc, pe care cititorii îl înțeleg oarecum, nu neapărat la nivel logic, dar mai ales intuitiv” [5, p. 23].

Principiul limitativ pe care aș vrea să-l adaug celorlalte principii ale traducerii este cel al **verificării prin retroversiune**: dacă un fragment de text tradus dintr-o limbă A într-o limbă B este retradus în limba A, atunci diferențele dintre textul original și retroversiune trebuie să fie nesemnificative sau chiar inexistente.

8. Concluzie

Ajungând la capătul celor afirmate și chiar subliniate, îmi exprim, în final, convingerea că parafraza constituie un instrument pentru traducător, dar un instrument pe care trebuie să-l folosească foarte rar și cu mare precauție, compensând „răul” pricinuit printr-o intervenție în subsolul paginii cu o notă explicativă.

În fine, pentru ca abuzul de parafraze să nu mai aibă loc, el trebuie denunțat. În paralel cu acest denunț, spațiul românesc are nevoie de o școală sau măcar de un curent. Dascăli avem sau încă avem, dar structurile sînt slăbite, în primul rînd de tentația numită *lectio facilior*, acolo unde domnește puterea lui „altminteri”.

Summary: Translation or paraphrase? Transposing meanings from a source-language (e.g. Latin) into a target-language (e.g. Romanian)

The aim of this paper is to emphasize the limits of the paraphrase in translation. The paraphrase, as a possible lexical solution, should be avoided in translating a text, as long as the target-language disposes of a lexical equivalent for the term or expression from the

¹⁰ Aici trebuie remarcată sfiala traducătorilor vechi ai Bibliei în limba română, generând locuri obscure, îngăduite și poate încurajate de un fel de compensare a interpretării (– trăirii) în spațiul liturgic.

source-language, even if it is more or less obscure. The temptation of those who translate a text is to explain, to retell „by his own words” the message of the author, or even to adorn the original text, rather than to translate it, by keeping in text the semantic and / or stylistic features of the original. Thus, the translator could become a good „collaborator” of the author, by „helping” him in recreating the original „draft”. In contrast, a good translator always uses paraphrase with precaution, by annotating the passage and explaining why the literal translation cannot be a solution for that or another term or syntagma.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Magda Jeanrenaud, *Universaliile traducerii. Studii de traductologie*, Iași, 2006, p. 253.
2. Magda Jeanrenaud, „Despre «sufletul» traducerii”, în *op. cit.*
3. Maurice Pergnier, *Les fondements socio-linguistiques de la traduction*, Presses Universitaires de Lille, 1993, p. 56, *apud* M. Jeanrenaud, *op. cit.*
4. Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, *Dicționar de Științe ale Limbii*, București, 2001.
5. Sabin Preda, *Pentru o traducere teologică a lui eudokein en*, în *Studii Teologice* (București), seria a III-a, nr. 3 (iulie-septembrie 2006).

VICTORIA CRAVCENCO

Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

**NATURA COMUNICATIVĂ A TITLULUI
UNUI TEXT SPECIALIZAT**

Titlul (gr. *titlos*, lat. *titulus*, fr. *titre*) desemnează, după DEX, „un cuvânt sau text pus în fruntea unei lucrări sau a unei părți distincte a ei, indicând rezumativ sau sugestiv cuprinsul acesteia”; prin generalizare – „orice lucrare editată” [DEX, 1998].

Definiția conceptului de titlu este aproape întotdeauna dată în relație cu conținutul. Leo H. Hoek [1, p. 20-21] notează că titlul reprezintă un „ansamblu de grafeme desemnând elemente lingvistice care servesc la indicarea contextului și care funcționează ca nume propriu al textului”, iar criticul Marian Popa se întreabă: „Dar ce este, în fond, un titlu? O etichetă pusă pe un obiect care e opera? O prelungire a ei? O protuberanță? Un echivalent sau o negație? O aluzie la conținut? O anticipare? Un rezumat, o concluzie? Toate acestea și multe altele?” [2, p. 190].

„Titlul constituie partea cea mai grea a meseriei de jurnalist. Nicăieri altundeva nu se concentrează laolaltă atât de multe probleme în atât de puține cuvinte”, afirmă Schneider și Esslinger, citați în volumul coordonat de Mihai Coman [3, p. 44]. Aceiași autori stabilesc că titlul funcționează ca o carte de vizită care trebuie să îndeplinească cinci cerințe: 1) să aibă un mesaj foarte clar; 2) mesajul să fie extras din informația principală a textului, și nu din cea auxiliară; 3) să existe o strânsă legătură între text și titlul purtat de acesta; 4) titlul să fie corect formulat, ușor de înțeles și fără echivoc; 5) titlul trebuie să dea cititorului un imbold spre lectură, să fie incitant.

Titlul constituie primul element supus lecturii, el este cel care atrage atenția, care degajă mesajul. Alegerea titlului reprezintă o operație foarte importantă, în funcție de care publicul decide să continue sau nu parcurgerea articolului.

Titlarea este operația de compunere a unui titlu. Este un termen folosit de regulă în presa scrisă și se referă la combinațiile posibile dintre supratitlu, titlu, subtitlu, șapou (chapeau) și intertitlu. De asemenea, atunci când ilustrația (fotografii, hărți, imagini grafice, tabele etc.) completează titlul de presă, legenda devine element al titrării. Teoria presei franceze, de exemplu, consideră combinația supratitlu, titlu și subtitlu drept greoaie.

Există două categorii principale de titlu:

- titluri informative, care anunță cea mai importantă informație din text;
- titluri incitative, bazate pe jocuri de cuvinte, pe calambururi și sloganuri menite să incite curiozitatea cititorilor.

Pe de altă parte, în faza redactării textului este obligatorie echilibrarea lungimii titlului cu lungimea textului. Pentru a fi receptat fără efort și, mai ales, fără efort de decodare, sensul cuvintelor din titlu trebuie să fie clar și lipsit de echivoc. Titlul trebuie să corespundă cu posibilitățile cititorului mediu. De asemenea, un titlu trebuie să fie concis, iar formularea să fie simplă. Unii autori propun ca limită maximă șapte cuvinte pentru ca titlul să poată fi recepționat dintr-o singură privire. Pe de altă parte, cu cât titlul este mai scurt, cu atât el poate beneficia în ziar de un corp de literă mai mare. În plus, un titlu concis nu riscă să spună mai mult decât oferă textul. A folosi cuvinte concrete în titlu înseamnă a renunța la sigle, cu excepția celor mai cunoscute de tip NATO, ONU, UNESCO. De asemenea, trebuie evitată abstracțiunea, folosirea cuvintelor de specialitate, a cuvintelor rare și puțin

cunoscute, a cuvintelor polisemantice. A formula simplu înseamnă a renunța la aglomerarea substantivelor și adjectivelor, la apoziiții, la atributive și subordonate, la propozițiile incidente. Astfel, cu cât exprimarea în titlu este mai directă, cu atât impactul titlului este mai mare. În titlu trebuie să apară cuvintele-cheie folosite în text. Mai mult, poate să apară drept titlu chiar propoziția-cheie a textului. De asemenea, construcția sintactică cea mai directă în titlu este: subiect, predicat, complement.

Unii specialiști consideră clasificarea titlurilor în informative și incitative drept banală, dar totuși utilă. Titlul informativ rezumă informația pe care o conține textul și întotdeauna răspunde la una din întrebările mesajului inițial și esențial, la cea mai importantă dintre ele.

Titlul incitativ are menirea de a stârni curiozitatea cititorilor, iar elementele principale cu care se poate construi un titlu incitativ sunt: aliterația, calamburul, parafraza, formulele fixe, proverbele, sloganurile etc.

Teoreticienii și practicienii afirmă că un titlu ideal constituie o combinație dintre informativ și incitativ.

Supratitlul este și el un element al titrării. El apare deasupra titlului propriu-zis, este concis și apare cu caractere de litere mai mici decât cele din titlu. Supratitlul include prima aluzie la conținutul textului și de multe ori precizează titlul.

Subtitlul apare după titlu și conține o completare a informației exprimate de acesta.

Șapoul (chapeau-ul) sau lead-ul reprezintă o reformulare, o prescurtare a textului, cu rol de introducere, deși nu coincide cu primul paragraf. Mărimea lui este proporțională cu mărimea articolului. Șapoul apare în cazul textelor mai lungi de o filă și jumătate, complexe. El cuprinde mesajul inițial, rezumă textul sau preia funcția paragrafului inițial.

Intertitlul se impune, mai ales, în textele lungi. El îi oferă un răgaz cititorului, rezumă sau ritmează textul sporindu-i cititorului curiozitatea. Se folosește pentru a facilita lectura și a fragmenta ideile, în vederea receptării clare a mesajului. Denumite și titluri de paragraf, intertitlurile sunt, în general, alcătuite din cuvinte extrase din paragraful pe care îl prefațează. Cu toate acestea, el nu este un rezumat, ci un element incitant, care urmărește să creeze suspans, mister, dorința de a continua lectura.

Investigația titlului, care este cheia pentru înțelegerea textului, îi interesează nu numai pe lingviști și informaticieni, dar și pe criticii literari, specialiștii în semiotică și în alte domenii. Până nu demult se investigau numai titlurile textelor artistice, dar, ținându-se cont de faptul că crește intens cantitatea de literatură tehnico-științifică, sociopolitică și a informației de afaceri, crește și necesitatea analizării și prelucrării rapide a acestui imens volum de informație prin analiza titlurilor cu ajutorul tehnicii. Particularitățile structural-lexicale și semantico-sintactice ne permit să folosim calculatorul pentru prelucrarea titlurilor în sistemul „om – mașină – om”.

Fiecare semn lingvistic funcționează în sistemul limbii ca un semn al acesteia, iar când apare într-un text, devine un semn al vorbirii. În primul caz, semnul lingvistic îndeplinește funcția de clasificare și exprimare, iar în al doilea caz – funcția de comunicare. Valentin Cijacovschi afirmă că titlul, reprezentând un semn complex, deosebit, posedă aceleași calități ale semnului lingvistic [4, p. 31]. În același timp, semnul-titlu se caracterizează printr-un șir de particularități deosebite de cele ale cuvântului compus sau ale expresiei și semnului compus numit propoziție: 1. Un semn simplu reprezintă una sau două-trei unități lexicale cu legături idiomatiche, iar semnificarea titlului este reprezentată în formă de lanț de nume organizate sintactic. 2. Referentul unui semn simplu este un obiect aparte sau o situație simplă, iar referentul titlului îl constituie o realitate complexă. 3. Spre deosebire de un semn simplu, funcția de comunicare a titlului, generarea și perceperea lui sunt asigurate prin șabloanele de construire a limbii elaborate pentru majoritatea limbilor lumii care include

semnul – tema $\Sigma(t)$, semnul – rema $\Sigma(r)$ și, în măsura necesităților, semnul – determinativa $\Sigma(d)$: $\Sigma(r) + \Sigma(t) \Sigma(d)$.

Principiile ce stau la baza construirii schemei generale a comunicării verbale sunt aceleași și pentru generarea, transmiterea și recepționarea titlului, iar schemele-tip, de generare și descifrare a titlului, au unele particularități diferite de generarea și perceperea unui text simplu.

Prima deosebire a modului de generare a titlului unui text specializat constă în faptul că autorul presupune că receptorul înțelege și tratează faptele sau situațiile în același sens ca și autorul, sau în felul în care este generată tema și rema. Acest lucru este posibil doar dacă autorul scrie un text specializat, destinat cititorului specialist în domeniul vizat de către autor și în cazul în care cititorul și autorul au, în acest sens, un lexic comun. În plus, titlul trebuie neapărat să conțină și un element de noutate.

A doua particularitate a modelului de generare a titlului unui text specializat constă în exprimarea explicită a conținutului tematic și rematic. Aceasta, de asemenea, se referă numai la un text specializat, deoarece autorul este liber de a alege între un titlu informativ și unul incitativ.

Următoarea particularitate a realizării acestor scheme constă în adresarea limitată a textului complet al articolului sau cărții. Titlul conține informația nouă care se transformă în cunoștințe tematice ce completează tezaurul receptorului. Astfel, în titlu sunt recomandabile noțiuni și concepte noi.

Alt principiu al generării și percepției titlului constă în coincidența interpretărilor unităților lexicale folosite în titlu. Dacă titlul unui text specializat este adresat specialistului din același domeniu, putem vorbi despre un tezaur comun sau asemănător și despre înțelegerea comună sau asemănătoare a mesajului inclus în titlu. Numai în acest caz titlul va fi înțeles corect de către receptor, în caz contrar interpretarea poate să difere.

Un model eficient de comunicare cere ca informația percepută din titlul unui text specializat de către adresat să fie identică cu informația inclusă în el de către autor, adică Titlu1 = Titlu2. Dar în practică această cerință este respectată foarte rar, din cauza paradoxului comunicării. În procesul de transmitere, mesajul poate fi mijloc de expunere a celor trei tipuri de sens:

1) sensul independent „colectiv” sau invariabil, caracteristic oricărui text ca element al sistemului semiotic al unei limbi naturale, ce îndeplinește funcția de comunicare în societate;

2) sensul autorului, cu motivarea sa și mediul său de referință, ce folosește calea proprie de exprimare lingvistică;

3) sensurile de percepție, adică sensurile atribuite unui text de către fiecare receptor în parte.

Paradoxul comunicării constă anume în faptul că, pe de o parte, fără sensul invariabil nu este posibil nici sensul autorului, nici sensul de percepție, iar, pe de altă parte, existența unui sens independent universal nu poate fi realizată în afara procesului de cercetare de către participanții la comunicare.

În lucrarea sa, Valentin Cijacovschi propune de a folosi titlul / subtitlul unui text specializat pentru determinarea câmpului terminologic și construirea sistemului terminologic lexico-semantic prin analiza termenilor folosiți în titlu / subtitlu [5, p. 107]. El afirmă următoarele: câmpul terminologic și reprezentarea sa ca o rețea în formă de structură arborescentă se manifestă ca un model unitar al nivelului de conținut al sistemului terminologic lexico-semantic (STLS) care poate fi folosit în limbi diferite. Deosebirile naționale de limbă ale fiecărui STLS se manifestă la nivelul de exprimare, adică în structura STLS.

Selectarea terminologiei și clasificarea ei reprezintă prima fază a investigației. Ca izvor de informație la selectarea terminologiei necesare pentru domeniul de aplicație (DA) „Economia”, cu scopul de a construi câmpul terminologic al acestuia, așa-zisa structura curată, am apelat la literatura de specialitate, lexicografică și normativă, și la revistele engleze (partea lor specializată). Dintre reviste am ales „Business Week”, deoarece conținutul articolelor publicate aici reflectă realitatea vieții economice din lumea contemporană.

În acord cu metoda folosită pentru determinarea conținutului principal al articolului publicat și pronosticul apartenenței sale la un anumit domeniu sau subdomeniu de aplicație, am valorificat natura semantică și comunicativ-semiotică a titlului / subtitlului său și a termenilor / sintagmelor terminologice care fac parte din componența sa. Titlul anticipează informația pe care cititorul specialist o poate obține din respectivul articol. Deseori titlul este însoțit de un subtitlu sau mai multe subtitluri.

Rolul deosebit pe care îl joacă termenii titlului / subtitlului constă în deosebirile semantice dintre unitățile lexicale care îl compun. Aceasta permite autorului și receptorului, în cazul când ambii posedă cunoștințe comparabile, primului – să ofere pronosticul conținutului de bază al articolului, celui de al doilea – să se orienteze corect în perceperea acestui conținut. Natura semantică a fiecărui termen se manifestă grație caracteristicilor sale semantice, înțelese ca elemente componente ale termenului dat. Ele ne ajută să înțelegem mai bine în ce mod se prezintă și funcționează lumea obiectelor, fenomenelor și evenimentelor. Caracteristica semantică distinge mintal semnificațiile unui grup de termeni de un alt grup. De regulă, caracteristicile semantice, necesare pentru realizarea unei lucrări terminologice, sunt menționate în definițiile corespunzătoare termenilor. Aceste calități ale termenilor asigură recunoașterea și identificarea esenței faptului real. Inteligența noastră, aptitudinile noastre asociative, achizițiile noastre profesionale și cunoașterea lumii reprezintă punctele forte în vederea dezvoltării acestei capacități.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Leo H. Hoek, *Pour une sémiotique du titre*, Université de Urbino, Documents de travail et pre-publication, nr. 20-21, 1973, p. 2.
2. Marian Popa, *Titluri, în Modele și exemple, Eseuri necritice*, București, 1971.
3. Mihai Coman, *Manual de jurnalism*, vol. II, Iași, 2000, 256 p.
4. V. A. Cijacovschi, *Semiotico-kommunikativnye aspekty avtomaticheskoi pererabotki zagolovka nauchno-tehnicheskogo teksta*. Avtoreferat diss. d-ra filolog. nauk: LGU, Leningrad, 1989, 31 str.
5. V. Cijacovschi, O. Sudareva, A. Popescu, *Crearea sistemului terminologic lexico-semantic în domeniul de aplicație „Economie”* (Manual didactic, științific, metodic), Chișinău, 2003, 107 p.

GHEORGHE MOLDOVANU

Academia de Studii Economice
din Moldova (Chișinău)

**SOCIOLINGVISTICA ÎN ETAPA
ACTUALĂ: ACQUIS-URI
ȘI PERSPECTIVE**

1. Introducere

Sociolingvistica este una dintre numeroasele discipline moderne care s-au dezvoltat în a doua jumătate a secolului al XX-lea. Noua disciplină și-a propus să studieze în mod sistematic funcționarea limbii în contextul ei micro- și macrosocial. Ca disciplină independentă, sociolingvistica s-a desprins din tradițiile antropologiei culturale (dezvoltate în Statele Unite), dialectologiei etc. și o diviziune a sociologiei, sociologia limbii, de care se deosebește doar formal, în realitate termenii fiind interșanjabili.

Actul de naștere a noii discipline a fost semnat în SUA: în 1952 Haver C. Currie folosește pentru prima oară termenul *socio-linguistics*; în 1963 sunt instituționalizate cercetările cu caracter sociolingvistic și se pun bazele Comisiei de sociolingvistică, iar în 1964 are loc, la Bloomington, primul simpozion de etno- și sociolingvistică. Cu toate acestea, rădăcinile sociolingvisticii sunt profund europene și trebuie căutate în acele discipline ale lingvisticii tradiționale, care au fost nevoite să țină cont permanent de factori extralingvistici: *dialectologia și geografia lingvistică, lingvistica istorică, studiul bi- și plurilingvismului*.

2. Concepția lingvistică despre limbă ca fenomen social

Deși toți lingviștii recunosc că limba este un fenomen social, opiniile acestora sunt împărțite când vine vorba de factorii care influențează evoluția limbii. Din acest punct de vedere, lingviștii se împart în două categorii distincte: 1) cei care se interesează îndeaproape de factorii de natură socială care determină evoluția limbii, cu alte cuvinte, cei care insistă asupra variației lingvistice, contactului dintre limbi etc. (Whitney, Meillet, Vendryès) și 2) cei care pot fi numiți „asociați”, pe motiv că aceștia explică schimbările intervenite în limbă exclusiv prin factori interni de natură structurală sau psihologică (Kurylowicz, Martinet). Concepția socială asupra evoluției limbii poate fi ilustrată prin faimoasa atitudine a lui A. Meillet: „Du fait que le langage est une institution sociale, il résulte que la linguistique est une science sociale, et le seul élément variable auquel on puisse recourir pour rendre compte du changement linguistique est le changement social dont les variations du langage ne sont que les conséquences” [1, p. 17].

Dimpotrivă, cea de-a doua categorie a lingviștilor, majoritară în sec. al XIX-lea și în prima jumătate a sec. al XX-lea, îi are drept exponenți pe iluștrii lingviști J. Kurylowicz, A. Martinet și alții. A. Martinet, spre exemplu, declară că „seul les *résultats* des actions extérieures sont de la compétence du linguiste” și că „le linguiste doit se refuser à envisager le conditionnement sociologique” [2, p. 52]. Poziția lui J. Kurylowicz este și mai tranșantă: „Il semble que l’explication linguistique au sens littéral doive se cantonner à l’aspect *linguistique* du changement étudié, autrement dit à l’état du système existant avant et après ce changement” [3, p. 11].

Cu toate acestea, ar fi o eroare să afirmăm că lingviștii din categoria a doua refuză categoric să recunoască impactul factorilor sociali asupra limbii. În realitate, aceștia califică influența societății asupra evoluției normale a limbii drept străină, considerând că intervenția factorilor sociali reprezintă fie o interferență având un efect disfuncțional asupra limbii [4],

fie un eveniment rar, lipsit de sistematicitate [2, p. 522]. În opinia lui A. Martinet, uneori anumite tulburări sociale de excepție pot perturba echilibrul lingvistic, provocând un val de schimbări în limbă care intervin, în virtutea factorilor interni, pe parcursul mai multor secole [2]. În calitate de exemplu autorul aduce influența limbii franceze asupra limbii engleze în secolele XII – XIII, ale cărei consecințe se resimt până în prezent.

Rămâne să-l plasăm în această dihotomie pe F. de Saussure, profesor și coleg al lui A. Meillet, ilustru cercetător care a influențat întreaga opinie lingvistică pe parcursul secolului al XX-lea. La prima vedere, definiția pe care o dă F. de Saussure limbii îl situează fără echivoc în prima categorie: „[...] la partie sociale du langage, extérieure à l'individu, [...] elle n'existe qu'en vertu d'une sorte de contrat passé entre les membres de la communauté” [5, p. 31]. Cu toate acestea, celebra distincție între „langue” et „parole” l-a condus pe autor la faimosul paradox despre imposibilitatea intervenției din exterior asupra limbii. În opinia lui F. de Saussure, doar vorbirea care relevă „diferențele individuale între locutori” [5] poate fi studiată în interiorul comunității lingvistice, limba rămânând în afara influenței factorilor de natură socială.

3. Utilitatea socială a lingvisticii

Privită din acest punct de vedere, știința lingvistică s-a caracterizat, în diferite etape ale evoluției sale, printr-un grad diferit de utilitate socială. Astfel, pe parcursul mai multor secole, obiectul de studiu al lingvisticii a fost aspectul formal al limbii, adică codul lingvistic. Se poate afirma că, în perioada anterioară secolului al XIX-lea, întreaga știință lingvistică a fost normativă. Până și opiniile antinormative ale lui R. Hall Jr. denotă un interes puternic față de problematica lingvisticii normative. Îndemnul său adresat oamenilor „să lase limba în pace” [6] reprezintă în sine o evoluție a unor atitudini diferite față de inovațiile lingvistice.

Atitudinea antinormativă a lingviștilor americani nu este cătuși de puțin originală. În secolul al XIX-lea, în lingvistica europeană, se făcea deja distincția, acum acceptată, între lingvistica prescriptivă și lingvistica descriptivă [7, p. 104], ambele fiind considerate „...ca un mod de organizare sau de manipulare a limbii” [8, p. 161]. Desigur că această intervenție a lingviștilor afecta doar natura propriu-zisă a limbii (corpus planning), fără a atinge statutul social al acesteia (status planning), fapt care i-a determinat pe unii specialiști să afirme că „cercetările lingvistice din secolul al XIX-lea și din prima jumătate a secolului al XX-lea, deși excelente prin profunzimea lor, erau lipsite de utilitate socială” [9, p. 7].

O cotitură radicală în recunoașterea utilității sociale a limbii s-a produs odată cu apariția sociolingvisticii. W. Labov [10]¹, de exemplu, este conștient de implicațiile sociopolitice ale cercetărilor sale. Sociolingvistica a extins domeniile de cercetare ale lingvisticii normative și prescriptive, integrând în aria investigațiilor lingvistice și funcțiile sociale ale limbii în condițiile multilingvismului. Astfel, lingvistica s-a implicat în mod direct în planificarea limbii, aceasta din urmă fiind considerată mai degrabă un tip de comportament decât un cod.

Cu alte cuvinte, lingvistica a parcurs o cale destul de lungă până când cercetătorii au realizat cu adevărat că acțiunile de politică lingvistică necesită o cunoaștere minuțioasă a contextului social de funcționare a limbii. Or, tocmai acest context nonlingvistic era omis de lingvistica tradițională. De aceea, contribuția lingvisticii normative și prescriptive la

¹ Bazele sociolingvisticii actuale au fost puse de W. Labov, J. Gumperz și D. Hymes. (Hymes, 1974; Labov, 1972; Gumperz & Hymes, 1986). În timp ce E. Coșeriu (Coșeriu 1992-1993, p. 26) reduce domeniul sociolingvisticii la varietatea diastratică (diferențe între modalitățile de comunicare în funcție de straturile sociale), W. Labov include în această disciplină și diferențele diafaze (diferențe între tipurile de modalitate expresivă în funcție de tipurile de circumstanțe ale vorbirii).

procesul de planificare a limbii era destul de limitată, iar perspectivele – cam pesimiste. Drept dovadă a acestui pesimism poate servi eșecul limbilor artificiale, printre care și *esperanto*, ca o soluție la problema comunicării internaționale.

Așadar, odată cu apariția sociolingvisticii, putem vorbi despre existența a două paradigme de cercetare în științele umane și, în particular, în orientarea discuțiilor asupra relației dintre limbă și societate: prima – direcția saussuriană, care a dominat cercetarea lingvistică europeană reunită sub stindardul structuralismului, a doua – care amendează (aproape trădează) principiile lingvisticii saussuriene de la care se reclamă, pentru a o integra într-o perspectivă socială și pragmatică. Din acest punct de vedere, schimbările intervenite în structura și funcționarea limbii sunt concepute prin prisma schimbărilor contextului social al funcționării acesteia, adică a rolului pe care îl joacă forțele sociale în evoluția limbii. În alți termeni, co-variațiile observabile între contextul social și situația lingvistică sunt considerate, în general, drept consecințe ale fenomenelor sociale [11, p. 336].

În acest sens, apariția sociolingvisticii anunță premonitoriu o reconsiderare a paradoxului saussurian cu privire la imposibilitatea intervenției din exterior asupra limbii, fatalismul lingvistic nemaifiind singurul principiu de cercetare a evoluției limbii. Orientarea pansocială a schimbării lingvistice înglobează toate nivelurile limbii: ortografia, gramatica, terminologia etc., postulatul dat găsindu-și confirmare în experiența acumulată, în timp și spațiu, de omenire referitoare la modalitățile de utilizare și de promovare a limbii ca mijloc principal și universal de comunicare, *alias* în politica și planificarea lingvistică.

Întrucât în literatura de specialitate se întâlnesc și alți termeni pentru definirea câmpului de investigație al „lingvisticii sociale”, unii cercetători încearcă să facă o distincție între *sociolingvistică*, ca domeniu al lingvisticii, și *sociologia limbii*, ca ramură a sociologiei. În urma unei analize riguroase a diverselor puncte de vedere, T. Herseni susține că „s-ar putea ajunge la concluzia că, de fapt, avem de-a face cu două ordine de relații care îndreptățesc nu una, ci două preocupări sociologice în legătură cu limba. [...] Prima ramură științifică ar aparține lingvisticii și ar putea fi numită – cum s-a propus și se folosește în prezent – sociolingvistică”. Cea de-a doua „ar fi o ramură a sociologiei [...] și ar putea fi denumită – cum se procedează, de asemenea, în mod curent – sociologia limbii”. Autorul recunoaște însă că, practic, deosebirile menționate sunt foarte greu de respectat „și poate că nici teoretic nu sunt atât de limpezi încât să merite efortul de a evita tot timpul orice ’invazie’ dintr-o parte în cealaltă”, cu atât mai mult cu cât astăzi pare să fi trecut „epoca științelor ’pure’, care-și izolează cu înverșunare câmpul de investigație” [12, p. 47].

4. Contribuții sociolingvistice la evoluția actuală a limbii române din Republica Moldova

Dinamica unei limbi, evoluția și schimbările care se produc în structura și funcționarea ei nu își găsesc explicație doar în cadrul dezvoltării sistemului lingvistic. Această afirmație este valabilă mai ales în cazul contactului dintre limbi și, în consecință, în cazul limbii române din Republica Moldova. În ea se întâlnesc anumite schimbări care nu sunt caracteristice altor varietăți geografice ale limbii române și care deci nu pot fi explicate fără a ține cont de factorii de natură socială care depășesc domeniul strict lingvistic.

Pornind de la studiul interferenței rusă – română, se poate vedea care este relația dintre cele două limbi și comunitățile lingvistice respective (în ceea ce privește parametrii extralingvistici). Concluziile privind situația limbii române din Republica Moldova sunt extensibile asupra altor cazuri similare, astfel dovedindu-se, pe de o parte, că explicația interferenței dintre două limbi trebuie să ia în considerare factorii de natură extralingvistică și, pe de alta, valabilitatea contribuțiilor sociolingvistice pentru explicarea evoluției limbilor și schimbarea situației lingvistice.

În *Tabelul I* sunt prezentate interferențele întâlnite în limba română din Republica Moldova survenite în condiții de contact cu limba rusă de-a lungul a aproape două secole.¹

Tabelul I, exemple de interferențe rusă – română

1. Împrumuturi lexicale	+
2. Calc frazeologic	+
3. Elemente de topică	+
4. Structuri sintactice	+
5. Fonetică și fonologie	+

Prima componentă a gramaticii supusă interferenței este lexicul (care se poate întâlni și fără o situație de contact), ultimele fiind fonologia și morfologia. După cum se vede, nu am făcut referință la interferența română – rusă, întrucât în situația de diglosie, caracteristică pentru Republica Moldova, interferența are un caracter unidirecțional, adică doar limba rusă influențează limba română, rusa beneficiind, *de facto*, de un privilegiu funcțional. După analiza mai multor cazuri, studiile arată că în situație de diglosie raportul dintre limbi nu este unul de egalitate, iar această inegalitate ține de parametrii extralingvistici, cum ar fi cadrul legal al limbilor, statutul lor, prestigiul lor (ca mijloc de comunicare în societate, ca limbă de cultură și învățământ). Toate acestea au consecințe asupra domeniilor de utilizare a fiecărei limbi și, până la urmă, asupra dinamicii limbilor respective în sensul arătat mai sus (interferență unidirecțională). Cu toate că, în principiu, ne-am putea aștepta să se producă o interferență bidirecțională, cercetările par a indica faptul că în cazul limbilor în contact interferența este unidirecțională, adică o singură limbă o influențează pe cealaltă. În cazul limbilor rusă și română această afirmație se confirmă.

Inegalitatea de statut social al limbilor în contact are drept rezultat apariția persoanelor bilingve, bilingvismul fiind răspândit, de regulă, printre vorbitorii limbii care se bucură de un prestigiu inferior. Pentru cazul de față, ajungem la concluzia că doar una dintre comunitățile lingvistice devine bilingvă (comunitatea vorbitorilor de limbă română) și deci stăpânește cu diferite grade de competență ambele limbi. O explicație a fenomenului în cauză rezidă, fără îndoială, în factorii de natură socială, cum ar fi politica lingvistică (în cazul nostru este vorba de utilizarea limbii ruse de către instituțiile statale, administrația publică etc.), prezența masivă a limbii ruse în presă și în alte mijloace de comunicare, utilizarea ei în sistemul educațional. Prin acest bilingvism de promovare, mai multe elemente ale limbii ruse au pătruns în vocabularul comunității vorbitorilor de limbă română. *Tabelul II* reflectă cunoașterea limbilor de către comunitățile lingvistice în contact.

Tabelul II, cunoașterea limbilor de către comunitățile lingvistice în contact

	<i>CLRO</i> ²	<i>CLRU</i> ³
Limba română	+	–
Limba rusă	+	+

După cum reiese din tabel, limba rusă este cunoscută de reprezentanții ambelor comunități lingvistice, pe când limba română este cunoscută doar de comunitatea vorbitorilor limbii date. Această situație de diglosie dă naștere unui bilingvism de promovare, impus membrilor comunității lingvistice cu un prestigiu inferior, fapt care explică sensul

¹ Pentru o descriere amănunțită a se vedea: M. Marin, I. Mărgărit, V. Neagoe, V. Pavel, *Cercetări asupra graiurilor românești de peste hotare*, București, 2000.

² Comunitatea locutorilor de limbă română.

³ Comunitatea locutorilor de limbă rusă.

unidirecțional al interferenței. Tot aici ar trebui să se țină cont și de faptul că factorii sociali contribuie la dezvoltarea unei atitudini specifice a vorbitorilor față de limba lor și față de limba celeilalte comunități.

Concluziile la care au ajuns autorii studiilor despre limbile în contact stau la baza disocierii noțiunilor de bilingvism și diglosie [13], diglosia fiind generatoare de conflict lingvistic. Într-adevăr, dacă bilingvismul este obligatoriu doar pentru o singură comunitate lingvistică și sensul interferenței este unic, limba cu un prestigiu inferior devine din ce în ce mai permeabilă influențelor limbii dominante. Prin urmare, bilingvismul de promovare poate fi și trebuie să fie interpretat ca o fază a procesului de asimilare și substituție lingvistică, proces care se poate extinde de-a lungul mai multor secole. Așadar, dinamica sau evoluția unei limbi nu ține doar de factori interni și de vorbitorii ei, ci și de cadrul social în care aceasta funcționează.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. A. Meillet, *Linguistique historique et linguistique générale*, Paris: Société linguistique de Paris (rééd. Paris: Champion, 1975).
2. A. Martinet, *Eléments de linguistique générale*, Paris: Colin, 1960.
3. J. Kurylowicz, *On the Methods of Internal Reconstruction*. In LUNT, H. (ed.), *Proceedings of the Ninth International Congress of Linguistics*, The Hague: Mouton, 1964.
4. L. Bloomfield, *Language*, New York: Henry Holt and Company, 1933.
5. F. de Saussure, *Cours de linguistique générale*, Paris, 1962.
6. R. Jr. Hall, *Leave Your Language Alone!*, Ithaca, New York, 1950.
7. E. Tegnér, *Om språk och nationalitet*, In *Svensk Tidskrift*, Stockholm, 1874, p. 102-110.
8. E. Haugen, *Linguistics and Language Planning*. In HAUGEN, E. (ed.), *The Ecology of Language*, California: Stanford University Press, 1972, p. 159-190.
9. J. and Hymess D. Gumperz (eds), *Directions in Sociolinguistics. The Ethnography of Communication*, 2nd edition, Oxford: Basil Blackwell, 1986.
10. W. Labov, *The Social Stratification of english in New York City*, Washington: Center for Applied Linguistics, 1966.
11. A. Hudson, *Toward the Systematic Study of Diglossia*. In PAULSTON BRATT, C. and TUCKER, R. (eds), *Sociolinguistics*, U. K: Blackwell Publishing, 2003, p.
12. M. Ciolac, *Sociolingvistică românească*, București, 1999.
13. Gh. Moldovanu, *Bilingvism, diglosie, conflict lingvistic: o disociere utilă pentru analiza limbilor în contact*. // *Limba română*, nr. 11, Chișinău, 2005, p. 16-17.
14. M. Marin, I. Mărgărit, V. Neagoe, V. Pavel, *Cercetări asupra graiurilor românești de peste hotare*, București, 2000.

GABRIELA FRUNZĂ

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**FENOMENUL FONETIC NEGATIV
DE DIFTONGARE A TRIFTONGILOR
ÎN ROSTIREA SPONTANĂ**

Triftongii, unități fonologice compuse din două semivocale și o vocală, prin caracterul lor vocalic au rolul de a spori muzicalitatea și sonoritatea limbii. În timpul rostirii accelerate, triftongii se denaturează: semivocalele se închid sau cad, unele vocale suportând modificări fonetice.

În limba română există paisprezece triftongi. „Prin triftong se subînțelege o îmbinare a trei sunete, rostite în componența unei silabe: [ursoaică, aripioară]” [1]. Triftongii constau dintr-un sunet semivocalic, unul vocalic și unul semivocalic care se pronunță într-o silabă [iai, eai, ioi, eoi, iau, eau, iui, iii,iei, uai, oai, iou]. „În timpul rostirii sunetelor semivocalice ascendente (situate înaintea vocalei triftongului), forța organelor articulatorii crește treptat, contractându-se la maximum la emiterea elementelor vocalice. În cazul triftongilor ascendenți (formați din două semivocale consecutive și o vocală [ioa], [eoa]), forța organelor articulatorii crește treptat, ajungând la punctul culminant în timpul emiterii lui [a]” [2].

În prezentul articol vom evidenția triftongii supuși diftongării în rostirea spontană.

Triftongul [iau], compus din semivocala prepalatală, închisă, nonlabială [i], din vocala mediolinguală, deschisă, nonlabială [a] și din semivocala posterolinguală, labială, închisă [u], se diftonghează în rostirea spontană. Structurile sunt formate din triftongul [iau] și diferite vocale, deci din patru elemente fonice: *i-au indicat – io' indicat, i-au eliberat – io' liberat, i-au întrebat – io' ntrebat, i-au adunat – io' adunat, i-au ocupat – io' cupat* etc.

Vom analiza structura „i-au întrebat”, alcătuită din triftong și mediolinguala [î]. La oscilograf, intonograf și spectograf, am stabilit trăsăturile acustice ale structurii. Energia fonică e distribuită în trei formanți ale căror valori medii sunt următoarele:

[i] – F1-110 Hz, F2-220, F3-360, durata – 80 ms, intensitatea – 100 db, tonul – 86 Hz;

[a] – F1-900 Hz, F2-1800, F3-2600, durata – 110 ms, intensitatea – 90 db, tonul – 80 Hz;

[u] – F1-140 Hz, F2-1200, F3-2200, durata – 84 ms, intensitatea – 60 db, tonul – 70 Hz;

[î] – F1-210 Hz, F2-1238, F3-2840, durata – 228 ms, intensitatea – 64 db, tonul – 78 Hz.

În limba română literară contemporană structura dată este frecventă. De exemplu: *Și când a sosit ceasul hotărât, Iurg și jupîneasa Calomfira au căutat pe oșteanul care cunoștea taina și i-au încredințat pe pruncul Ion.* (M. Sadoveanu, *Nicoară Potcoavă*, p. 79).

În timpul rostirii spontane, calitățile elementelor fonice ale acestei structuri se modifică. Rostind structura, o parte de aer expirat se scurge prin narine și alta – prin cavitatea bucală. În acest caz intensitatea mediolingualei [î] descrește, iar triftongul [iau] se diftonghează în [io]: *io' ntrebat*.

Triftongul [iau], aflat în poziție finală la forma inversată a verbelor, perfectul compus, persoana a III-a, plural, de asemenea se diftonghează: *auzitu-i-au – auzitu-io, purtatu-i-au – purtatu-io, ironizatu-i-au – ironizatu-io* etc.

Cităm un alt exemplu din romanul cunoscutului prozator: *Doi se trudeau încă; pădurarii pălitu-i-au cu baltagurile*. (M. Sadoveanu, *Nicoară Potcoavă*, p. 92).

În plan perceptiv, structura examinată constă din două vocale [u], [a] și două semivocale [i] și [u].

Din punct de vedere acustic, energia fonică a structurii este distribuită în trei formanți, ale căror valori medii sunt următoarele:

pentru [u] – F1-90 Hz, F2-140, F3-3000, durata – 80 ms, intensitatea – 70 db, tonul 80 Hz; pentru [i] – F1-130 Hz, F2-1800, F3-2000, durata – 60 ms, intensitatea – 60 db, tonul – 70 Hz; pentru [a] – F1-1800 Hz, F2-1600, F3-2600, durata – 238 ms, intensitatea – 90 db, tonul – 80 Hz și pentru [u] – F1-140 Hz, F2-1200, F3-2200, durata – 80 ms, intensitatea – 60 db, tonul – 60 Hz.

În rostirea spontană, triftongul din componența structurii de asemenea se diftonghează: *pălitu-io*.

Triftongul [iau] se diftonghează în ascendentul [io] și în cazul în care e urmat de alt diftong. De exemplu: *i-au uimit – io uimit, i-au iertat – io iertat, i-au iubit – io iubit* etc.

Structurile citate conțin cinci elemente perceptibile în limba română literară contemporană. Un exemplu concludent am atestat în același roman: *Pornind cu mare însuflețire, cei opt drepti judecători și-au uitat oboseala, foamea, setea și au rupt pânjeniișul de aur către luncile Moldovei*. (M. Sadoveanu, *Nicoară Potcoavă*, p. 30).

În rostirea spontană se diftonghează și triftongul [ioi]: *și i-oi impresiona, și i-oi echipa, și i-oi ocroti – ș'io' mpresiona, ș'io' echipa, ș'io' ocroti*.

Energia fonică a sunetelor din structura <și i-oi eclipsa> are următoarele particularități acustice:

[i] – F1-140 Hz, F2-2200, F3-3200, durata – 86 ms, intensitatea – 110 db, tonul – 89 Hz;

[i] – F1-140 Hz, F2-1200, F3-2000, durata – 86 ms, intensitatea – 80 db, tonul – 60 Hz;

[o] – F1-150 Hz, F2-800, F3-2800, durata – 100 ms, intensitatea – 80 db, tonul – 60 Hz;

[i] – F1-140 Hz, F2-1200, F3-2000, durata – 86 ms, intensitatea – 80 db, tonul – 60 Hz;

[e] – F1-334 Hz, F2-2560, F3-3200, durata – 169 ms, intensitatea – 87 db, tonul – 67 Hz.

La analiza perceptivă auditorii au sesizat trei sunete vocalice: [i], [o], [e] și două semivocalice [i], [i]. Exemplificăm cele relatate cu o frază extrasă din romanul lui B. Vian *Spuma zilelor: Asta-i altă poveste, și i-oi elucida-o mai târziu*.

În rostirea spontană structura <i ioi e> se denaturează prin diftongarea triftongului și căderea anterolingualei [i]: *ș'io' eclipsa*.

Același fenomen fonetic, al diftongării, se atestă la triftongii [eai], [eau].

Triftongul [eai] include semivocalele anterolinguale [e], [i] și mediolinguala [a]: *ea-i interesată, ea-i eminenta, ea-i întâia, ea-i aniversata, ea-i unica, ea-i onorata*. Vom analiza succint structura <ea-i onorata> realizată din triftongul [eai] și posterolinguala [o]. Și în acest caz energia fonică a sunetelor triftongului e distribuită în trei spectre:

[e] – F1-80 Hz, F2-2500, F3-3000, durata – 160 ms, intensitatea – 80 db, tonul – 60 Hz;

[a] – F1-800 Hz, F2-1800, F3-2600, durata – 140 ms, intensitatea – 90 db, tonul – 70 Hz;

[i] – F1-60 Hz, F2-1100, F3-2100, durata – 50ms, intensitatea – 70 db, tonul – 60 Hz;

[o] – F1-182 Hz, F2-1452, F3-2094, durata – 305 ms, intensitatea – 68 db, tonul – 82 Hz.

Structura, formată din două vocale și două semivocale, conține cinci elemente fonice perceptibile: *Ea-i o regină tânără și blondă / În mantia-i albastră, constelată, / Cu mâinile unite pe-al ei piept / De neauă.* (M. Eminescu, *Miradoniz*).

În rostirea spontană triftongul [eai] se diftonghează în descendentul [ei], după asimilarea mediolingualei [a]: *e-i onorata, e-i ocrotita, e-i întâia, e-i unica* etc.

Un caz special depistăm la diftongarea triftongului [eau], ale cărui componente [au] în rostirea spontană se monoftonghează în posterolinguala [o]: *bine-au zis – bine-o zis, de-au încasat – de-o încasat, ne-au adunat – ne-o adunat, ce-au urzit – ce-o urzit* etc.

Valorile medii ale formațiilor componenților structurii sunt următoarele:

[e] – F1-300Hz, F2-2500, F3-3000, durata – 160 ms, intensitatea – 80 db, tonul – 60 Hz;

[a] – F1-800 Hz, F2-1800, F3-2600, durata – 140 ms, intensitatea – 90 db, tonul – 70 Hz;

[u] – F1-80 Hz, F2-1214, F3-2650, durata – 86 ms, intensitatea – 56 db, tonul – 72Hz;

[u] – F1-160 Hz, F2-1200, F3-2650, durata – 96 ms, intensitatea – 68 db, tonul – 80 Hz.

În limba română literară structura analizată este foarte frecventă.

Aducem o frază elocventă din romanul lui E. Barbu *Principele: Isprăviseră și grămăticii de la Academia grecească cu lungile lor elegii funebre în care deplîngeau universul că au pierdut steaua Orientului...*

Același fenomen, al diftongării în rostirea spontană, după căderea unuia dintre constituenții triftongului, îl atestăm la triftongul [eau] la formele verbale de imperfect, persoana a III, plural: *duceau-duceu, înțelegeau – înțelegeu* etc.

În concluzie constatăm că:

Limba română literară contemporană este foarte bogată în structuri vocalice compuse din triftongi și vocale (1-4), care în actul de comunicare literară se rostesc în cadrul unui cuvânt fonetic. În aceste cazuri se menține calitatea și cantitatea fiecărui element fonetic din cadrul cuvântului fonetic. În condiții de rostire clară a fiecărui element fonetic se menține și latura corectă a vocalelor și semivocalelor, se respectă tradiția literară, formele normate ale limbii române. În asemenea situații de rostire literară se menține latura estetică, estetica pronunției, structura intonațională și ritmo-melodică a frazei. Se păstrează timbrul și coloratura melodică a fiecărui element fonetic din cadrul logoformei, se respectă modelul literar.

Analiza structurilor în rostirea spontană a demonstrat că elementele vocalice și semivocalice pierd din componența tonală, se pierde muzicalitatea frazei. Acest proces de devocalizare a elementelor fonice este foarte frecvent și distructiv. Toți vorbitorii limbii române trebuie să adopte modelul normat de pronunție.

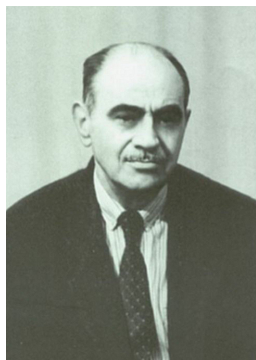
REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. G. Gogin, *Trifongii în limba moldovenească literară contemporană*, Chișinău, 1970.
2. G. Gogin, *Ortoepia*, Chișinău, 2001.

SURSE TEXTUALE

1. E. Barbu, *Principele*, București, 1977.
2. M. Eminescu, *Miradoniz*, Chișinău, 1990.
3. M. Sadoveanu, *Nicoară Potcoavă*, București, 1981.
4. B. Vian, *Spuma zilelor*, București, 2003.

ETNOLOGUL VICTOR GAȚAC
la 75 de ani

După absolvirea Universității de Stat din Chișinău, Victor Gațac a trecut cu succes școala eminentilor filologi ruși Vladimir Cicerov, Dmitrii Muhalci, Piotr Bogatâriov, Vladimir Propp, Chiril Cistov, Victor Jirmunski, Boris Putilov. Dintre folcloriștii moldoveni V. Gațac primul a stabilit contact cu folcloriștii din România: Mihai Pop, Alexandru Amzulescu, Ovidiu Bârlea, Tatiana Gălușcă, Ion H. Ciubotaru, Dumitru Pop (Cluj); cu folcloriști din Bulgaria, din Ungaria; A fost nelipsit la congresele slaviștilor din Varșovia, Kiev, Sofia, Ohrida, Moscova ș.a.

A cercetat subiecte de cântece epice, în care s-au păstrat formule poetice timpurii. Pe baza creațiilor folclorice ale popoarelor din Siberia relevă motive, elemente de subiect, perpetuarea lor în timp (din fazele când fenomenul folcloric poate fi urmărit *in statu nascendi*), arătând importanța poeziei la cercetarea istorică și comparativă a eposului popular. În egală măsură a cercetat și creațiile poetice în proză. A stabilit că din complexul poveștilor ținutului Altai fac parte: miturile-povești, poveștile zoomorfe, poveștile fantastice, nuvelistice, poveștile cumulative, snoavele și anecdotele și le-a sistematizat în corespundere cu indicele internațional de motive [1]. Compartimentul mituri-povești conține narațiuni zoomorfe genetic legate de plâsmuirile mitologice despre păsări și animale. În temei, acestea sunt povestiri totemice cu final etiologic. Cele mai multe însă fac parte din repertoriul de subiecte universale.

Victor Gațac cercetează textologia „complexă” și poetica istorică a folclorului epic. Participă la cercetări de teren în câteva localități din zona de nord a Republicii Moldova. Aria cercetărilor de teren ale lui Victor Gațac este mult mai largă. El a efectuat culegeri de materiale folclorice în Rusia, a participat la cercetări de teren folclorice organizate de prof. V.I. Cicerov, a înregistrat creații populare în Bulgaria, România, Rusia, China ș.a. O mare cantitate de plâsmuiri autentice a cules în partea siberiană a Federației Ruse. A militat totdeauna cu insistență, neabătut în favoarea autenticității documentului folcloric, a considerat ca „sarcină principală” prezentarea adecvată a textelor pe baza mijloacelor grafice contemporane. Un model de editare științifică a creației poetice orale este volumul „Eposul eroic” apărut în seria „Creația populară moldovenească” în 16 volume. Dată fiind îmbogățirea experienței textologice, descoperirea multor surse noi, culegerea materialului la un nivel mai avansat, cu mijloace tehnice contemporane, a devenit posibilă sporirea gradului de autenticitate la reproducerea textelor. Victor Gațac a acordat o deosebită atenție redării textologice fidele a oralității creațiilor populare, inclusiv bogăția de morfeme și

fonetisme populare, ce a rămas deseori neglijată în trecut” [2, p. 57]. Consideră, pe bună dreptate, instructive în această privință seriile folclorice de prestigiu: „Monumente ale folclorului rusesc”, „Monumente ale folclorului popoarelor din Siberia și Extremul Orient”, „Eposul popoarelor U.R.S.S.” (ediții bilingve) ș.a. Metodele de cercetare de teren caută să le dezvolte prin înregistrări repetate la variate intervale de timp, fixarea repertoriului folcloric al cântărețului, povestitorului, înregistrarea aceluiași creații folclorice de la membri ai familiei. Un interes deosebit în acest sens prezintă cântecul haiducesc „Corbea și Ștefan-Vodă” (înregistrări inedite), prima versiune culeasă de la lăutarul Ioniță Zamfir Manea la începutul secolului XX, care conține 408 versuri, și a doua versiune înscrisă la 5 octombrie 1961 de la feciorul acestui lăutar, Alexandru Manea, care conține 265 versuri [3, p. 243-270]. Victor Gațac face o analiză sinoptică a două versiuni (înregistrări) ce aparțin maestrului (lăutarului) și calfei (elevului) pentru a releva cunoașterea epică, demonstrând ce a păstrat feciorul din acest cântec, auzit de la tatăl său.

Constanta timpului îndelungat în eposul popoarelor din Siberia constituie o permanentă imagine poetică de aspect hiperbolic, mai ales în subiectele arhaice. Într-o formă concisă cântărețul popular redă durata acțiunii în tablourile: trânta epică, lupta cu buzduganele, cu săbiile, drumul parcurs pe jos, călare, în zbor, care țin „zile și săptămâni”, „ani în șir”. În cântecul eroico-epic tuvin „Aldai Sumber” eroul luptă și merge „cale lungă”, cunoscând „primăvara și vara după rouă și toamna după timpul când plouă” [4, p. 310].

Victor Gațac stabilește unele similitudini, locuri comune și în cântecele eroico-epice ale popoarelor est-romane. Bunăoară, calul voinicului „... fuge cu anul / Și răsuflă cu ceasul” [5, p. 193]. „Așa roibușul meu fugea – / Văile se limpezea [2, p. 248]. Urmează lupta epică și durata timpului: „Și la luptă sî lua... / Într-o zi mare di varî, / Di dimineață pîn-în sarî” [2, p. 457]. Scurgerea timpului ca „act cronologic” este redată de poetul anonim în imagini vizuale ce formează constante determinative folclorice.

Eminescu și folclorul – sub acest generic al „Eminescianei – 91” s-au întrunit în incinta Academiei de Științe a Republicii Moldova oaspeți din România (Ion Chițimia, prof. Ion Rotaru, academicianul Antonie Plămădeală) și din Moldova. Poetica eminesciană a fost un punct de reper al conferinței la care s-a oprit Victor Gațac, președintele Consiliului de Folclor al Academiei de Științe din Rusia [6, p. 4].

Spațiul constantelor etno-poetice în concepția autorului îl constituie coordonatele stilistice și narrative ale moștenirii folclorice cuprinse în textul oral, muzical (vocal și instrumental) în prezentarea scenică (în obiceiuri), utilizarea anumitor obiecte ș.a. Prin urmare, folclorul este privit ca fenomen multisubstanțial în istoria culturii și apreciat ca moștenire a unor tradiții. Obiceiurile prin structura și esența lor sunt și etnografice, și artistice, oricare gen, specie, personaj are conotații cu lumea etnică a omului concret. Un număr impunător de locuri comune redau simbolic timpul îndelungat al luptei epice numite de Victor Gațac „cronoacte” („timpul acțiunii”), cercetate în aspect istoric comparativ în creații folclorice ale popoarelor: bureat, evenc, tuvin, iacut, dolgan ș.a.

Folclorul popoarelor din Siberia și Extremul Orient a deschis posibilități de cercetare a fenomenelor culturale comune și particulare în zone mari: turco-mongole, tunguso-mangiuriene, mansiischiene – hacasiene și cele ale eschimoșilor. Constantele etnopoetice multimediale Victor Gațac le ilustrează cu exemple din folclorul obiceiurilor de calendar din Moldova, în special „Plugușorul” – urătura cu întreaga istorie versificată a colacilor; stabilește unele similitudini cu folclorul din Altai și Tibet, deschizând interesante perspective nu numai de cercetare pluridisciplinare și interdisciplinare, dar și de ecologie a folclorului [7].

Lucrările etnologului Victor Gațac sunt înalt apreciate de centrele folcloristice din multe țări. Academicianul Nicolae Corlăteanu, mult stimatul nostru profesor de la Universitatea de Stat din Moldova, scria: „Mă mândresc mult – ca prim îndrumător științific

al fostului meu student la U.S.M. – Victor Gațac, care tinde (și în bună parte a atins) culmile științei folcloristice nu numai din sud-estul european, ci și cele din lumea întreagă. Cărțile pe care le-a publicat fac față celor mai moderne concepții ale folcloristicii mondiale”.

Victor M. Gațac delimitează baladele, cântecele istorice, eposul eroic ca specii aparte [8], argumentează științific necesitatea diferențierii lor, stabilește legătura între cântecele eroico-epice și istoria poporului, arată valoarea deosebită a moștenirii epice pentru contemporaneitate.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Алтайские народные сказки / Сост. Т. Б. Садалова, Новосибирск, Наука, 2002, с. 25. Ответственный редактор тома член корреспондент РАН В.М. Гацак.
2. *Eposul eroic* / Alcătuirea, articolul introductiv și comentariile de V. Gațac, Chișinău, Știința, 1983.
3. В. М. Гацак, *Эпическое знание: синоптический разбор двух записей* (учитель – ученик) // *Фольклор: проблемы тезауруса*, Москва, Наследие, 1994.
4. В. М. Гацак, *К изучению исторической поэтики славянского эпоса: поэтические топосы длительности*. (К X Международному съезду славистов) // *Известия РАН, Серия литературы и языка*. Том 47, 1988, № 4.
5. В. М. Гацак, *Восточнороманский героический эпос*, Москва, Наука, 1967.
6. *Știința*, 1991, nr. 2 (415), 15 februarie.
7. В. М. Гацак, *Народная культура Сибири*. Материалы VIII научно-практического семинара Сибирского регионального вузовского центра по фольклору, Омск, 1999.
8. Victor Gațac, *Trei specii, și nu una* // *Limba și literatura moldovenească*, 1960, nr. 4.

GRIGORE BOTEZATU
Institutul de Filologie al A.Ș.M.

BORIS TUKAN: BIOBIBLIOGRAFIE **Cu prilejul a 85 de ani din ziua nașterii**

BIOGRAFIE

Boris Tukan, de origine bulgară,¹ s-a născut la 1 august 1923 la Comrat (județul Tighina, Basarabia). După absolvirea școlii primare și a Liceului-gimnaziu „Dimitrie Cantemir”, în anii 1942-1944 a învățat la Liceul „Codreanu” din Bîrlad (România), apoi, după doi ani de armată într-un batalion „Transmisiuni de munte” (Brașov, România), a făcut și școala medie rusă (9 clase).

În primii ani de după al Doilea Război Mondial B. Tukan a ocupat diferite posturi de ocazie în orașele din R.S.S. Moldovenească, suportînd atitudinea negativă din partea puterii sovietice pentru că a fost fecior de chiabur, adică de proprietar înstărit (tatălui său îi aparțineau două mici uzine și mari plantații de viță de vie).

Soarta lui B. Tukan a luat o cu totul altă întorsătură odată cu terminarea, în 1956, în orașul Bălți, a studiilor superioare, la specialitatea „profesor de engleză și franceză”. În anii cincizeci ai secolului al XX-lea B. Tukan a fost profesor de „moldovenească” și franceză în școlile din raioanele Cornești și Ungheni (R.S.S. Moldovenească).

Din 1959 se deschide o nouă și importantă etapă în viața lui Boris Tukan, una ce i-a marcat întreaga activitate ulterioară; în acel an, invitat fiind de savantul I. Meșceriuk, șef al grupeii de cercetări bulgaro-găgăuze de la Academia de Științe a R.S.S.M., el și-a început investigațiile în domeniul limbii găgăuze, pe care o cunoștea din copilărie.

În 1961-1964 Boris Tukan a fost aspirant la Secția de turcologie a Academiei de Științe a U.R.S.S. (or. Moscova), după terminarea căreia a susținut, sub conducerea științifică a L.A. Pokrovskaja, teza *Graiul din Vulcănești al limbii găgăuze* (1965). Această lucrare a fost prima cercetare însemnată în domeniul dialectologiei găgăuze. Materialele pentru teză au fost culese de autorul ei pe parcursul anilor 1960-1963 în șase localități din sudul Basarabiei: Vulcănești, Etulia, Găvănoasa (R.S.S. Moldovenească) și Kotlovina, Vinogradovka, Alexandrovka (R.S.S. Ucraineană).

În teză B. Tukan dă informații despre studiile dialectologice în domeniul limbii găgăuze, scurte știri istorico-etnografice despre dialectul găgăuz din Vulcănești și caracteristica completă a acestui dialect sub raport fonetic, morfologic, sintactic și lexicologic.

¹ În limba găgăuză *tukan* înseamnă „bulgar”.

Ultimul compartiment – *Componenta lexicală a dialectului din Vulcănești al limbii găgăuze* (cel mai mare) al tezei lui B. Tukan a fost publicat anterior în culegerea academică *Probleme de lexicologie și lexicografie* (Chișinău, 1968). După cum constată autorul, lexicul dialectului din Vulcănești e format atât din cuvinte băștinașe turcice, cât și dintr-un număr mare de împrumuturi (arabe, persane, grecești, moldovenești, bulgărești, rusești). Concluzia autorului este aceea că „dialectul din Vulcănești este mai puțin slavizat decât cel central, din care cauză este mai apropiat de graiurile turcești din Bulgaria de nord-est”.²

În afară de cercetarea dialectului din Vulcănești, B. Tukan a contribuit și la rezolvarea problemelor de alt caracter din domeniul găgăuzologiei. Astfel, el a scris și a publicat recenzii la culegerile de folclor și la opere ale poezilor și prozatorilor găgăuzi, cât și despre lucrările științifice ale L. A. Pokrovskaja și I. I. Meșceriuk, respectiv – pe teme de gramatică a limbii găgăuze, de istorie a migrației bulgarilor și găgăuzilor din Peninsula Balcanică în Basarabia.

Pe lângă toate acestea, Boris Tukan a redactat (în colaborare) trei manuale de limbă găgăuză pentru școala primară și șase culegeri de texte literare ale lui Dumitru Kara Cioban, Nicolai Tanasoglu și Dionisie Tanasoglu, precum și anexele de limbă găgăuză la ziarul republican „Moldova socialistă”, ce apăreau în anii 1957-1960.

În calitate de cercetător științific superior al Institutului de limbă și literatură al Academiei de Științe a R.S.S.M., B. Tukan a participat la multe expediții etnografice, sociologice și dialectologice, culegând materiale pentru cercetarea limbii, folclorului și modului de viață al găgăuzilor; la conferințe și congrese de turcologie din fosta U.R.S.S.

Unul dintre aporturile importante ale lui B. Tukan în materie de găgăuzologie poate fi considerată participarea sa la elaborarea *Dicționarului găgăuz-rus-moldovenesc*, editat de Academia de Științe a U.R.S.S. și Academia de Științe a R.S.S.M. (Moscova, 1973). Boris Tukan a elaborat articolele de dicționar ce încep cu literele „B”, „G”, „L”, „P”, „T”, „Ț” și a făcut traducerea în română a literelor încredințate L. A. Pokrovskaja. (La pregătirea *Dicționarului* au mai lucrat G. A. Gaidargi și E. K. Kolța; redactarea generală aparținându-i profesorului N. A. Baskakov).

Deocamdată, acest dicționar constituie realizarea cea mai însemnată a lexicografiei găgăuze. Autorii alcătuitori s-au străduit ca, în lumina cerințelor științifice de prezentare a articolelor de dicționar, să reflecte cât mai fidel bogăția limbii găgăuze moderne – terminologia, frazeologia și idiomaticea, dar și arhaismele, istorisme, proverbele și zicătorile, adică toate acele cuvinte și expresii care au fost și sînt în vorbirea orală și scrisul găgăuzilor.

Trebuie relevat și faptul că B. Tukan a contribuit la redactarea și alcătuirea câtorva dicționare „moldovenești” (*Dicționar explicativ al limbii moldovenești* [în 2 vol.], *Scurt dicționar etimologic al limbii moldovenești*), însă a fost exclus din componența coautorilor fiind considerat „disident”. Din 1973 autoritățile au încetat să-l publice în Uniunea Sovietică, iar din lucrările deja editate au început să-i ștergă numele. Toate acestea, din cauza că el și cu soția sa (evreică de naționalitate) depuneau actele pentru a pleca în Israel, unde au și ajuns în 1974.

Un timp după așezarea la Ierusalim B. Tukan a continuat cercetările în domeniul lingvisticii găgăuze, editându-și lucrările în publicațiile locale și participînd la cîteva congrese turcologice, iar treptat a ajuns la concluzia că în Israel este mai actuală cercetarea altor limbi turcice, anume a celei karaite (vorbită de un popor mic, înrudit cu evreii) și a celei krîmceace (vorbită de o ramură mică a poporului evreu). Totodată, Boris Tukan a studiat nu numai limba acestor popoare, ci și etnogeneza, istoria și etnopsihologia lor. A activat trei

² Б. Тукан, *Состав лексики вулканештского диалекта гагаузского языка* // *Проблеме де лексиколожии ши лексикографии = Вопросы лексикологии и лексикографии*, Кишинэу, 1968, п. 177.

ani ca cercetător științific la Universitatea Ebraică din Ierusalim și alți ani – la Societatea contemporană a Institutului local de cercetări, la Institutul de studiere a comunităților evreiești din est, la Institutul „Ben-Zvi”, la Proiectul american de demografie din Balcani (Universitatea Wisconsin, SUA), pînă în 1989, cînd se pensionează.

În anii 1975-1990 B. Tukan și-a desfășurat activitatea ca traducător, redactor și corector al Sfintei Scripturi (Vechiul și Noul Testament) în limbile găgăuză și română pe lîngă Institutul de traduceri ale Bibliei din Stockholm (Suedia). Din ultimele sale traduceri e de relevat Noul Testament ce a văzut lumina tiparului în 2003, la Chișinău, în limba găgăuză.

La sfîrșitul anului 2007 B. Tukan a dăruit Academiei de Științe a Moldovei propria sa arhivă în care se întîlnesc lucrări inedite și puțin cunoscute la noi, dar care, sperăm, vor deveni un bun apanaj, demn de atenția cercetătorilor .

La 1 august 2008 prolificul cercetător științific Boris Tukan împlinea 85 de ani. Colegii, prietenii și cunoscuții îi doresc sănătate, vigoare sufletească, prosperitate și La mulți ani.

BIBLIOGRAFIE

I. Articole științifice din culegeri și din materialele conferințelor:

1. *Некоторые особенности вулканештского говора гагаузского языка* // Вопросы диалектологии тюркских языков, Баку, 1963, с. 227-232.

2. *Наблюдения над лексическими заимствованиями гагаузского языка из славянских и молдавского языка* // Региональное совещание по молдавско-русско-украинским языковым, литературным и фольклорным взаимосвязям: Тезисы докладов, Кишинев, 1963, с. 36-38. – (În colaborare cu E. Kolța).

3. *Observații de limbă și stil pe marginea revistei „Nistru”* // *Cultivarea limbii*, Chișinău, 1966. – V. Limba presei periodice, p. 72-74. – (În colaborare cu N. Pecec).

4. *Наблюдения над лексическими заимствованиями гагаузского языка из славянских и молдавского языка* // Восточнославяно-молдавские языковые взаимоотношения, Кишинев, 1967, Ч. II, с. 148-155. – (În colaborare cu E. Kolța).

5. *Способы выражения синтаксических отношений в гагаузском языке* // Ученые записки Бельцкого Государственного педагогического института, Кишинев, 1967, Вып. 8 (филологический), с. 49-55. – (În colaborare cu G. Gaidargi).

6. *Основные принципы составления трехязычных словарей* (на материале «Гагаузско-русско-молдавского словаря») // Тезисы докладов на Республиканской научной конференции по теме «Проблемы развития языков и литератур советских народов» (25 мая 1967 года), Кишинев, 1967, с. 7-10. – (În colaborare cu N. Baskakov, L. Pokrovskaya).

7. *Состав лексики вулканештского диалекта гагаузского языка* // *Probleme de lexicologie și lexicografie* = Вопросы лексикологии и лексикографии, Chișinău, 1968, p. 147-177.

8. *Заимствования как источник синонимии в гагаузском языке* // Научная конференция по проблеме «Национальное и интернациональное в литературе и языке»: Тезисы докладов и сообщений, Кишинев, 1969, с. 74-75. – (În colaborare cu E. Kolța).

9. *Проблема обогащения словарного состава младописьменного языка народности за счет иноязычных заимствований (на материале гагаузского языка)* // Национальное и интернациональное в литературе, фольклоре и языке, Кишинев, 1971, с. 318-322. – (În colaborare cu E. Kolța).

10. *Основные принципы составления трехязычных словарей (на материале «Гагаузско-русско-молдавского словаря») // Тюркская лексикология и лексикография*, Москва, 1971, с. 172-186. – (În colaborare cu N. Baskakov, L. Pokrovskaya).

11. I. Soroca, „Moldova”, „Femeia Moldovei” și „Chișinău – gazetă de seară” // *Cultivarea limbii*. – Red.: I. Ețco. – Chișinău, 1971, ed. VII, p. 74-76 (Scris pe baza materialelor prezentate de T. Ursu, B. Tukan, S. Pînzaru).

12. *Письменный гагаузский язык // Проблемы обогащения алфавитов тюркских языков*, Москва, 1972, с. 59-75.*

13. *Обзор словарей гагаузского языка // Studii de lexicografie și lexicologie = Исследования по лексикографии и лексикологии*, Кишинэу, 1973, п. 184-191.

14. «*Leshon Kedar*»: *Лингвистические данные относительно этногенеза и истории восточно-европейских караимов // Pe'amin*, Jerusalem, 1980, с. 79-106. – (În colaborare cu W. Moskovich).*

15. *Община крымчаков: её история, культура и язык // Pe'amin*, Jerusalem, 1982, vol. 14, p. 5-31. – (În colaborare cu W. Moskovich). – (În ebraică).

16. *Караимский календарь и его праздники // Pe'amin*, Jerusalem, 1987, vol. 32, p. 60-65. – (În ebraică).

17. *The Slavic suffix „-ka” in Turkic languages (on the material of Gagauz) // Slavica Hierosolymitana*, Jerusalem, 1978, vol. II, p. 235-241.

18. *Quelques traits caractéristiques du parler des Juifs Krimtchaks de Crimée // Massorot*, 1986, vol. 2, p. 113-122. – (În colaborare cu W. Moskovich).

19. *The Slavic Component in the Dialects of the Karaim Language // Jews and Slavs*, Jerusalem-St.Petersburg, 1993, Vol. I, p. 296-303. – (În colaborare cu W. Moskovich).

20. *Caraimica. The Problems of the Origin and History of East European Karaites in the Light of Linguistic Evidence // Slavica Hierosolymitana*, Jerusalem, 1985, vol. VII, p. 87-106. – (În colaborare cu W. Moskovich).

II. Articole științifice din reviste:

1. *Безударные гласные верхнего и среднего подъёма в комратском и вулканештском говорах гагаузского языка // Limba și literatura moldovenească (mai departe: LLM)*. – 1961, nr. 1, p. 55-57.

2. *Некоторые итоги диалектологической экспедиции по исследованию гагаузских говоров // LLM*, 1961, nr. 2, p. 39-44.

3. *О сингармонизме в гагаузском языке (на материале вулканештского говора) // LLM*, 1962, nr. 3, p. 46-51.

4. *Особенности гагаузских говоров вулканештской группы на территории МССР и УССР // LLM*, 1964, nr. 2, p. 56-61.

5. *Проблема структурализмулуй ши аспектул ей лингвистик // „Nistru”*, 1967, nr. 12, p. 137-144. – (În colaborare cu A. Evdoșenco).

6. *Молдавско-гагаузские языковые взаимоотношения // Советская тюркология*, 1972, nr. 6, p. 55-67. – (În colaborare cu R. I. Udler).

7. *Karaite-Ethiopian Jewish Relations // Forum*, Jerusalem, 1988, nr. 61, p. 36-39.

III. Articole științifice din enciclopedii, dicționare:

1. *Гагаузи // Українська Радянська енциклопедія*, Київ, 1960, Т. 3, с. 73. – (În colaborare cu E. Kolța).

2. *Гагаузька мова // Ibid.* – (În colaborare cu E. Kolța).

3. *Б, Г, Л, П, Т, Ц // Гагаузско-русско-молдавский словарь*. 11500 слов. – Сост. Г.А. Гайдаржи, Е. К. Колца, Л. А. Покровская, Б. П. Тукан. – Под ред. проф. Н. А. Баскакова, Москва, 1973, с. 65-102, 105-126, 314-320, 357-378, 454-483, 522-523.

* Lucrările marcate cu asterisc nu am reușit să le verificăm.

4. *B, E, I, Î, O, Ö, U, Ț, Э, Ю, Я* // *Ibid.* – с. 102-105, 172-181, 198-206, 206-223, 347-353, 353-357, 483-488, 488-492, 575, 576. – (Traducere în limba moldovenească).

5. *B, G, L, P, T* // Gaydarci G. A., Koltza E. K., Pokrovskaya L. A., Tukan B. P. Gagauz Türkçesinin Sözlüğü. – Sorumlu Redaktor: Prof. N. A. Baskakov. – Rusçadan Aktaranlar: Prof. dr. I. Kaynak, Prof. dr. A. Doğru, Ankara, 1991, s. 25-45, 99-110, 166-170, 190-200, 236-248. – (*Dicționar găgăuz-turc. Traducere din limba rusă de la: Гагаузско-русско-молдавский словарь... Vezi mai sus*).

IV. Redactare:

a) publicații științifice:

1. *Probleme de lexicologie și lexicografie – Вопросы лексикологии и лексикографии*. – Colegiul redacțional: V. Soloviov (redactor responsabil), I. Crasnova, A. Borș, V. Voitovschi, B. Tukan, Chișinău, 1968, 216 p. – (În componența colegiului de redacție).

2. *Studii de lexicografie și lexicologie – Исследования по лексикографии и лексикологии*. – Colegiul de redacție: A. P. Borș, V. L. Voitovschi, I. I. Crasnova, V. P. Soloviov (redactor responsabil), B. P. Tukan, Chișinău, 1973, 192 p. – (În componența colegiului de redacție).

b) manuale (în limba găgăuză):

1. H. G. Tanasoglu, *Ана дили: Оқумак киады баишланкы школанын 2-жи классы ичин*, Кишинев, 1960, 268 с. – (În colaborare cu E. Kolța).

2. D. H. Tanasoglu, *Гагауз дили: Грамматика киады баишланкы школанын 2-жи классы ичин*, Кишинев, 1960, 96 с. – (În colaborare cu E. Kolța).

3. D. Tanasoglu, H. Arabadji, *Гагауз дили 5-6-жы класслар ичин. – Икинжи колверим*. – Редактору Л. А. Покровская, Кишинев, 1962, 307 с. – (Responsabil de ediție B. Tukan).

c) publicații artistice literare (în limba găgăuză):

1. D. Kara Çoban, *Йаныклык*, Кишинев, 1968, 148 с.

2. *Idem.*, *Байылмак*, Кишинев, 1969, 51 с.

3. *Idem.*, *Персенгелър*, Кишинев, 1970, 104 с.

4. D. Tanasoglu, *Чал, түркүм*: (Стихлар), Кишинев, 1966, 96 с.

5. *Idem.*, *Адамын ишлери: Стихлар*, Кишинев, 1969, 80 с.

6. H. Tanasoglu, *Бужак, Бужак...: Аннатмалар*, Кишинев, 1970, 220 с.

V. Recenzare:

a) publicații științifice:

1. Л. Покровская, *Грамматика гагаузского языка. Фонетика и морфология*, Москва, 1964, 254 p. // LLM, 1965, nr. 4, p. 73-76.

2. *Studiu consacrat frăției* [И. И. Мещерюк, Переселение болгар в южную Бессарабию. 1828-1834 гг., Кишинэу, 1965, 208 с.] // *Moldova socialistă*, 1965, 22 iulie.

3. *Очерк современного молдавского литературного языка* [Очерк современного молдавского литературного языка, Кишинев, 1967, 94 p.] // *Советская Молдавия*, 1967, 20 сент. – (În colaborare cu V. Soloviov).

4. *Гагаузларын историясы* [И. И. Мещерюк, Социально-экономическое развитие болгарских и гагаузских сел южной Бессарабии (1808-1856), Кишинев, 1971, 342 с.] // *Ленинское слово*, 1971, 29 июня.

5. *Graiul istoriei* [И. И. Мещерюк, Социально-экономическое развитие болгарских и гагаузских сел южной Бессарабии (1808-1856), Кишинев, 1971, 342 с.] // *Moldova socialistă*. – 1972, 23 martie.

6. *O monografie de valoare* [И. И. Мещерюк, Социально-экономическое развитие болгарских и гагаузских сел южной Бессарабии (1808-1856), Кишинев, 1971, 342 с.] // *Nistru*, 1973, nr. 1, p. 141-142.

7. *Lustig, Tiberiu. Familia mea. București-Ierusalim, 1996* // Minimum nu uită, 1997, februarie, p. 28-29. – (În colaborare cu S. Tukan).

b) publicații artistice literare:

1. *Художественное слово гагаузского народа* [Буджактан сесләр: Литература йазылары. Хазырл. Д. Танасоглу, Кишинев, 1959, 227 с.] // «Днестр», 1960, № 3, с. 62-65. – (În colaborare cu Î. Meșceriuk, E. Kolța).

2. *Primul cuvînt* [Д. Карачобан. Илк лаф: Стихи, Кишинев, 1963, 104 с.] // „Nistru”, 1964, nr. 7, p. 147-149.

3. *Д. Карачобан: «Алчак сачак алтында»* [Д. Карачобан. Алчак сачак алтында: Рассказы. Редактор К. Крецу, Кишинев, 1966, 104 с.] // „Nistru”, 1967, nr. 4, p. 138-139.

4. «*Масаллар*»: *Prima versiune în limba găgăuză a fabulelor lui Krilov* [Крылов И. Масаллар. Гагауз дилинă гечирди К.И. Крецу. Редактор Г. Георгиу, Кишинев, 1969, 96 с.] // „Nistru”, 1970, nr. 10, p. 152-153.

VI. Autoreferate științifice, publicate cu drept de manuscrise:

1. *Вулканештский диалект гагаузского языка*: Автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата филологических наук, Кишинев, 1965, 20 с.

VII. Publicații științifico-populare:

1. *În marea familie (Note despre literatura găgăuză)* // Nistru, 1967, nr. 8, p. 45-46.

2. *Ce știm despre continuitatea evreilor-crimceaci din Crimeea?* // Minimum nu uită, 1976, mai, p. 38-39.

3. *Citiți istoria neamului* // Literatura și arta, 1993. – (Scrisoare din Ierusalim)

4. *Ce mai e nou în lumea evreiască din Basarabia?* // Minimum nu uită, 1995, septembrie, p. 35.

VIII. Traduceri:

1. *Нарпа găгăузă*, Stockholm, 1978. – (Melodii creștinești găgăuze).*

2. *Biblia*, Stockholm, 1979. – (În limba moldovenească).*

3. *Razele cerului*, Stockholm, 1979. – (Colecție de cîntece spirituale).*

4. *Biblia pentru copii*, Stockholm, 1983.*

5. *Библия ушаклар ичин*, Stockholm, 1983. – (În limba găгăузă).*

6. *Евангелия Лукадан*, Чевирилди гагауз дилинă. Денемек типарламасы, Стокгольм-Москва, 1997, 90 с. – (În traducerea comună cu S. Bairaktar).

7. *Eni Testament*. – Red. P. Çebotar. – Korektor D. Karaklı, Кишинев, 2003, 380 с. – (În limba găгăузă).

IX. Manuscrise inedite (păstrate în arhiva Sectorului „Etnologia găгăuzilor” a Academiei de Științe a Republicii Moldova):

1. *Вулканештский диалект гагаузского языка*: Диссертация на соискание ученой степени кандидата филологических наук, Кишинев-Москва, 1964, 355 р.

2. *Славянский элемент в тюркских языках (на материале болгарско-гагаузских и русско-гагаузских языковых отношений)*, 28 р.

3. *Исторический очерк о бессарабских гагаузах и о развитии их культуры*, 14 р.

4. *Proiectul cercetării Гагаузы: их история, культура и язык*, 22 р.

5. *Proiectul cercetării monografice Славяно-тюркские языковые отношения на Балканском полуострове: (Диалектологические исследования в области фонетики, морфологии, синтаксиса и лексики)*, 7 р.

6. *On parallel phenomena in the Karaite and Gagauz languages conditioned by Slavic influence*, 26 р.

7. *Some aspects of the development of the Gagauz language*, 35 p.
8. *Gagauz dilinde eşşeslilik ve çokanlamlılık*, 8 p.
9. *Contacts between Slavonic and Turkic languages: (Their Reflection in Slavonic-Gagauzian Relations)*. – Outline, 7 p.
10. *Екзодус*, Stokholm.*
11. *Evanghelia după Marcu*, Stokholm.*
12. *Evanghelia după Ioan*, Stokholm.*
13. *Evanghelia după Luca*, Stokholm.*

X. Personalia:

1. *Комратский эмигрант в гостях на Родине: Б.П. Тукану – 75 лет* // Вести Гагаузии. – 1998, 7 ноября. – (Interviu luat de P. Cebotari) (Vezi de asemenea traducerea în limba găgăuză: Çebotar, P. B. Tukan vatanda musaafirliktä // Вести Гагаузии, 1998, 22 дек. – (Traducerea făcută de M. Mavrodi).
2. *Осень патриарха* // Еврейское местечко, 2003, № 14, с. 2.
3. В. Сырф, *Борис Петрович Тукан – патриарх отечественного гагаузоведения: (К 80-летию со дня рождения)* // Вести Гагаузии, 2003, 2 дек. (Vezi de asemenea traducerea în limba găgăuză: V. Sırf, *Boris Tukan – gagauzologiyanın patriarhi* // Вести Гагаузии, 2004, 17 сент.; *Idem* // Halk Birlii, 2003, № 8).
4. *Idem. Он помог гагаузам прочесть Новый Завет на родном языке: (Юбилей Б.П. Тукана)* // Независимая Молдова, 2003, 3 окт.
5. S. Berejan, „*Noul Testament*” în găgăuză cu grafie latină și traducătorul lui la 80 de ani // Literatura și arta, 2003, nr. 28, 10 iulie, p. 7.

VITALII SÎRF
Institutul Patrimoniului Cultural al A.Ș.M.

IN MEMORIAM

ACADEMICIANUL SILVIU BEREJAN

APĂRĂTOR AL CETĂȚII
*(Un an de la trecerea în nemurire
a academicianului Silviu Berejan)*

S-a spus recent, și pe bună dreptate, că Silviu Berejan este gramatistul nostru numărul unu.

Dacă ținem cont însă și de contribuția la dezvoltarea semanticii funcționale, a lexicografiei, sociolingvisticii, romanisticii, lingvisticii comparate, lingvisticii teoretice, cred că nu vom exagera numindu-l, alături de „maistrii” Domniei Sale Eugen Coșeriu și Nicolae Corlăteanu, unul dintre cei mai mari lingviști din știința basarabeană contemporană.

Chiar dacă unii dintre noi nu am beneficiat de privilegiul de a-l avea în aula universitară în calitate de profesor în carne și oase, în mod indirect, prin articolele, studiile, manualele, dicționarele D-sale (ca autor și coautor, redactor și corector, coordonator), timp de peste 55 de ani Silviu Berejan a fost și rămâne a fi învățătorul și profesorul a zeci de generații de elevi, studenți, masteranzi, doctoranzi, cadre didactice. Mai mult decât atât: dicționarele explicative, articolele de cultivarea limbii, de sociolingvistică, intervențiile D-sale din ultimii 20 de ani în presa periodică, la radio, TV, în Comisia interdepartamentală pentru istoria și perspectivele dezvoltării limbii materne, în cadrul diverselor reuniuni, mese rotunde etc. în marea bătălie pentru limbă și alfabet și, ulterior, pentru necesitatea modificării și punerii în aplicare a Legislației lingvistice adoptate de parlament, inclusiv a corectării în art. 13 din Constituție a denumirii limbii noastre, l-au adus în prim-plan în agora vieții publice basarabene ca tribun înflăcărat în fața a sute și mii de nespecialiști dornici să afle adevărul despre noi, istoria, cultura, limba noastră, hotărâți să se ridice la luptă pentru apărarea temeiurilor cetății noastre spirituale.

Învățătorul. A lucrat, la începutul carierei, o perioadă scurtă de timp, lector la Universitatea din Tiraspol (1954-1955) și la cea din Chișinău (1955-1956), iar ulterior, timp de mai bine de 10 ani (1973-1983), profesor navetist la Universitatea „A. Russo” din Bălți (care, la sugestia subsemnatului, i-a exprimat recunoștința, conferindu-i titlul de doctor honoris causa). Însă ceea ce ne permite să-l considerăm, pe drept, învățător sunt micul Dicționar explicativ școlar (în mai multe ediții), marele Dicționar explicativ în 2 vol. (1977; 1985), Dicționarul explicativ uzual al limbii române (1999), manualul de limbă maternă pentru școlile pedagogice, diversele manuale și cursuri universitare de morfologie, lexicologie și lexicografie, sintaxă, gramatică istorică, introducere în lingvistică și lingvistică generală, cărți la lumina cărora au crescut și vor mai crește generații de învățăcei.

Savantul. Bibliografia savantului Silviu Berejan cuprinde peste 400 de articole, studii, recenzii, dicționare, manuale, iar aria investigațiilor este extrem de vastă: gramatică, lexicologie, semasiologie, lexicografie, stilistică, istoria limbii literare, gramatica istorică, cultivarea limbii, slavistică, romanistică, lingvistica comparată, lingvistica generală, sociolingvistica. Domeniile predilecte sunt totuși gramatica (la începuturi), lexicologia, semasiologia, lexicografia, lingvistica comparată, lingvistica generală, teoria limbii

(în apogeul activității creatoare) și sociolingvistica (în anii de renaștere națională și ai eforturilor pentru formarea conștiinței identitare).

Se cuvine a sublinia că cele mai multe rezultate ale investigațiilor științifice întreprinse de autor, precum și concluziile la care a ajuns „alchimistul” și-au găsit reflectare practică în cursurile academice și manualele școlare, elaborate de-a lungul timpului de diverși autori. În manualele de gramatică de la noi, bunăoară, în „tabelul elementelor periodice gramaticale”, categoria verbelor semiauxiliare de aspect (al căror studiu a fost inițiat de S. Berejan și finisat – exhaustiv – de prof. univ. dr. Anatolie Ciobanu), primate inițial cu suspiciune de unii cercetători, și-a ocupat locul său meritat alături de cea unanim recunoscută a semiauxiliarelor de mod. Modul berejanian de tratare monografică a infinitivului (1962) a fost preluat la analiza altor forme nominale ale verbului, cum ar fi participiul, gerunziul, de cercetători ca Vitalie Marin, Petru Tolocenco, Vasile Pojoga. Tema tezei de licență („Procedee lexico-semantice și sintactice de exprimare a aspectului verbal”, 1962) mi-a fost sugerată de studiul dlui Berejan „Procedee sintactice de exprimare a aspectului verbal” (L.L.M., nr. 2, 1958).

În manualele și cursurile universitare de lexicologie, semasiologie, lexicografie, sintaxă, lingvistică generală, semnate de Nicolae Corlăteanu, Ion Ețcu, Vasile Botnariuc, Vitalie Zagaevski, Ion Melniciuc, Gheorghe Popa, Ion Dumeniuk, Nicolae Mățaș ș.a., principiile de abordare, metodele de cercetare, interpretările categoriilor și noțiunilor, a relațiilor dintre ele în cadrul sistemului, sunt, în temei, cele puse în circulație și în practica analizei de către Silviu Berejan.

Mă voi referi, succint, la patru lucrări fundamentale ale ilustrului savant: *Contribuții la studiul infinitivului moldovenesc* (1962), *Echivalența semantică a unităților lexicale* (în rusește, 1973), *Dicționarul explicativ al limbii moldovenești*, vol. I (1975) și II (1977) și *Itinerar sociolingvistic* (2007).

Monografia despre **infinitiv** este scrisă în „dulcele stil clasic” din lingvistica tradițională, în care predomina, de regulă, analiza în plan sincron, cu rare incursiuni în diacronie (istorie). Infinitivul lung originar și-a pierdut, în evoluția istorică a latinei populare pe plaiurile noastre, terminațiile; pe parcurs, a intrat în concurență cu el conjunctivul, care a reușit pe alocuri să-l domine și chiar să-l substituie în întrebuințare; semnul distinctiv al infinitivului „moldovenesc”, particula *a*, în anumite cazuri poate să dispară; există în limba noastră niște construcții complementare cu infinitivul de tipul *am ce vedea*, *am unde mă duce*, *am de la cine veni*, care ridică anumite probleme de interpretare la analiza sintactică; funcțiile sintactice ale infinitivului prezintă unele particularități în raport cu alte forme verbale morfologice etc.

Dar cum de la o vreme analiza descriptivă tradițională îl anchiloza în căutările sale pe cel care prinsese gust de lingvistica generală, precum și de aplicarea principiilor de teorie a limbii la descrierea materialului concret, savantul trece la studierea problemelor de metodologie a lingvisticii și de studiere a faptelor concrete de limbă prin prisma conceptelor de sistem și structură. Silviu Berejan a avut ambiția să aplice principiile filozofiei dialectice la examinarea, comentarea și clasificarea unităților limbii. În pas cu marea lingvistică, savantul ne-a învățat an de an, în cadrul seminarului metodologic pe care îl conducea, să delimităm, la tratarea noțiunilor din știința noastră, planul ontologic de cel gnoseologic, esența de fenomen, abstractul de concret, particularul de general, necesarul de accidental, nivelul limbii de cel al vorbirii, sistemul de structură, planul expresiei de planul conținutului, relațiile paradigmatică de cele sintagmatice etc. (Ion Ețcu este primul care i-a urmat cu fidelitate principiile, a se vedea *Tipologia propozițiilor...*)

Echivalența semantică a unităților lexicale este o mostră de studiu teoretic fundamental din lingvistica modernă (mai concret, din semantica funcțională). În loc să

recunoască și să se bucure de faptul că avem și noi un lingvist mare, în loc să-l citeze pe Iu. Karaulov, care l-a introdus printre cei șapte lingviști ruși având contribuții reale la elaborarea, dezvoltarea și aplicarea noțiunii de sistem lexico-semantic, în loc să-i recunoască meritul de a fi elaborat teoria echivalenței semantice a unităților lexicale, de a fi insistat asupra aplicării principiilor metodologice generale la elaborarea unor studii lingvistice particulare, de a fi aplicat pentru prima dată unele procedee noi (studierea câmpurilor semantice, analiza componentială în seme etc.), unii „români verzi” de la noi (de care nu ducem lipsă, altfel n-am fi români adevărați!) s-au grăbit să concluzioneze malițios că „n-a făcut o gaură-n cer”. Chiar dacă ar fi să admitem, pentru moment, că Silviu Berejan nu a descoperit americi în teoria lingvistică propriu-zisă, căci ideile de sistem, structură, câmpuri semantice, trăsături semantice minimale generice și diferențiale, semnificat și semnificant, paradigmă, sintagmă, relații paradigmatică / relații sintagmatice etc. circulau ca o fantomă în Europa (însuși compatriotul nostru Eugen Coșeriu, lingvistul nr. 1 al contemporaneității, are contribuții substanțiale la elucidarea lor), le voi răspunde cârcotașilor că este primul care a reușit să le aplice iscusit și creator, să le sintetizeze într-o lucrare de proporții, dându-i construcției pe care a înălțat-o aspect de întreg riguros, armonios, elegant, trainic, imperisabil. Trecute meticolos prin sita bună și deasă a analizei dihotomice limbă – vorbire, sincronie – diacronie, paradigmatică – sintagmatică, planul expresiei – planul conținutului, sistemul și structura limbii, câmpuri semantice și câmpuri noționale, raportul dintre relațiile omolexice – omosemice, paralexice – parasemice, eterolexice – eterosemice, supuse analizei componentiale în seme, omosemantele (sinonimele, în terminologia tradițională) pot fi distinse net de parasemante, cu care se confundă frecvent în lingvistica / lexicografia tradițională, cu atât mai mult de eterosemante, lucru pe care l-a făcut pentru prima oară la noi, și nu numai la noi, și pe care l-a pus în aplicare cu rigurozitate; de asemenea pentru prima oară, de astă dată în practica lexicografică mondială, la explicarea semnificațiilor unităților lexicale în volumul II al DELM-ului, editat în 1985. Dacă volumul I poartă amprenta tratării tradiționaliste a unităților de dicționar, volumul II este o inovație lexicografică, pentru care îl invidia nu numai lexicograful Iu. Karaulov din Federația Rusă (de altfel, un bun prieten al lui S. Berejan), ci și confrăți lexicografi de pe alte meleaguri. Cu părere de rău, lui S. Berejan nu i-a ajuns timp să pună pe hârtie principiile lexicografiei semantico-funcționale, cartea de vis și cântecul de lebedă al Domniei Sale.

Itinerar sociolingvistic (2007), culegere de articole, studii, comunicări, alocuțiuni, interviuri, redactări ale autorului din ultimii 17 ani, în pofida varietății de titluri, este, prin unitatea de idei și temeinicia argumentelor aduse, o veritabilă călăuză pentru un cititor neavizat în meandrele spinoase și voit denaturate de oficialii și herostrații neamului probleme a identității etnolingvistice a românilor basarabeni.

Cititorului matur i se explică și demonstrează, precum elevului la tablă, cu răbdare, meticulozitate și argumente peremptorii, pentru a zecea și a suta oară, care e diferența dintre limbă, dialect, grai; dintre limba română și graiul moldovenesc; dintre vorbirea orală și limba literară scrisă; de ce limba oficială exemplară din Republica Moldova nu poate fi numită, din punctul de vedere al științei, limbă moldovenească; de ce trebuie să vorbim de o singură limbă română literară unitară în condițiile în care ea funcționează în teritorii diferite și are și particularități regionale; de ce și basarabeni (ca și transnistrienii, bucovinenii, moldovenii din dreapta Prutului etc.) sunt români; ce înseamnă conștiință etnolingvistică; care sunt cauzele erodării conștiinței naționale a românilor basarabeni și ale degradării limbii române literare din Basarabia; ce înseamnă așa-numitul bilingvism „armonios” pentru decăderea lingvistică și psihică a românilor din Republica Moldova

ca populație majoritară; de ce unii vorbitori nativi de limbă română se jenează a vorbi românește sau abandonează limba maternă etc.

Autorul face câteva constatări lugubre, care ar putea să deranjeze nu numai oficialitățile, ci și pe unii patrioți basarabeni convinși: a) o mișcare de eliberare națională, în adevăratul înțeles al cuvântului, nici n-a existat în Republica Moldova, căci masele largi ale populației, impregnate de ideologia comunistă antinațională, nu erau pregătite pentru așa ceva; b) suveranitatea și independența au fost orientate diabolic de către vechii și noii comuniști ajunși la putere spre izolare de România, și nu de forțele imperiale, care mai tânjesc după fosta U.R.S.S.; prin urmare, suveranitate și independență reală nu există; c) sub regimul de peste 160 de ani de ocupație rusească, basarabeni și-au pierdut conștiința identității etnice românești, fiind constrânși să accepte că sunt o entitate etnică aparte, ce nu face parte din neamul românesc, și că vorbesc o limbă aparte, care nu se identifică în niciun fel cu româna; or, fără conștiința identității etnice nu putem spera la recunoașterea identității lingvistice; d) problema recunoașterii de către toți basarabeni a identității lingvistice, ca și a celei etnice, nu are șanse reale de soluționare într-o perspectivă previzibilă de timp.

Oamenii de știință pot să vorbească mult și bine despre adevărul că basarabeni sunt români și vorbesc românește atâta timp cât se știe că acestora, în timpul ocupației rusești țariste și sovietice, li s-a distrus, metodic și înfiorător, conștiința că sunt români și vorbesc românește și li s-a inoculat, prin scalpare mancurtică, minciuna că sunt altă națiune decât românii – sunt moldoveni – și că vorbesc o altă limbă decât românii: moldoveneasca. Iar dacă vor îndrăzni să gândească altfel, vor ști de ei urșii polari sau gropile cu var.

Academia de Științe poate să demonstreze mult și bine parlamentarilor că limba oficială vorbită în Republica Moldova este limba română, iar cei ce o vorbesc sunt români, pentru că aceste lucruri indubitabile le cunosc și ei (după cum le cunoșteau Marx, Engels, Lenin, Stalin), dar cum să le accepte dacă, urmând raționamentul firesc, această recunoaștere francă ar putea duce vorbitorii la ideea necesității reîntregirii cu Țara și poporul român din România?

Să ne înarmăm cu răbdarea de a lua de la alfabet, ca la școală, și, încet-încet, de a educa, mai bine zis, de a forma conștiința națională furată a sutelor de mii (dacă nu câteva milioane) de români basarabeni, pe de o parte, și, pe de altă parte, să avem înțelepciunea de a ne uni forțele și de a-i înlătura de la timona minciunii cu bună știință a propriului popor pe promotorii moldovenismului primitiv, acestea sunt cele două idei magistrale care decurg din raționamentele marelui patriot Silviu Berejan. Să începem, continuă savantul, cu educarea conștiinței lingvistice individuale, mai avansată decât cea colectivă, și, concomitent, cu formarea conștiinței etnice.

Organizator și coordonator al muncii de cercetare. Incomod pentru autorități pentru onestitatea și incapacitatea de a trișa, a minți, a executa orbește indicațiile venite de sus, savantul S. Berejan, somitate în lingvistica sovietică și nume cunoscut în lingvistica europeană, cu reale calități de organizator al muncii de cercetare, a fost ținut destulă vreme de către potențați departe de frâiele conducerii științei. Abia în 1987 devine director al Institutului de Limbă și Literatură. (Mă veți întreba: al cărei limbi și cărei literaturi? Ca să nu mai apară astfel de întrebări, la institut a fost deschis și un sector de studiere a limbii... ruse!). Din 1991 până în 1995, când este înscăunat ca director al Institutului de Lingvistică, execută funcția de academician coordonator al Secției de Științe Socioumane. Însă nici noului regim comunist revanșard de la Chișinău nu i-a fost pe plac freneticul director de institut Silviu Berejan, promotorul adevărului netrunchiat, astfel că în 2000 îl coboară la rangul de cercetător științific principal la Institutul de Filologie. Oriunde s-a aflat, și-a îndeplinit exemplar datoriile.

Calitățile de conducător și organizator al muncii colective rezultă din extraordinarele calități morale ale Domniei Sale: autodisciplină și exigență maximă față de sine (la început impuse, ulterior devenite o necesitate); o capacitate de muncă fenomenală (în perioada 1978-1985, când ne angajase prin cumul – subsemnatul, Ion Mocreac și Gheorghe Rusnac – pe post de redactori la volumul II al Dicționarului explicativ al limbii moldovenești, după ce lucra o zi întreagă la institut, ne întrunea serile la domiciliul Domniei Sale, unde lucram fără întrerupere până pe la orele 22-23, când cei doi colegi plecau acasă, iar eu, întrucât locuiam în același bloc, mai rămâneam pentru vreo oră-două, să punem la punct cazurile mai dificile, rămase nesoluționate. Ceea ce m-a frapat îndeosebi este că, deși ne frământam împreună la definirea sensului unui cuvânt, dumnealui era cel care făcea și munca de rutină – trecerea definițiilor *manu propria* pe fișe, jenându-se să ne propună vreunui dintre noi efectuarea acestei operații istovitoare); un simț elevat al datoriei, respectul necondiționat față de cei din jur, atașamentul față de adevărații prieteni; atenție și compasiune față de colegi; frica de a comite o nedreptate; modestie excesivă pentru timpul în care ne-a fost dat să trăim; onestitate; o corectitudine și o delicatețe cum rar mai întâlnești în ziua de azi; dăruire totală muncii de cercetător; acrimie și pedanterie de scrib. N-a alergat după glorie și lauri, deși, prin comparație, conștientiza că le-ar merita. Când activitatea Domniei Sale era apreciată, considera aceasta drept un lucru firesc. Se întrista însă când erau încununăți cu lauri unii care, în toiul bătăliei pentru limbă și alfabet, se cam ascundeau prin buruieni.

Mi-aș permite totuși să relev câteva trăsături ale capului de școală lingvistică și organizatorului muncii de cercetare colectivă Silviu Berejan: punctualitate; model în efectuarea muncii pe care o presta; munca sânguincioasă, cot la cot cu colegii, la realizarea proiectelor comune; colegialitate; inocularea la subalterni a simțului de datorie adusă la îndeplinire nu ca urmare a fricii, ci a unei conștiințe înalte, a remușcării în fața propriei conștiințe pentru un lucru amânat sau făcut de mântuială; susținerea tinerilor în creșterea lor profesională; repartizarea imparțială a modestelor mijloace financiare ale institutului pentru participarea colaboratorilor la manifestări științifice de prestigiu din țară și de peste hotare. În calitate de director al Institutului de Lingvistică, prin contribuții personale și meritorii și numele pe care și-l câștigase pe drept în lingvistica mare, sovietică, și în cea universală, prin atragerea unor cercetători din cadrul Academiei (Maria Cosniceanu, Vasile Pavel, Anatol Eremia etc.) la lucrări europene de anvergură în domeniul dialectologiei, toponimiei, antroponimiei, sociolingvisticii, l-a introdus (institutul) în circuitul de colaborări și evaluări de proiecte internaționale, sporindu-i prestigiul. Este suficient să ne gândim la colaborările cu Institutul de Lingvistică al A.Ș. din U.R.S.S., cu institutul de specialitate al A.Ș. din Ucraina, cu Catedra de Romanistică a Universității „Taras Șevcenko” din Kiev, cu institutele academice de profil din București, Iași, Cluj-Napoca, cu catedrele de limba română de la Universitatea „A. I. Cuza” din Iași și „Ștefan cel Mare” din Suceava, la organizarea și participarea la diverse conferințe, întruniri, simpozioane republicane, unionale, internaționale, ca să ne dăm seama de amploarea și vigoarea activității de cercetare din institut. Institutul coordona activitățile de cercetare în domeniul limbii din instituțiile de învățământ superior din republică, iar prin participarea membrilor institutului în diverse comisii de examinare, instructive, metodice, de întocmire, discutare și aprobare a manualelor și programelor școlare etc., veghea la pregătirea profesională a cadrelor didactice și de cercetare în domeniu și la educarea lingvistică a tinerelor generații. Ca academician coordonator al Secției de Științe Socioumane a contribuit substanțial la coordonarea selecției tematicii de cercetare a institutelor de ramură, la restructurarea unităților anchilozate, a înviorat, dar a și supus unui control mai riguros eficiența muncii de cercetare din academie. Ca membru al Consiliului pentru susținerea tezelor de doctor și de doctor habilitat, precum și în calitate de membru al Comisiei Republicane de

Atestare, a sporit exigența față de calitatea lucrărilor, precum și de prestația științifică a pretendenților.

În luptă cu sclavul din sine și cu molohul puterii. În timpul vechiului regim, S. Berejan n-a fost un Saharov sau un Soljenițan. A fost, ca toți oamenii onești, dar timorați de ororile bolșevicilor, un mare fricos. Fricos de teroarea regimului, dar mai ales de pericolul de a fi nevoit să tăinuiască adevărul, să promoveze minciuna. În cel mai bun caz, să tacă. A plătit, vorba unui coleg, ca noi toți, tribut Cezarului.

Ca mai toți intelectualii din perioada postbelică, conștient în sine de faptul că limba vorbită pe malul drept al Prutului, cu tot nivelul de degradare la care ajunsese, era tot limbă română, Silviu Berejan s-a angajat cu tot elanul, cunoștințele și capacitatea în opera de salvare a acesteia în arealul basarabean, de apărare și propagare a normelor ei literare, de combatere a devierilor de la normă (rezultate mai ales din influența „benefică” din partea limbii în care vorbea „întreaga planetă”). A recurs la cunoscutul tertip de a vorbi despre „limba moldovenească”, subînțelegând prin ea româna. N-a folosit, în titluri, conform cutumei, clișeul „în limba moldovenească”. În studiul despre forma nominală a verbului a preferat să numească infinitivul „moldovenesc”, întrucât exemplele erau extrase din scriitorii moldoveni dintre Nistru și Milcov, evitând însă a numi limba în care aceștia din urmă au scris. Un ins mai spiritual chiar făcea haz pe seama acestui subiect: „Contribuții la studiul infinitivului moldovenesc ... în limba română”! Dar reputatul academician rus V. F. Șișmariov, în cunoscuta lucrare, scrisă la comanda conducerii de partid, *Limbile romanice din sud-estul Europei și limba națională a R.S.S. Moldovenești* (tradusă de S. Berejan și editată în 1960 la Chișinău), nu procedase la fel când, pe de o parte, demonstra că la nord de Dunăre s-a format o singură limbă-standard, că limba literară a Munteniei și Moldovei (care includea și Basarabia) era una și aceeași, iar, pe de altă parte, folosea noțiunea interpretabilă „limba națională a R.S.S. Moldovenești” (nici o dată nu a numit-o „limbă moldovenească”), astfel încât un cititor cât de cât avizat ar fi putut interpreta titlul lucrării astfel: „Limbile romanice din sud-estul Europei și limba națională a R.S.S. Moldovenești: română”?!!

S. Berejan a refuzat să scrie articole defăimătoare despre „răuvoitorii limbii moldovenești”, la comanda șefilor, arătându-le ciuca în buzunar. O singură dată, împreună cu o mână de colegi, îi făcuse, într-un articol, albie de porci pe niște renumiți specialiști din Occident, care combăteau existența așa-numitei „limbi moldovenești”, culpă pentru care a avut remușcări toată viața.

Dacă totuși mi-aș pune mintea cu fariseii care îl acuzau că până în 1989 n-a avut curajul să pronunțe cuvântul „român”, i-aș decepționa, spunându-le că, încă în 1956, sub ochii atotvegheți și atotvăzători ai cenzurii, în introducerea la lucrarea colectivă *Curs de limbă moldovenească literară contemporană, vol. I*, cu contribuția personală a tânărului cercetător științific Silviu Berejan, s-a scris, pentru prima dată după 1944, despre unitatea de limbă moldo-română!

În timpurile de tristă pomină, când nu li se putea spune lucrurilor pe nume, S. Berejan încerca și atunci să fie onest cu sine și cu interlocutorii săi. Îmi amintesc de anul 1972, când la Chișinău, la Conferința unională în probleme de tipologia asemănarilor și deosebiriilor dintre limbile înrudite, referatul comun din partea institutului, pregătit și cu participarea directă a dlui Berejan, a trezit în sala mare de ședințe a Academiei mai întâi nedumerire și rumoare, iar până la urmă – un răsflu ușor și o înviorare în ochii publicului: era pentru prima oară când, la un for de prestigiu, în baza aplicării teoriei variativității teritoriale a limbilor standard – dezvoltată și de școala sovietică de lingvistică (G.V. Stepanov, A. I. Domașnev, A. D. Schweizer, V. G. Gak, E.A. Referovskaja, R. A. Budagov etc.), se afirma că raportul dintre limba moldovenească și cea română este același cu raportul dintre limba spaniolă din metropolă (Spania) și varietățile teritoriale de spaniolă vorbite

în țările Americii Latine și de Sud, respectiv – cu raportul dintre engleza de pe continentul european (Anglia) și engleza din fostele colonii britanice sau din America și Australia, cu raportul dintre franceza din Franța și variantele teritoriale ale francezei din alte țări etc. Idee extrem de curajoasă pentru acele vremuri (pe care o susținuse și subsemnatul încă în 1967, în teza sa de doctorat la Leningrad). S. Berejan putea fi fericit: și referatul a fost întâmpinat cu brio de public, și adevărul a fost promovat într-un limbaj mai mult sau mai puțin esopic. Ceea ce intriga era faptul că toți – dar toți! – corifeii teoriei variativității de la Moscova, sosiți la Chișinău, militau cu ferveare pentru unitatea limbilor din metropole și a variantelor teritoriale ale acestora de pe glob în sensul că se referă la una și aceeași limbă – standard și numai când venea vorba de „moldovenească” o scâldau în două ape în sensul că da, are trăsături apropiate cu româna, dar, în calitate de limba națională a moldovenilor, ea îndeplinește toate trăsăturile unei limbi naționale de sine stătătoare. Stai, bădie! Cum vine treaba asta? Dar variantele teritoriale ale englezei, spaniolei, germanei, francezei, portughezei etc. din alte țări decât metropola nu îndeplinesc aceleași funcții?! În cazul dat totuși se vorbește de variante teritoriale încadrate în sistemul aceleiași limbi cu limba din metropolă, iar moldoveneasca face excepție de la regulă, nu ține de limba română, acestea sunt două limbi romanice diferite? Halal teoreticieni! Iată ce înseamnă imixtiune a politicului și ideologicului în treburile științei! Până la urmă toată lumea a înțeles că autoritățile de la Chișinău împreună cu cele din centru i-au convins pe musafiri să nu se amestece în „treburile interne” (lingvistice) ale R.S.S.M. și aceștia au sacrificat conjuncturii politice obiectivitatea științifică. Din cauza opiniei distonante față de cea a puterii a referatului comun din partea R.S.S.M., prima variantă a broșurii cu materialele conferinței a fost dată sub cuțit, iar cea de a doua, citită cu lupa și scuturată de orice idee „subversivă” din referatul comun al moldovenilor, care nu mai semăna câtuși de puțin cu cele afirmate la conferință, a apărut abia în 1976. Dar maurul putea să doarmă împăcat cu conștiința: maurul își făcuse bine treaba!

În toamna lui 1998, când străzile Chișinăului duduiau sub pașii „gloatelor” dezlănțuite (cum erau numiți de oficialități și de ciracii ministrului de interne de atunci Vladimir Nicolaevici Voronin) de oameni simpli veniți din toate colțurile „bătrânei” Moldove „pentru a asalta cerul”, adică să ceară „Limbă! Alfabet latin!”, conducerea Institutului de Lingvistică al A.Ș.M. îi invitase pe colaboratorii Sectorului de Limbi Romanice de la Institutul de Lingvistică al A.Ș. din U.R.S.S. la o ședință comună, în cadrul căreia să se discute cele trei chestiuni principiale, care frământau întreaga republică: 1) Recunoașterea identității dintre limba moldovenească și limba română; 2) Necesitatea de a-i atribui limbii moldovenești statutul de limbă oficială pe teritoriul Republicii Moldova; 3) Recunoașterea necesității de a reveni la scrisul latin. Țin minte, prof. univ. Anatolie Ciobanu a sărit ca ars când l-a auzit pe V. M. Solnțev, directorul Institutului de Lingvistică al A.Ș. din U.R.S.S., spunând că moscoviții au venit să discute, nu să ia vreun fel de decizii. Cum adică, republica e un vulcan gata-gata să erupă, iar noi numai să discutăm?! A propus să fie format un secretariat ad-hoc, care să fixeze opiniile savanților, să întocmească un proiect de rezoluție, care să fie pusă, la finele lucrărilor, la vot, iar propunerile ședinței să fie înaintate conducerii de vârf a republicii pentru a fi luate măsurile în consecință. Slavă Domnului, propunerea dlui profesor a trecut, organul de lucru a fost nominalizat și aprobat, discuțiile, care, la început, luaseră o turnură cam neclară, au fost canalizate în albia necesară, astfel că cei care luau cuvântul trebuiau să-și spună, volens-nolens, deschis păsul. S. Berejan era în prezidiul ședinței, luase apă în gură (poate și de aceea că, peste un an, venea, cooptarea de noi membri ai Academiei?). Unul dintre simpaticii discipoli ai Domniei Sale, mare patriot, dar și bun mehenghi, își pierde răbdarea, ia și trimite în prezidiu cu adresă concretă o țidulă, prin care îl solicita pe dl Berejan să-și spună răspicat punctul de vedere în problemele abordate, care învolbură opinia publică. Înlemnise de emoție pentru mentorul meu spiritual. Parcă-l văd

pe iminentul candidat la titlul de membru-corespondent, emoționat, roșu ca stacojul, vorbind de la tribună: „Dar oare se mai îndoiește cineva că eu sunt pentru atribuirea statutului de limbă de stat limbii pe care mi-au lăsat-o părinții și înaintașii? Da oare eu să fiu acela care s-ar îndoii de unitatea de limbă moldo-română? În sfârșit, oare se îndoiește cineva că eu aș vrea să revin la lumina crinilor latini, ale căror petale îmi produceau îmbătătorul fior de îndrăgostit în anii mei de școală?”. Sala – electrizată, aplauze frenetice. Am răsuflat ușurat, m-am bucurat ca pentru fratele meu (fie-i țărâna ușoară). Ce luptă cumplită trebuie să se fi dat în sufletul unui om prins între Scila și Caribda cruntelor realități de Gulag ideologic, în care ne zbăteam și ne sufocam toți, și onestitatea și demnitatea de om și savant! A învins onestitatea și demnitatea, adevărul a biruit frica!

Imediat după adoptarea Legislației lingvistice, pentru a spulbera sinistra predicție a secretarului al P.C.M. N. Bondarciuk și temerile unor intelectuali de bună credință cum că, odată cu revenirea la grafie latină, „toată republica ar deveni analfabetă”, un grup de lingviști de la Academia de Științe și din instituțiile de învățământ superior din Chișinău a purces de urgență la întocmirea ghidului *Normele ortografice, ortoepice și de punctuație*. („Dacă nu ne dau voie s-o numim „română”, atunci să evităm în genere a o indica în titlu”, a spus, solomonic, coordonatorul S. Berejan. Noi înșine, I. Dumeniuk, Gh. Rusnac și subsemnatul, procedasem la fel când predasem, în noiembrie 1989, unei edituri obscure din Chișinău ghidul *Îndrumar de ortografie*, care a și apărut în 1990, înaintea lucrării la care mă referisem). Când m-a chemat dna Natalia Suruc de la Editura „Lumina” pentru corectura lucrării, l-am luat pe colegul Ion Dumeniuk și, fără știrea coordonatorului, am adăugat, cu de la sine voință, la sfârșitul titlului cuvintele „ale limbii române”. Când lucrarea colectivă a apărut cu precizarea de rigoare, coordonatorul ne-a scrutat o clipă, fără să ne dojenească, după cum ne așteptam, iar fața Domniei Sale a schițat un surâs tainic de satisfacție. Poate că, din clipa aceea, domnul academician a reușit să izgonească definitiv sclavul din sine și să se avânte pe aripile libertății râvnite de o jumătate de secol. Mă bucur sincer că i-am fost alături într-un moment de „slobozenie” (cum m-am bucurat mai târziu, când l-am ajutat, împreună cu Alexandru Bantoș, pe profesorul nostru, domnul academician Nicolae Corlăteanu, să rupă tăcerea pe care și-o impusese în anii marii bătălii pentru limbă și alfabet ca pe o mea culpa pentru păcatul de a fi pactizat anterior cu diavolul și să declare, sus și răspicat, de la tribuna din parlament a Conferinței „Limba română este numele corect al limbii noastre” din 20 iulie 1995: „Odată și odată trebuie să ajungem cu toții la înțelegerea că limba noastră literară trebuie numită cu numele său adevărat – română”).

În 1998, când la Chișinău îmi apăruse cartea *Român mi-e neamul, românesc mi-e graiul*, credeam că scrisesem cele mai multe articole în apărarea denumirii corecte a limbii noastre (limba română) și a vorbitorilor ei din Basarabia (români / basarabeni). Ei, aș! S. Berejan (care, în 1995, când aflase că A. Bantoș, sub influența demersului politic al președintelui Mircea Snegur din 27.04.2005 către parlament pentru modificarea art. 13 din Constituție – același președinte care, în 1992, când în parlament s-a pus la vot art. 13 și a trecut formularea agrarienilor „limba moldovenească”, absentase la ședință și care a promulgat imediat, fără nici o obiecție, Constituția cu formularea agrariană – pune la cale o conferință chiar în incinta parlamentului cu genericul „Limba română este numele corect al limbii noastre”, se întristase de-a binelea, știind că toate eforturile lingviștilor, Prezidiului Academiei, diferitor foruri științifice internaționale nu reușiseră să spargă încăpățânarea de beton armat a deputaților agrarieni de la putere de a-și face mendrele, oficializând-o, din 1992, ca „moldovenească”, cu scopul declarat de a ne tăia pofta să mai spunem vreodată că suntem români și să mai nutrim vreo speranță de unire cu România) ne-a întrecut toate așteptările! *Itinerarul sociolingvistic*, analizat mai sus, îmi confirmă spusele.

Pe lângă că ne-a fost port-drapel în marea bătălie de după perestroika lui Gorbaciov, a fost, în această perioadă, și un luptător curajos, de neînvinc. După cum recunoaște chiar

Domnia Sa la o sesiune științifică în problema unității limbii române din Basarabia și Bucovina și a limbii române din Țară, organizată de Secția de Filologie și Literatură a Academiei Române la 27 martie 2003, despre avatarurile identitare ale limbii și vorbitorilor ei din Republica Moldova, în ultimii 10 ani, i-a fost dat să vorbească la diverse întruniri din republică și din Țară și să publice o serie de articole, studii, interviuri la Chișinău, Bălți, Iași, Suceava, Cluj-Napoca, București, Torino, Leipzig. Ca un adevărat savant, el nu se lua la trântă cu imbecilul X, Y, Z, care turna la brașoave cu nerușinare, de aceea discursul Domniei Sale evită polemicile directe cu un limbaj ca la „talcioc” și ia forma unei argumentări carteziene. Noi, iștilalți, din jurul d-lui, uneori mai cădeam în capcana polemicilor pusă diabolic prin colțuri de herostrații neamului gen Lazarev, Stati, Dziubinski & Co și mai recurgeam, în asemenea cazuri, și la un limbaj pe potrivă. Dumnealui, niciodată. Formula tema, construia fundamentul teoretic necesar demonstrațiilor și începea demonstrarea teoremei: care e raportul dintre termenii „dialect – subdialect – grai”, „limba – standard (exemplară, în terminologia maestrului Eugen Coșeriu, pe care îl adora) – limba vorbită”, așa-numita „limba moldovenească” și „limba română”; de ce termenul „limba română” acoperă și semnificația termenului „limba (mai exact, vorbirea) moldovenească”, iar a ultimului pe a primului – nu, ca, până la urmă, să demonstreze diogenic de simplu și de frumos că așa-zisa „limbă moldovenească” poate și trebuie numită „limbă română”, în timp ce „limba moldovenească” nu poate și nici nu va fi folosită vreodată în locul limbii române. (Nu spuneau agrarienii noștri plini de rânză, care s-au convins de faptul că moldoveneasca și româna e una și aceeași limbă: „Lasă românii să-și numească ei limba lor „limbă moldovenească”?!)

S. Berejan este cel care a formulat, la solicitarea Parlamentului, din partea Prezidiului Academiei, la 9.09.1994, concluzia privind numele corect al limbii noastre care trebuie să figureze în Constituție: limba română. Concluzie solemnă, demnă, imbatabilă. Tot Domnia Sa a contribuit la demonstrarea adevărului și formularea concluziei juste în problema denumirii corecte a limbii noastre pe care a adoptat-o adunarea generală a Academiei din 28.02.1996.

Acad. S. Berejan era conștient și mâhnit peste măsură de irosirea forțelor de creație în lupta cu impostura și minciuna crasă. Era indignat de ideologizarea, politizarea excesivă, denaturarea în scopuri propagandistice, pentru ca vechii nomenclaturisti să se mențină la putere, a unor lucruri sfinte inimii de român și clare ca bună ziua. De câte ori nu l-am văzut dezolat, necăjit că, în loc să mai scrie un studiu, este nevoit să-și întrerupă activitatea de cercetător laborios în probleme de teorie și filosofie a limbajului și să se ocupe de lucruri inutile. Preocupări futele, cum ar fi spus Ion Mocreac. Dar tocmai pentru că îi era atacată „sfânta sfintelor” – limba noastră cea română (apropo, știți că la o întrunire de pomină din sala mare de la Institutul Pedagogic „Ion Creangă” a Societății, numită evaziv, cum ni-i feleșagul, „Limba noastră”, S. Berejan a fost acela care a propus ca, la denumirea respectivei societăți, să fie adăugate cuvintele „cea română”: „Limba noastră cea română?”) – nu o considera inutilă și se antrena în luptă cu dârzenie îndoită de apărător al cetății.

Regretatul S. Berejan era plin de energie și avea convingerea că îi va rămâne timp pentru a-și materializa ideile care îl asaltau în noi cărți de referință. Destinul a decis altfel. M-aș teme să bănuiesc că A. Bantoș ar fi avut o premoniție acum 13 ani, când i-a smuls extrem de modestului interviu o profesiune de credință, zguduitoare prin sinceritatea și onestitatea care îl caracterizează: „... nu regret totuși viața trăită, căci, la urma urmei, am studiat și mi-am apărut, cât și cum am putut, limba neamului. Și asta vreau s-o afirm acum, înspre apusul vieții, deschis: mi-am iubit dintotdeauna limba și neamul și anume aceste sentimente mi-au insuflat energie și putere de rezistență. Le voi iubi și în continuare cu aceeași intensitate și le voi apăra cu aceeași perseverență în orice situație. Cu convingerea

fermă și cu credința nestrămutată că numai așa e bine, îmi voi duce crucea până la capăt”. Nu ascund că mi-ar plăcea să subscriu la spusele Domniei Sale.

Pe baricadele marii bătălii pentru limbă și alfabet.

La cele menționate în paragraful referitor la culegerea de articole *Itinerar sociolingvistic* și în alte paragrafe, aș mai adăuga următoarele:

Împreună cu alte personalități, S. Berejan a făcut parte din menționata Comisie interdepartamentală pentru problemele limbii materne („Comisie de salvare a limbii”, cum a numit-o, sibilinic, poetul Nicolae Dabija). Domnia Sa are o contribuție esențială la canalizarea discuțiilor spre esența chestiunilor care frământau opinia publică. Fulminantul raport prin care se propunea oficializarea limbii materne ca limbă de stat și de comunicare interetnică pe teritoriul Republicii Moldova, recunoașterea unității de limbă moldo-române a fost întocmit și citit, la 28 decembrie 1988, în fața Comisiei de către Domnia Sa.

După 1990, contribuția academicianului S. Berejan la clarificarea chestiunii identității, așa cum s-a văzut, este enormă. Spun „după 1990”, deoarece, până la acea dată, la Chișinău și în tot U.R.S.S.-ul, regimul interzisesse nu numai să pronunți cuvintele „român”, „română”, „Basarabia” cu referire la realitățile din R.S.S.M. (era altceva dacă înfierai „regimul burghezo-moșieresc român”!), ci chiar să te gândești la faptul că ești român și vorbești românește. Fariseii de azi, care cunosc prea bine situația de atunci, tocmai de aceea îi și incriminează domnului academician că nu ar fi fost la fel de curajos și până în 1990, fiindcă ar fi vrut să-l vadă dus la urșii polari.

După adoptarea Legislației lingvistice, Silviu Berejan a crezut în redresarea situației lingvistice din republică, în repunerea în drepturile firești a noțiunilor de popor român și limbă română în Republica Moldova. Când a înțeles, dezamăgit, că nu este așa, a reluat cu o și mai mare râvnă lupta din perioada 1985-1989. Acuma, cel puțin, putea spune lucrurile direct, pe nume, fără a mai recurge la tertipurile din timpul regimului ideologic sovietic.

În 1995, a participat la convocarea în parlament a Conferinței „Limba română este numele corect al limbii noastre”.

Când s-a convins că și conducerea de azi a republicii recurge la vechile procedee de ostracizare a celor care îndrăznesc să dezvăluie adevărul despre noi și limba noastră, că și astăzi este interzisă folosirea cuvintelor „Basarabia”, „român”, „români basarabeni”, „limba română din Basarabia”, savantul S. Berejan, în cadrul diverselor reuniuni, conferințe, simpozioane, în numeroase interviuri, a vorbit răspicat despre faptul că limba de bază din Republica Moldova este limba română, că aceasta, sub influența nefastă a limbii ruse, care i-a preluat toate funcțiile oficiale, a degradat într-un hal fără de hal, transformându-se într-un *volapük* veritabil, că situația ei se menține și acum, după declararea suveranității și independenței republicii și oficializarea prin lege a limbii de stat, când limba rusă, limbă a unui stat străin, continuă să domine în toate domeniile de activitate. S. Berejan a demonstrat că noul „rege”, numit, cu cinism, în perioada sovietică, „bilingvism armonios”, este cu desăvârșire gol, pentru că numai băștinașilor li se cerea, de facto, să cunoască două limbi, în timp ce veneticii și alogenii erau monolingvi, rusofoni. Redresarea situației lingvistice poate avea loc numai prin respectarea legii, prin instalarea limbii de stat în toate funcțiile ei firești, prin propagarea normelor ei literare și cultivarea ei nu numai în rândurile rusofonilor și alolingvilor, ci și, mai cu seamă, în rândurile purtătorilor ei nativi.

El academician a declarat fără înconjur că ocupația țaristă și cea sovietică, iar în anii din urmă, ideologia moldovenismului primitiv sunt factorii care au subminat și erodat conștiința etnică, națională și lingvistică a românilor basarabeni. Refacerea acesteia necesită o muncă de explicare meticuloasă, de durată. Perpetuarea agresivă, oficializată, a românofobiei, inclusiv prin propagarea politonimelor neconforme cu știința

„popor moldovenesc”, „limbă moldovenească”, este un act nesăbuit, o mostră de ignorare a istoriei, un obstacol în aspirația basarabenilor de a se integra în Europa.

Omul. Cu tot riscul de a mă repeta, nu pot să nu mă refer la calitățile morale ale omului dintr-o bucată care a fost Silviu Berejan. În plan social aparent modern, îndrăzneț, prins cu toată ființa de vârtoarea evenimentelor, tentat să se adapteze la schimbările furtunoase din viața societății, era totuși, la nivelul societății egoiste, pragmatice, de consum, care se prefigura după 1989, un anacronic, funciarmamente inadaptabil „al veacului copil”. Bine crescut, de o delicatețe extraordinară, onest, integru, sincer. Dar tocmai prin aceste calități deosebite era incomod autorităților și șefilor de orice rang, care nu-l puteau converti în crezul lor, al minciunii. Poate că din cauza nesincerității celor din jur nu a avut mulți prieteni adevărați. S-ar putea să greșesc, dar se pare că aceștia erau Ion Mocreac, Nicolae Pecec, Ion Ețcu, Tudor Cotelnic, Stelian Dumistrăcel, Alexandru Bantș și încă vreo doi-trei. Modest, respectuos, colegial. Îl venera pe zeul lingvisticii moderne Eugen Coșeriu, se mândrea că și zeul, la rândul său, îl aprecia. Le purta tot respectul profesorilor universitari ai D-sale Vasile Coroban, Nicolae Corlăteanu, Leonid Pancratiev. Era mândru de recunoașterea pe care i-o demonștrau Gh. Stepanov, Iu. Caraulov (Moscova), R. Piotrowski (Sankt Petersburg), St. Semcinski (Kiev), D. Mănuță, D. Irimia (Iași), H. Mihăiescu, Gh. Mihăilă, M. Sala, N. Saramandu (București), M. Borcilă (Cluj), K. Heitmann (din Germania) etc. Urmărea cu interes investigațiile inovatoare întreprinse de colegii de la catedrele de limbi străine Grigore Cincilei, Victor Banaru, Mircea Ioniță ș.a. Se mândrea cu școala semanticii funcționale, pe care a creat-o în republică, cu discipolii săi, în special cu Gheorghe Popa, Vasile Baharu, Constantin Tănase, Gheorghe Stog. Îl prețuia pe Vlad Pohilă.

Robaci ca un salahor. Însă munca de creație nu-l obosea, dimpotrivă, îi înzecea puterile.

Compătitor, săritor la nevoie. Îmi amintesc și azi cu recunoștință cum, alături de dl redactor-șef al revistei „Limba română” A. Bantș, de dl academician Petru Soltan, de dl profesor Petru Tolocenco, pe atunci rector al Universității din Tiraspol refugiată la Chișinău, dl academician Silviu Berejan a fost omul de omenie care m-a consolât în perioada de după demiterea, în aprilie 1994, din funcția de ministru al științei și învățământului, când, rămas fără o bucată de pâine pentru „păcatele” de a fi „românizat” sistemul moldovenesc de învățământ și de a fi „reetnizat” (alias „românizat”) tânăra generație de elevi și studenți moldoveni, mi s-a îngrădit, de către oficialități și partidul democrat-agrar, care accesese la putere, revenirea nu numai la catedra de la Universitatea Pedagogică „Ion Creangă”, ci și în orice instituție tangență cu activitatea ideologică. Dl academician Petru Soltan, care, la viața sa, trecuse prin asemenea grele încercări, mă sfătuisese a-mi găsi liniștea în scris. Dl redactor-șef A. Bantș îmi propunea un post de redactor de limbă, dl rector Petru Tolocenco îmi oferea postul de profesor la Universitatea din Tiraspol, refugiată în Chișinău, iar dl academician S. Berejan se retrăgea pe alt post pentru a mi-l oferi pe cel de director al Institutului de Lingvistică. O, sancta simplicitas! Domniile lor, creduli ca și subsemnatul, nu știau că intrasem în categoria proscrisilor, iar soarta acestora, după cum se știe, este pecetluită pentru mult timp, dacă nu pentru totdeauna. M-a emoționat până la lacrimi generozitatea și cumsecădenia Domniilor lor într-un moment de cumpănă în care vechii prieteni și venerabilii ministrului de odinioară se fereau de mine ca de un ciumat. Să vegheze bunul Dumnezeu liniștea sus-numiților și bunăstarea familiilor Domniilor lor.

Omul Berejan venea din alt secol, din altă lume. O lume a cumințeniei, cumsecădeniei, corectitudinii, respectului, stimei, bunătații, omeniei, sincerității, dragostei de oameni și adevăr, a compasiunii. Într-o societate din ce în ce mai rece, mai egoistă, mai fățarnică, mincinoasă, omul Berejan nu se putea acomoda, nu putea minți. Dar nici nu mai putea accepta să fie mințit.

Într-o societate din ce în ce mai lacomă, hapsână, coruptă, omul Berejan nu se lăsa să fie corupt. Îl indignau la culme faptele nesăbuite ale îmbuibăților peste noapte din sărăcia noastră. Lumea în care relațiile dintre oameni se bazează numai pe interese și afaceri îl înspăimânta. Ca și situațiile în care omul nu este apreciat după meritele sale reale, ci în funcție de relațiile sale cu sus-pușii.

Îl indigna la culme politizarea de către regim și oficialități a chestiunilor de istorie și limbă, acțiune devenită ideologie oficială atât în timpul bolșevicilor, cât și după 1994, odată cu reinstalarea la putere a comuniștilor înveterați. Condiții în care savantul este pus fie în situația umiltoare de a accepta minciuna, de a ascunde adevărul, manipulând opinia publică în direcția preconizată de putere, fie în imposibilitatea de a-și exercita dreptul la profesie. Erupția de după 1989 a Vezuviului Silviu Berejan în apărarea dreptului la adevăr și nume este rezultatul acumulărilor de peste 50 de ani de masă critică de antidoping ca urmare a intoxicării și distrugerii de către regimul antinațional a conștiinței poporului român din Basarabia. Savantul Berejan este conștient de faptul că „formarea conștiinței naționale pierdute este o sarcină foarte grea, chiar cu totul utopică”. Scepticismul de moment însă îi sporește energia în lupta pentru cauza măreață de formare a acestui atribut intrinsec al unei națiuni: „Până nu vom avea formată conștiința națională, nu ne vom putea regăsi identitatea”.

Este o sfântă și de onoare datorie a noastră să ducem la îndeplinire acest deziderat testamentar al omului de știință și marelui bărbat al cetății Silviu Berejan.

NICOLAE MĂTCAȘ
prof. univ., dr.

OPINIA ACADEMICIANULUI SILVIU BEREJAN

În afară de cercetarea propriu-zisă atît în ceea ce privește lingvistica generală (mai ales semantica), cît și în ceea ce privește gramatica, unde acad. Silviu Berejan s-a afirmat plener, despre care s-a vorbit și s-a scris pe larg în materialele omagiale precedente, în ultimele două decenii activitatea științifică a savantului este marcată și de problematica sociolingvistică, materializată în mai multe studii, articole, interviuri, prelegeri, mese rotunde, rapoarte, prezentate la Chișinău, Bălți, Iași, Cluj-Napoca, București, Suceava, Moscova, Voronej, Leipzig etc. Contribuțiile în acest domeniu și le-a manifestat din plin, în special în perioada de renaștere națională, atunci cînd a aderat cu trup și suflet la idealurile renașterii și s-a încadrat activ în promovarea adevărului despre istoria și limba neamului românesc. Depune eforturi susținute în procesul de revenire la grafia latină și de oficializare a limbii române în Basarabia. În calitate de expert în cunoscutul grup de muncă pentru elaborarea Legislației lingvistice din 1989, dumnealui a dat dovadă de probitate științifică și morală de invidiat, făcînd uz de fiecare dată de respectarea argumentului științific, a adevărului istoric și a bunului-simț.

Cele mai multe publicații de sociolingvistică au fost inserate în revistele *Basarabia*, *Limba română* (Chișinău), *Buletinul Societății de Științe Filologice* (București), *Revistă de lingvistică și știință literară*, *Cronica* (Iași), *Dacoromania* (Cluj-Napoca), *Semn* (Bălți), *Tribuna* (Cluj), în tot felul de culegeri tematice, cum sînt *Probleme actuale de lingvistică*, *Limba română este Patria mea*, *Omagiu profesorului și omului de știință Anatol Ciobanu* (toate din Chișinău), *Basarabia. Dilemele identității*, *Identitatea limbii și literaturii române în perspectiva globalizării*, *Limba și literatura română și spațiul etnocultural dacoromânesc și în diasporă*, *Spațiul lingvistic și literar românesc din perspectiva integrării europene*, *Comunicare interculturală și integrare europeană* (toate din Iași), *Limbaje și comunicare* (Suceava), *Limba română și varietățile ei locale* (București), *Grenzgänge, Beiträge zu liner modern Romanistik* (Germania), *Bolletino dell'Atlante Linguistico Italiano* (Torino); în ziarele *Literatura și arta*, *Glasul națiunii*, *Dialog*, *Academica* (București), *Flux*, *Materna*, *Săptămîna*, *Timpul*, *Tinerimea*, *Moldovei*, *Țara* etc.

În toate aceste publicații și discursuri acad. S. Berejan ia în discuție diferite aspecte de sociolingvistică vizînd atît probleme teoretice de ordin general (comp. studiile: *Limba oficială în orice stat este, de regulă, una singură – Limba română* (Chișinău), 1992, nr. 3-4; *Despre cauzele pierderii identității lingvistice și etnice într-o regiune ruptă din întreg – Identitatea limbii și literaturii române în perspectiva globalizării*, Iași, 2002; *Referitor la interacțiunea dintre limbile ce funcționează în cadrul aceluiași stat – Limbaje și comunicare*, Suceava, 2003, vol. VI; *Degradarea vorbirii orale într-un stat, în care funcționează paralel două limbi oficiale – Timpul*, 2005, 9-16 septembrie), cît și probleme sociale și politice privind situația sociolingvistică din Republica Moldova. Avem în vedere, în acest sens, numeroase articole și comunicări ale dlui: *De ce glotonimul moldovenesc nu poate rivaliza cu glotonimul român cu aplicare la limba literară?* – *Revistă de lingvistică și știință literară*, 1990; nr. 6; *Limba culturii noastre comune este română, nu moldovenească* – *Literatura și arta*, 1990, 10 octombrie; *Aspecte ale studierii limbii*

române în Republica Moldova – Revistă de lingvistică și știință literară, 1994, nr. 5; *Varietatea moldovenească a vorbirii orale românești și limba literară scrisă (corelația românesc – moldovenesc, cu referire la realitățile glotice) – Limba română și variațiile ei locale*, București, 1995; *De ce limba exemplară din uzul oficial al Republicii Moldova nu poate fi numită moldovenească? – Revistă de lingvistică și știință literară*, 1995, nr. 5; *Limba română este singura limbă literară din această zonă a romanității orientale – Cronica*, Iași, 1995, XXX, nr. 1; *Patru decenii de anevoioasă cale spre adevăr – Revistă de lingvistică și știință literară*, 1998, nr. 6; *Monolingvismul populației rusofone și bilingvismul populației băștinașe în Republica Moldova – Limba română* (Chișinău), 2000, nr. 6-12; *Există o singură limbă de cultură și ea are o singură denumire – limba română – Timpul*, 2002, 13 septembrie; *Graiul din Republica Moldova și limba literară română – Dacoromania* (seria nouă), Cluj-Napoca, 2002, t. III-IV; *Regionalismul – factor ce subminează identitatea etnică și națională în spațiul etnocultural dacoromânesc și în diasporă – Limba și literatura română în spațiul etnocultural dacoromânesc și în diasporă*, Iași, 2003; *Cauzele ostilității față de limba română în societatea moldovenească actuală – Limba română* (Chișinău), 2004, nr. 7-8; *Funcționarea oficială a două limbi în Republica Moldova – obstacol în calea integrării europene a acestei țări (privilegiul de a fi monolingv într-un stat cu două limbi folosite paralel) – Comunicare interculturală și integrare europeană*, Iași, 2006.

Realizate de unul singur, studiile citate examinează concludent și cu tenacitate cauzele stării de lucruri din ambianța noastră social-politică, combat falsa teorie despre existența așa-zisei „limbi moldovenești” diferită de română, confirmă adevărul științific privind limba și istoria neamului nostru, furnizează fapte și argumente intransigente ce țin de identitatea și unitatea românească, interpretează corect realitatea lingvistică din stînga Prutului, arată starea actuală, dramatică a limbii vorbite în Republica Moldova, argumentează necesitatea funcționării nestingerite a limbii oficiale (de stat) în toate sferile publice, sesizează pericolul promovării unor pseudoteorii lingvistice ca cea a bilingvismului „armonios” moldo-rus, motivează științific importanța promovării glotonimului *limba română* cu referire la limba vorbită în Republica Moldova, militează pentru introducerea denumirii adecvate de limbă română în Constituția și legislația lingvistică ale Republicii Moldova etc.

O parte din materiale sînt elaborate și în echipă. Multe probleme spinoase au fost abordate împreună cu alți colegi lingviști sau intelectuali onești din republică. Octogenarul a fost și este întotdeauna solitar cu lumea progresistă în aprecierea situației concrete din societate. Merită a fi menționate cel puțin unele dintre ele, pe care le prezentăm în ordinea cronologică: *Pledoarie pentru „fagurele de miere”* (Discuție la redacția ziarului *Moldova socialistă* privind scrierea cu caractere latine) / A. Ciobanu, S. Berejan, A. Eremia, G. Litavrin – *Moldova socialistă*, 1989, 24 februarie; *Spinoasă, calea revenirii* (Discuție la „Masa rotundă” cu privire la traducerea în viață a legilor despre limbă) / S. Berejan, A. Ciobanu, C. Tănase – *Moldova socialistă*, 1990 21 ianuarie; *Pretenții nejustificate* / S. Berejan, T. Cotelnic, A. Dîrul – *Glasul națiunii*, 1992, 15 mai; *Cum, cînd și de ce a apărut așa-zisa „limbă moldovenească” ca limbă aparte* / S. Berejan, A. Dîrul, I. Ețcu – *Congresul XVIII al Acad. Româno-Americane...* Chișinău, 1993, vol. I; *Nominația personală în limba română* / S. Berejan, I. Ciocanu, C. Tănase – *Moldova suverană*, 1993, 27 noiembrie; *Restabilirea tezaurului toponimic* / S. Berejan, A. Eremia, I. Ciocanu, V. Pavel – *Plai românesc*, Cernăuți; 1993, 7 aprilie; *Adevărul nu se schimbă odată cu schimbările politice* / S. Berejan, N. Corlăteanu și A. Ciobanu – *Literatura și arta*, 1994, 18 august; *Legea nu-i lege ... pentru cei cu pîinea și cuțitul* / S. Berejan, D. Dragnev, N. Corlăteanu – *Momentul*, 1999, 26 octombrie.

Pe lângă mulțimea de articole bine documentate, publicate în diferite ziare și reviste, pe parcursul unui deceniu și ceva, timp în care S. Berejan a executat funcția de director al Institutului de Limbă și Literatură al A.Ș.M. (1987-1991), de acad. coordonator al Secției

de Științe Socioumane (1991–1995) și cea de director al Institutului de Lingvistică al A.Ș.M. (1994–2000), colectivul Institutului a publicat 100 de *Declarații* foarte importante ce aveau drept scop soluționarea cât mai echitabilă a problemelor de lingvistică. Chiar în primii ani de directorie (în toamna anului 1988) Institutul nominalizat demască falsul glotonim „limba moldovenească” utilizat de ideologii conducerii comuniste pentru denumirea limbii din R.S.S. Moldovenească, expus într-un material de sinteză intitulat *Numai de pe poziții de adevăr științific*, discutat și aprobat practic de toți participanții la dezbateri, care a fost publicat și în varianta rusă a ziarului *Învățământului public* din 23 noiembrie 1988. Au urmat apoi și alte *Declarații* – toate purtând „amprenta distinctă a personalității incontestabile a acad. Silviu Berejan” [Ețcu, 1997: 7]. Iată doar câteva din ele ale căror mesaje sînt cunoscute din titluri: *Așa-zisa „limbă moldovenească”, recunoscută de așa-zisa Republică Nistreană e tot limba română, chiar și fiind scrisă cu chirilice – Literatură și arta*, 1992, 15 octombrie; *Să punem capăt atitudinilor antiromânești: Scrisoare deschisă Ministrului Afacerilor Interne dlui C. Antoci – Literatură și arta*, 1992, 3 decembrie; *Proiecte de amendamente la legile cu privire la funcționarea limbilor – Materna*, 1993, decembrie; *O singură limbă – o singură denumire – Moldova suverană*, 1994, 30 august; *Să respectăm adevărul științific și istoric – Literatură și arta*, 1994, 17 februarie; *Declarația colectivului Institutului de Lingvistică al A.Ș.M. – Literatură și arta*, 1995, 30 martie etc.

Într-un interviu acordat jurnalistei Tatiana Rotaru la întrebarea dacă-și mai amintește de ședințele Comisiei interdepartamentale pentru studierea istoriei și problemelor dezvoltării limbii naționale, comisie formată de autorități sub presiunea maselor, a societății civile, savantul răspunde nu fără un sentiment lipsit de satisfacție: „Cum să nu-mi aduc aminte, dacă chiar eu, în calitate de membru al Comisiei de care vorbiți, am prezentat la prima ei ședință în plen, în prezența secretarului C.C. al R.S.S.M., raportul cu titlul numit de Dvs. A fost pentru prima dată cînd cercetătorii Academiei noastre au făcut niște afirmații publice, apărute ulterior și în presă, despre comunitatea limbii moldovenești cu limba română și despre necesitatea trecerii celei dintîi la alfabetul latin care constituia la această dată singura deosebire vizibilă dintre ele. Materialele acestei Comisii, larg publicate, au stat la baza luptei de mai departe pentru limbă și grafie și a ulterioarelor legi despre limba de stat a republicii, iar în ultimă instanță și a victoriilor ce au urmat” [Lingvistica: 15, 17].

De fapt, hotărîrea Comisiei interdepartamentale în cadrul Ședinței din 28 decembrie 1988 privind problemele limbii materne a devenit cu adevărat istorică. O importanță decisivă în soluționarea adecvată a chestiunilor abordate a avut-o, probabil, rezoluția consfătuirii de lucru cu tema *Teoria variativității și aplicarea ei la situația lingvistică din R.S.S.M.*, organizată la 31 octombrie – 1 noiembrie la Chișinău de Institutul de Limbă și Literatură al A.Ș., rezoluție adoptată cu vot majoritar de către lingviștii de prestigiu din republică, din Moscova, Leningrad (Sankt Petersburg) și Kiev, în care se recomanda decretarea limbii moldovenești drept limbă de stat în R.S.S.M., recunoașterea identității limbii ce se vorbește în R.S.S.M. și în R.S.R., revenirea la grafia latină [Vezi mai amănunțit, Рабочее: 70-76].

De asemenea se cuvine să amintim aici și despre rolul pe care l-a jucat acad. S. Berejan la ședința lărgită a Prezidiului Academiei de Științe a Republicii Moldova (din 09.09.1994) pentru discutarea și aprobarea răspunsului solicitat de Parlamentul Republicii *Cu privire la necesitatea abordării științifice a istoriei și folosirii glotonimului „limba moldovenească”*, pregătit de membrii Academiei care activau în domeniul filologiei (Silviu Berejan – acad. coordonator al Secției de Științe Umanistice, Haralambie Corbu – vicepreședinte al Academiei, acad. Nicolae Corlăteanu, membrii corespondenți Anatol Ciobanu și Nicolae Bilețchi). Acest grup de filologi a pregătit materialele pentru a fi luate în discuție de Prezidiul Academiei și pe baza lor s-a adoptat Hotărîrea solicitată de Parlament. Concluzia specialiștilor a fost ca Articolul 13 din Constituție să fie revăzut în

conformitate cu adevărul științific, fiind formulat în felul următor: *Limba de stat (oficială) a Republicii Moldova este limba română* [Berejan et alii]. La încheierea Ședinței toți cei 11 membri ai Prezidiului Academiei au votat unanim declarația adoptată, ulterior, la 28 februarie 1996, Declarația a fost validată de Adunarea Generală a Academiei, pe care o reproducem integral: „Adunarea Generală a A.Ș.M. confirmă opinia științifică argumentată a specialiștilor filologi din republică și de peste hotare (aprobată prin Hotărârea Prezidiului A.Ș.M. din 09.09.1994), potrivit căreia denumirea corectă a limbii de stat (oficiale) a R.M. este Limba Română. Prezenta Declarație urmează a fi dată publicității” [Declarația 1996].

De bun augur a fost participarea neobositului lingvist la Conferința științifică *Limba română este numele corect al limbii noastre* (Chișinău, 20–21 iulie 1995), organizată de Institutul de Lingvistică al Academiei, catedrele de specialitate de la instituțiile de învățământ superior din republică, uniunile de creație și redacția revistei *Limba română* ale cărei lucrări s-au desfășurat la solicitarea Parlamentului Republicii Moldova și sub auspiciile Academiei de Științe a Republicii, cu participarea specialiștilor filologi, istorici, filosofi, juriști, a cadrelor didactice din învățământ, a reprezentanților intelectualității de creație, a oamenilor politici din republică, a unor lingviști din Ucraina și din Federația Rusă în dezbaterile mesajului dlui Mircea Snegur, Președintele Republicii Moldova, prezentat Parlamentului în ziua de 27 aprilie, în care se face propunerea de a modifica articolele 13 și 118 din Constituția Republicii Moldova, fixându-se denumirea corectă a limbii noastre – limba română.

În comunicarea *De ce limba exemplară din uzul oficial al Republicii Moldova nu poate fi numită moldovenească?* raportorul relatează că denumirea *moldovenesc, moldovenească* o poartă graiul vorbit în Moldova de pe ambele maluri ale Prutului și ale Nistrului, vorbirea populară orală (nu scrisă!), vorbire care are trăsăturile sale specifice în comparație cu vorbirea din alte zone ale spațiului dunăreano-carpato-nistrean (cu graiurile muntean, ardelean, maramureșean, crișean și bănațean). Dar ea este doar una din varietățile teritoriale ale întregului areal glotic ce poartă denumirea generică de *limba română*. În virtutea acestui fapt, denumirea unei varietăți nu poate fi dată întregului, cu atât mai mult că pe baza tuturor varietăților teritoriale ce constituie întregul s-a format limba română literară standard, numită de Eugeniu Coșeriu limba exemplară, consacrată prin tradiții îndelungate, fixată într-un corpus solid de monumente scrise, deservind mai bine de două secole cultura comună a tuturor purtătorilor varietăților teritoriale enumerate. Deci vorbirea din Republica Moldova, neînțelegând de a fi istoricește vorbirea moldovenească, constituie o varietate teritorială a limbii române comune.

Răspunzând la întrebarea din titlul comunicării, oratorul conchide: „Limba exemplară nu poate fi numită *moldovenească*, pentru că *limbă literară «moldovenească»* nu există. Există numai *vorbire dialectală moldovenească*. Ceea ce ani în șir am numit noi în R.S.S.M. impropriu «limbă literară moldovenească» nu era altceva decât limba română exemplară, doar că era scrisă cu alfabet rusesc. E de ajuns să se transpună orice text publicat atunci în alfabetul latin, ca oricine să se convingă că el nu are nici o particularitate specifică pentru vorbirea actuală moldovenească” [Berejan, 1995: 24].

Cu toate că participanții la conferință au demonstrat (a câta oară!) cu surplus de argumente irefutabile că limba vorbită în Republica Moldova nu este decât unul din graiurile subdialectului moldovenesc al limbii române comune, Parlamentul în ședința din 9 februarie 1996 a respins propunerea dlui Mircea Snegur privind denumirea corectă a limbii noastre cu 58 de voturi contra și 25 de voturi pro. Din păcate, cei de la timona republicii nu au luat în considerare nici pînă în prezent opinia specialiștilor în materie de lingvistică și istorie, lăsînd articolul 13 din Constituție cu falsul glotonim „limba moldovenească”.

În atenția savantului se află mereu problema sociolingvistică majoră privind fenomenul complicat al bilingvismului. Pornind de la opinia cunoscutului lingvist rus Rajmond Piotrowski, că atunci când în același mediu social coexistă două sau, eventual, mai multe limbi oficiale, acestea se polarizează, una devenind dominantă, iar altele (sau alta, ca în cazul Canadei) subordonate¹, fapt ce duce la „dereglarea mecanismelor sinergetice de autoorganizare și autoreglare a vorbirii prin presiunea sistemului limbii dominante asupra sistemului limbii subordonate” [Berejan, 2001: 48-49], după cum constată pe drept cuvânt lingvistul basarabean, avem în cazul de față un *bilingvism social unilateral*, deoarece *bilingvi* nu sînt toți membrii societății, ci numai purtătorii limbilor subordonate (purtătorii limbii dominante sînt, de regulă, *monolingvi*). Un atare bilingvism generează *limbi amestecate*, creolizate, folosite de vorbitorii băștinași, soldîndu-se, cel puțin, cu oprimarea psiholinguistică a reprezentanților unei etnii de către reprezentanții alteia. A fi bilingv în aceste condiții, înseamnă, de fapt, a nu cunoaște în măsura convenită niciuna din cele două limbi ce se confruntă în societate.

E tocmai cazul situației lingvistice din Republica Moldova, unde în urma aplicării în practică a așa-numitului bilingvism „armonios” moldo-rus funcționează, ca și în perioada sovietică, două limbi, populația rusă păstrîndu-și privilegiul de a fi monolingvă, iar majoritatea populației băștinașe fiind nevoită să comunice cu rusofonii în limba rusă de cele mai multe ori stîlcită.

Are perfectă dreptate distinsul lingvist cînd afirmă că, în comparație cu alte limbi, monolingvismul basarabean este specific. În primul rînd, aici populația autohtonă rurală, fiind ruptă mai mult timp de matca lingvistică firească, deși vorbește limba oficială de stat, dar în varianta dialectală, împănată cu rusisme, cu excepția unei pături de intelectuali, redusă ca număr și de tineret studios. Mulți dintre acești monolingvi, școliți în perioada sovietică, cunosc mai mult sau mai puțin rusa, ceea ce le dă posibilitate să comunice cu reprezentanții etniei ruse și cu reprezentanții rusofoni ai altei etnii. În al doilea rînd, o bună parte din populația urbană este cu adevărat monolingvă. Ea posedă doar o singură limbă, limba maternă, adică rusă pe care o vorbește dimpreună cu celelalte etnii conlocuitoare [Berejan, 2003: 78-80]. Acest monolingvism străin pentru republică, consideră autorul, „creează piedici de nesurmontat pentru instaurarea în orașe a monolingvismului statal, preconizat prin definiție într-un stat independent mononațional” [Berejan, 2000: 45]. Totodată, trecerea în republică la monolingvismul statal românesc este torpilată nu numai de monolingvismul rus, ai cărui purtători sînt reprezentanții etniei ruse sau ai altor etnii conlocuitoare rusofone, ci și de un număr impunător de cetățeni proveniți din familii mixte româno-ruse, în care cresc, de regulă, copii rusofoni (mai ales în familiile cu mama rusă sau rusofonă [vezi Dumbravă: 34-41]).

Vorbînd despre cauzele pierderii identității lingvistice și etnice într-o regiune ruptă din întreg, zelosul cercetător consideră că problema identității lingvistice și etnice în republică n-a fost definitiv soluționată și nici nu s-a apropiat de soluționare. După părerea dumnealui, motivul principal îl constituie specificul regional al tradițiilor populare, al culturii și, în special, al graiului vorbit pe teritoriul Republicii Moldova, exploatat la maximum de politicienii ce urmăreau „desprinderea definitivă” a acestui meleag de trupul Țării. Acest lucru a fost posibil, deoarece timp de zeci de ani li s-a inoculat băștinașilor prin diferite metode coercitive că ar fi altcineva decît întregul din care istoricește făceau parte organică. Tocmai de aceea ei au încetat treptat să mai simtă și să mai cugete românește. Cu timpul s-au lăsat convinși de diriguitorii rusofili și românofobi că s-au rupt de la matcă și că formează un alt neam, o identitate aparte. Lucru foarte grav, pentru că s-a realizat în felul acesta o subminare a conștiinței etnice și naționale a populației din regiune. Pentru ca

¹ R. Piotrowski le numește pe prima *imperială*, iar pe cealaltă (celelalte) *indigenă* (*indigene*) sau *aborigenă* (*aborigene*). [Piotrowski: 92-96].

problema să fie soluționată, e necesar ca masele largi ale populației din Republica Moldova să conștientizeze că în cazul nostru e vorba de același popor, de același neam și de aceeași limbă ce are în diverse zone de întrebuințare caracteristici locale ce nu depășesc statutul de particularități dialectale, specifice pentru majoritatea limbilor lumii, cu alte cuvinte, să ajungă la această conștiință identitară. Dar „formarea conștiinței naționale pierdute, afirmă Domnia Sa, este o sarcină foarte grea, chiar cu totul utopică «...». Un lucru însă foarte clar: pînă nu ne vom avea formată conștiința națională, nu ne vom putea regăsi identitatea” [Berejan, 2002: 60].

Iar cu altă ocazie ne îndeamnă „ca pînă nu se va forma conștiința națională, pînă se va stabili simțul întregului etnic și pînă vor apărea condițiile necesare pentru monolingvismul statal firesc, să nu acceptăm cel puțin neadevărurile evidente”. [Berejan, 2001b: 266].

Omagiatul nostru examinează dureroasa problemă legată de funcționarea oficială a două limbi în Republica Moldova, considerată drept obstacol în calea integrării europene a țării. Făcînd comparație cu situația lingvistică din alte state (Canada, Elveția, Irlanda, fosta Jugoslavie și fosta Uniune Sovietică), cercetătorul relevă că pretenția de a oficializa în Republica Moldova ca a doua limbă de stat rusa ar duce la intensificarea influenței limbii ruse asupra celei române (nu numai asupra vorbirii orale, ci și a limbii materne scrise), la consolidarea complexelor de inferioritate a populației băștinașe cu consecințe nocive pentru aceasta, la aprofundarea procesului de oprinare morală a reprezentanților etniei autohtone de către reprezentanții etniei ruse.

În cazul de față comunitatea bilingvă din republică este supusă tuturor condițiilor în care s-au aflat și se află vorbitorii limbilor aborigene într-un stat cu limbă imperială, oficializată prin lege. Rusofonii monolingvi, precum și reprezentanții celorlalte etnii minoritare ce au recunoscut ca limbă oficială limba rusă pretind ca în toate sferele sociale ale vieții să fie utilizată limba rusă, deși vorbitorii ei nu reprezintă decît o minoritate națională în statul suveran și independent Moldova. Ei își revendică un statut aparte, privilegiat, nesimțindu-se deloc obligați să comunice cu localnicii în limba acestora. Prin urmare, populația băștinașă majoritară (ce constituie 82%), cu toate că locuiește într-un stat suveran și independent și are o limbă declarată oficial drept limbă de stat, este nevoită să folosească în propria țară limba rusă, limba unei minorități naționale (ce constituie doar 5%). Și ca să nu provoace tensiuni nedorite în procesul de comunicare concetățenii „ce își duc traiul cot la cot cu noi” tolerează această stare de lucruri și fac jocul monolingvilor minoritari, utilizînd limba lor maternă ce nu are statut oficial nici măcar de a doua limbă de stat.

Concluzia unică a savantului este „că limba rusă, deși nu este legiferată oficial ca mijloc de comunicare interetnică în Republica Moldova, îndeplinește, practic, cu succes funcția dată și nu numai la nivel privat, ci și la cel statal (nu fără susținerea tacită a forurilor de conducere). O astfel de stare de lucruri poate să devină în viitor un eminent pericol în procesul de integrare europeană a Republicii Moldova ca țară ce nu are nivelul de pregătire necesar pentru țările ce tind să facă parte din uniunea internațională corespunzătoare” [Berejan, 2006: 43].

Distinsul profesor este mereu îngrijorat de situația dezastruoasă în care se află limba română în spațiul la Est de Prut, unde, spre regret, unii băștinași nativi români nici pînă astăzi nu tind să vorbească o limbă literară curată (nici chiar intelectualii, în afară de o pătură destul de subțire a acestora, majoritatea dă preferință vorbirii dialectale îmbîcșită cu rusisme).

DL academician meditează îndelung asupra cauzelor stării de lucruri din ambianta noastră social-politică, examinează motivele principale ale ostilității față de limba română în societatea moldovenească actuală. Din punctul lui de vedere, acestea ar fi: neglijarea limbii oficiale, marginalizarea ei în instituțiile publice, în stradă, în transport, în comerț etc.;

ostilitatea față de ea de autorități, de organele puterii; atitudinea, departe de a fi binevoitoare, a conducerii republicii (în frunte cu șeful statului), ce nu respectă limba țării și a denumirii ei corecte, în ședințele oficiale, la întâlnirile cu populația și cu oaspeții din alte țări vorbesc în rusește și chiar semnează acte oficiale în grafia altui stat. După părerea sa, cauza cea mai decisivă este starea economică a republicii, unde majoritatea pîrghiilor gospodărești, a resurselor materiale și financiare se află în mîinile sectorului privat, ai căror conducători sînt în mare parte alolingvi, vorbitori de limbă rusă. Acestea determină în sferele pe care le dirijează mijlocul de comunicare cu populația și politica lingvistică în societate. Firește, situația lingvistică în zonă ar putea fi redresată, dacă ar fi interesat și statul. Ar fi cazul să se dea dovadă de mai mult discernămint la înregistrarea întreprinderilor curat rusești ce apar continuu.

Profesorul este mereu îngrijorat de situația dezastruoasă în care se află limba oficială a statului. Din motive bine cunoscute, în perioadele anterioare la noi în republică generații întregi au degradat îngrozitor sub aspectul cunoașterii limbii literare. Spre regret, mulți băștinași nativi de română nici pînă astăzi nu tind să vorbească curat și frumos limba literară. Ei se exprimă într-un limbaj sărac, searbăd, plin de greșeli gramaticale. Mai rău e că și tineretul trecut prin școli și chemat să promoveze cultura în mase este contaminat la acest capitol de virusul indiferenței și leneviei intelectuale. În consecință, există subdezvoltarea culturală a populației. Dacă dorim cu adevărat să mergem în pas cu lumea civilizată, să ne integrăm în Europa, este absolut necesară cunoașterea limbii literare materne. Aceasta depinde numai și numai de atitudinea noastră conștientă față de propria vorbire, de atenția față de modul de vorbire a altora, de lecturile permanente în limba maternă, de utilizarea ei de zi cu zi în toate sferele vieții sociale.

În încheiere, nu putem să nu fim de acord cu afirmația savantului, exprimată încă în 1992 într-un interviu acordat redactorului-șef al revistei „Limba română” Al. Bantoș: „Aș vrea să subliniez că singura noastră salvare sub raportul cunoașterii limbii este întreținerea de contacte permanente cu partea dreaptă a Prutului, cu Țara adică, în toate domeniile și sub toate formele, căci dacă nu se poate pune deocamdată problema unității politice cu Țara, cel puțin unitatea culturală, spirituală să tindem a o înfăptui într-un termen cît mai scurt. Fără aceasta vom continua încă mult timp să nu știm cine sîntem, nici ce limbă vorbim” [Limba: 127].

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

Berejan, 1995	Silviu Berejan, <i>De ce limba exemplară din uzul oficial al Republicii Moldova nu poate fi numită moldovenească?</i> , în „Limba română”, 1995, nr. 4 (22).
Berejan, 2000	Silviu Berejan, <i>Monolingvismul populației rusofone în Republica Moldova și bilingvismul populației băștinașe</i> , în „Limba română” (Chișinău), 2000, nr. 6-12.
Berejan, 2001a	Silviu Berejan, <i>Monolingvismul statal ca problemă basarabeană</i> , în „Omagiu profesorului universitar Vitalie Marin la 70 de ani”, Chișinău, 2001.
Berejan, 2001b	Silviu Berejan, <i>Folosirea glotonimului limba română în Republica Moldova. Aspecte identitare</i> , în „Basarabia. Dilemele identității”, Iași, 2001.
Berejan, 2002	Silviu Berejan, <i>Despre cauzele pierderii identității lingvistice și etnice într-o regiune ruptă de întreg</i> , în „Identitatea limbii și literaturii române în perspectiva globalizării”, Iași, 2002.

- Berejan, 2003 Silviu Berejan, *Referitor la interacțiunea dintre limbile ce funcționează în cadrul aceluiași stat*, în „Limbaje și comunicare”, vol. 6, partea I, Suceava, 2003.
- Berejan, 2006 Silviu Berejan, *Funcționarea oficială a două limbi în Republica Moldova – obstacol în calea integrării europene a acestei țări (privilegiul de a fi monolingv într-un stat cu două limbi folosite paralel)*, în „Comunicare interculturală și integrare europeană”, Iași, Editura Alfa, 2006.
- Berejan et alii Silviu Berejan, Nicolae Corlăteanu, Anatol Ciobanu, *Adevărul nu se schimbă odată cu schimbarea politicii*, în „Literatura și arta”, 1994, 18 august; „Moldova suverană”, 1994, 23 august.
- Declarația, 1996 *Declarația Adunării Generale Anuale a Academiei de Științe a Moldovei*, în „Limba română”, 1996, nr. 2(26).
- Dumbravă Vasile Dumbravă, *Exprimarea identității prin limbă în familiile mixte din Republica Moldova*, în „Limba și literatura română în spațiul etnocultural daco-românesc și în diaspora”, Iași, Editura Trinitas, 2003.
- Ețcu Ion Ețcu, *Un înfatigabil căutător de adevăr și cultivator de frumos*, în „Literatura și arta”, 1997, 31 iulie.
- Limba *Limba oficială în orice stat este, de regulă, una singură...* / Dialog: Alexandru Bantoș – Silviu Berejan, în „Limba română”, 1992, nr. 2-3.
- Lingvistica *Lingvistica nu m-a făcut fericit...* / Dialog: Tatiana Rotaru – Silviu Berejan, în „Săptămîna”, 1997, 1 august.
- Piotrowski Rajmond Piotrowski, *Sinergetica și ocrotirea limbii române în Republica Moldova*, în „Revistă de lingvistică și știință literară”, 1997, nr. 3.
- Rabocee *Рабочее совещание «Теория вариативности и её применение к языковой ситуации в Советской Молдавии»*, în „Лимба ши Литература Молдовеняскэ”, 1989, nr. 1.

TEODOR COTELNIC
 Universitatea Pedagogică de Stat
 „Ion Creangă” din Chișinău

**„ORIZONTUL SEMASIOLOGIC”
AL ACAD. SILVIU BEREJAN**

1. Specialiștii au schițat, cu diverse ocazii, sfera intereselor științifice ale savantului lingvist S. Berejan, reliefând, în mod special, faptul că regretatul cercetător a evitat permanent tentația de a merge pe căi bătătorite și, dând preferință chiar din start aporiilor lingvistice, manifestând curajul de a părăsi punctele de vedere tradiționale, vădind cutezanța de a emite opinii eterodoxe și acribie filologică, a propus soluții judicioase privind complicate probleme de lingvistică generală, romanistică, românică, lingvistică comparată, lexicologie, semasiologie, lexicografie, gramatică, stilistică, istorie a limbii etc.

2. În cele ce urmează, vom încerca să ne pronunțăm pe marginea unor reflecții semasiologice ale lui S. Berejan, reflecții care, cu certitudine, urmează a fi scoase în evidență și valorificate, întrucât regretatul profesor, din punctul nostru de vedere, s-a impus, mai întâi de toate, ca cercetător în domeniul semasiologiei. Găsim rezonabil, în acest sens, să invocăm unele aprecieri care denotă, într-o măsură inspirată, „orizontul semasiologic” al acad. S. Berejan. Astfel, E. Coșeriu – acest „rege al lingvisticii pornit de pe plaiuri moldovene” [1, p. 7] – în avizul de susținere a candidaturii lui S. Berejan la alegerile pentru titlul de membru plin al Academiei de Științe din Moldova, consemna în 1992: „Meritele dlui Berejan în domeniul lingvisticii sînt incontestabile și unanim recunoscute în știința națională și internațională. S. Berejan este astăzi savantul cel mai de seamă din Republica Moldova în acest domeniu, și anume, atît în ce privește lingvistica generală (**mai ales semantica** – subl. n.), cît și în ce privește lingvistica românească, atît sincronică, cît și diacronică” [2, p. 59]. Cu aproximativ cincisprezece ani mai înainte, în 1976, cunoscutul lingvist rus (ulterior, director al Institutului de Limba Rusă din Moscova) Iu. N. Karaulov, membru corespondent al A.Ș. a U.R.S.S., analizînd elaborarea noțiunii de sistem lexico-semantic în lingvistica sovietică, menționa că „după lucrările lui Șcerba, Vinogradov, Smirnițki, Budagov, Ahmanova, următoarea etapă în dezvoltarea lexicologiei naționale a fost determinată de două momente: în primul rînd, de amploarea și succesele importante ale lucrului lexicografic în țară; în al doilea rînd, *de rezultatele considerabile obținute în domeniul teoriei* (aici și mai departe evidențierile ne aparțin – Gh. P.) – atît în direcția dezvoltării de mai departe a noțiunii de sistem lexico-semantic (*lucrările semnate de Ufimțeva, Șmeliiov, Berejan ș.a.*), cît și în direcția aplicării unor noi metode de cercetare în lexicologie” [3, p. 12]. Este o apreciere de care nu s-au învrednicit prea mulți lingviști de la periferia fostei Uniuni Sovietice, căci, precum se vede, după ce numește șapte lingviști ruși de mare prestigiu din Moscova și Sankt Petersburg, autorul le alătură acestora pe omul de știință ce a contribuit în mod real la dezvoltarea teoriei lexicologice naționale, lingvistul român din Chișinău S. Berejan!¹.

¹ În numele adevărului, trebuie să menționăm că și S. Berejan, deși era, cu siguranță, conștient de faptul că reprezenta „fruntea” semasiologiei basarabene, totuși, cînd a fost momentul, a scris pe un ton laudativ despre douăzeci de cercetători basarabeni care, într-un fel sau altul, s-au pronunțat pe marginea laturii conținutale a limbii române (cf.: [4]).

2.1. Un detaliu care, la prima vedere, e ne semnificativ, dar care, într-o bună măsură, ne vorbește elocvent despre amploarea, consistența și profunzimea reflecțiilor semasiologice ale lui S. Berejan: edițiile a doua și a patra ale culegerii științifice interuniversitare „Исследования по семантике” („Cercetări de semantică”) editată de Universitatea de Stat din Bașchiria (actualmente, Bașkortostan), ce publica studii ale lingviștilor din fostele republici unionale și din alte țări ale lagărului socialist, se deschid cu articolele semnate de semasiologul chișinăuian.

2.2. În același context: nu prea mulți cercetători cunosc, de exemplu, că anume datorită aportului substanțial al lui S. Berejan în domeniul semasiologiei (avem în vedere nu numai contribuția directă, adică studiile propriu-zise ale lui S. Berejan, dar și contribuția indirectă, adică studiile-monografii, culegeri de articole, lucrări de doctorat etc., elaborate nemijlocit sub coordonarea regretatului savant), *Consiliul științific pentru teoria lingvisticii sovietice* din cadrul Secției de limbă și literatură a Academiei de Științe a ex-U.R.S.S.-lui ia decizia de a organiza la Chișinău, la 25-27 mai 1979, Simpozionul unional „Probleme teoretice de semantică și reflectarea ei în dicționarele monolingve” (rapoartele și comunicările de la acest Simpozion au fost publicate ulterior în culegere [5])².

3. Trebuie să menționăm cu toată hotărârea că prof. S. Berejan, pornind de la postulatul că legitățile semantice au un caracter universal, general lingval, a remarcat nu o dată faptul că cercetătorii care se interesează în mod special de aspecte semantice trebuie să se impună, întâi de toate, „în problematica teoretică” [4, p. 35]. Numai astfel devine posibil ca fenomenul semantic investigat – indiferent de natura și specificul lui – să fie pus în relație directă cu pluriaspectualitatea și polifuncționalitatea limbajului uman, acesta fiind conceput drept un tot unitar. Avem de a face, așadar, mai mult decât cu un deziderat, întrucât „lingvistica are de studiat nu obiecte, fapte de limbă luate izolat, ci formațiuni sistemice luate în întregime (în bloc), ce s-au substituit și se substituie mereu în procesul evoluției limbii” [6, p. 197]. Iar acest tot unitar, la rîndul său, se caracterizează, după opinia lui S. Berejan, prin dualitate, întrucât se constituie din fapte ale limbii și din fapte ale vorbirii. Neglijarea acestei dualități poate duce la interpretări subiective și arbitrare ale nivelului lexico-semantic, în cadrul căruia „relațiile sistemice sînt mult mai diverse decât relațiile analogice dintre unitățile nivelului fonologic sau ale celui gramatical” [7, p. 3]. Această diversitate se explică, în viziunea semasiologului S. Berejan, în primul rînd prin autonomia caracterului de semn al unităților lexicale, în al doilea rînd, prin mulțimea lor și, în al treilea rînd, prin structurarea diferită a tuturor sectoarelor limbii [*ibidem*].

3.1. După ferma convingere a lui S. Berejan, anume dihotomia limbă / vorbire ne permite să deducem că, din punct de vedere conținutal, limbii îi sînt caracteristice trei tipuri de relații semantice ce au o bază rigidă: necoincidența semantică (eterosemia), apropierea semantică (parasemia) și echivalența semantică (omosemia). Alte tipuri de relații semantice, conchide tranșant prof. S. Berejan, nu există, pur și simplu, în limbă. Tentativa unor cercetători însă de a califica relațiile de opunere semantică (ce stau la baza antonimiei) drept „categorii semantice” nu are nici un suport: ele reprezintă doar un caz particular de apropiere semantică sau parasemie, întrucât semnele, ce se prezintă contrare din punct de vedere al sensului, se opun nu, pur și simplu, ca

² Apropo, în acele zile, ziarul principal al C.C. al P.C.U.S. „Правда” consemna la 4 mai 1979 – anticipînd, firește, cu bună știință, evenimentul științific de la Chișinău – că la Academia de Științe a R.S.S. Moldovenești „se tinde a se asigura o abordare complexă privind soluționarea sarcinilor majore, a se îmbina tematic și organizațional activitatea cu caracter fundamental și aplicativ”.

elemente totalmente eterogene, ci în baza semanticii generale. Astfel spus, antonimele, ca și parasemantele, se caracterizează atât printr-o parte semantică comună (ceea ce și servește drept bază pentru apropierea lor), cât și prin părți specifice opuse ca sens [*ibidem*, p. 4].

3.2. Afară de aceasta, delimitarea limbii de vorbire permite a se stabili, în al doilea rând, că, în anumite circumstanțe contextuale, există posibilități reale, pe de o parte, ca relațiile dintre unitățile lexicale ce coincid din punct de vedere al sensului să se „rupă”, iar pe de altă parte, de a identifica unitățile care, obiectiv, nu coincid în limbă din punct de vedere al sensului [*ibidem*]. În această ordine de idei, trebuie să amintim și de mențiunea reiterată de acad. S. Berejan că „în procesul actelor de comunicare transferurile asociative de sens și de denumire sînt, putem spune, cu adevărat nelimitate” [*ibidem*, p. 5].

4. Ar fi un neadevăr (vehiculat, apropo, de unii comentatori ai operei berejaniene) să se creeze impresia că reflecțiile semasiologului S. Berejan se reduc doar la examinarea echivalenței semantice dintre cuvinte, întrucît diapazonul intereselor semasiologice ale sale depășesc cu mult fenomenul sinonimiei. Mai mult decît atât: chestiunile de semantică l-au interesat pe regretatul cercetător nu numai în situațiile cînd a luat în discuție aspecte în exclusivitate strict „semantice”, dar și aspecte de altă natură (legate de ortografie, cultură a vorbirii, gramatică, lexicografie, teorie a limbii etc.) cu condiția doar ca abordarea acestor fenomene să contribuie măcar într-un fel la elucidarea unor chestiuni, cum s-ar zice, de mare amploare (de exemplu, rolul semanticii limbii în dezmembrarea limbii, natura sistemică a planului conținutului, statutul ontologic al unităților semantice evidențiate ș.a.).

5. Cei care sînt familiarizați, fie și superficial, cu lucrările lui S. Berejan au însușit adevărul că orice obiect, în intenția de a fi analizat „pe orizontală și verticală”, trebuie să fie supus permanent „dezmembrării”, iar această „dezmembrare” duce, inevitabil, și la ramificarea științei despre acest obiect. Totodată, merită a se reține faptul că evidențierea, în scopuri gnoseologice, a diferitor aspecte care pot deveni ulterior obiecte de studiu ale unor diverse ramificații ale științei sau chiar ale unor științe nu afectează în nici un fel statutul ontologic al obiectului respectiv (altfel zis, funcțiile care îi sînt caracteristice acestui obiect rămîn neschimbate). Afirmatia este aplicabilă întru totul și la obiectul semanticii care, sub aspect gnoseologic, e susceptibil de o serie de delimitări. În asemenea situație, lingvistul trebuie să-și asume doar cercetarea acelor aspecte ale obiectului (adică doar acele părți ale semanticii) care pot și trebuie să fie investigate exclusiv cu mijloace și procedee lingvistice, abstractizîndu-se, totodată, de la semnificațiile nelingvistice, deoarece de acestea trebuie să se ocupe alte ramificații ale științei sau, în general, alte științe [8, p. 5-6]. Așadar, conchide univoc S. Berejan, delimitarea semanticii lingvistice (adică știința despre semnificațiile semnelor limbii de care trebuie să se intereseze lingvistul) și a semanticii reflectorii (adică știința despre semnificațiile, conținutul noțiunilor ce ține de competența altor științe) e rațională anume din motivul că, realmente, există două obiecte de studiu: o semantică lingvală și o semantică extralingvală [*ibidem*]³.

6. În opinia lui S. Berejan, semantica, luată aparte, nu întrunește atributele unui sistem, altfel zis, ea nu poate fi inclusă în ierarhia sistemelor / nivelurilor limbii ce se evidențiază din punct de vedere gnoseologic. În plus, semantica nu poate fi calificată drept sistem nici din motivul că unitățile ei nu sînt niște rezultante ale altor unități

³ În legătură cu această delimitare, putem aminti și de observațiile lui A.A. Potebnea: „Fapt e că prin sensul cuvîntului se subînțelege, în general, două lucruri diferite, dintre care unul *este de competența lingvisticii* (subl. n. – Gh.P.) și îl vom numi *apropiat*, iar altul *ce constituie obiectul altor științe* (subl. n. – Gh.P.) – *sens îndepărtat*” [9, p. 19].

imediat inferioare, după cum nu pot servi, în același timp, nici drept „material de construcție” pentru alte unități imediat superioare. După părerea lui S. Berejan, faptul că în literatura de specialitate se vorbește de nivelul semantic se explică prin teza canonică, crestomatică, în conformitate cu care drept nivel al limbii este considerat acea parte a sistemului care dispune și de unitatea omonimică corespunzătoare. „Dar, insistă S. Berejan, chiar dacă se evidențiază astfel de unități ale semanticii limbii (cf. gramem, semem sau semantem, sintaxem sau frazem), totuși ele nu pot fi considerate esențe imanente, deoarece ele nu contractează relații sintagmatice, paradigmatică sau de ierarhie și nici nu posedă capacitatea de a funcționa autonom” [10, p. 61]. Din aceste considerente, locul semanticii limbii în cadrul sistemului glotic se află nu între nivele, ci „după ele”, mai precis, după fiecare dintre ele, formînd, într-un anume fel, „garnitura” lor conținutală.

7. Limba – ca „sistem de sisteme” – reclamă, firește, metode și procedee corespunzătoare de cercetare (în paranteză fie spus, știința despre limbă, tocmai prin diversitatea și „ingeniozitatea” utilizării metodelor de investigație, „a ajuns catalizator metodologic pentru științele umaniste” [11, p. 64]). Un merit incontestabil al lui S. Berejan, în acest sens, e faptul că el nu a abuzat de aplicarea metodelor noi de cercetare în favoarea metodelor „vechi”. Dimpotrivă, convingerea lui S. Berejan era că ceea ce se pare, la prima vedere, drept incompatibil – fie în plan ontologic, fie în plan gnoseologic – nu este decît ceva iluzoriu, iar un fenomen glotic și / sau lingvistic poate fi cercetat exhaustiv numai dacă se vor pune în aplicare atît ceea ce este verificat (adică ceea ce e „clasic”), cît și noile achiziții în acest domeniu (adică ceea ce e „modern”). Totodată, e important să se știe că, de îndată ce măcar una dintre orientările metodologice – fie cea istorică, fie cea funcțională, fie cea structural-sistemică etc. – „este absolutizată, ea începe să reflecte realitatea incomplet și unilateral” [12, p. 51]. Cu alte cuvinte, „toate orientările metodologice sînt utile, dar fiecare dintre ele urmează a fi aplicată atunci și acolo, cînd și unde ea este mai adecvată scopului cercetării” [6, p. 196]. Prin această convingere poate fi explicată utilizarea, de exemplu, la reinterpretarea fenomenului sinonimiei, teoriei cîmpurilor conceptuale ale lui Duchacek, a lexematicii lui Coșeriu, a lexicologiei funcționale și sistemice a lui Pottier, a semanticii structurale a lui Greimas și Apresean și a altor realizări ale lingvisticii contemporane [13, p. 305]⁴. În același timp, metodele de cercetare trebuie aplicate în așa fel, încît să devină posibilă dezvăluirea specificului național al fiecărei limbi, deoarece „fiecare limbă dispune <...> de o structură semantică proprie, ce corespunde unei modalități mai mult sau mai puțin particulare de a vedea lumea de către purtătorii ei” [4, p. 55].

8. Analiza laturii conținutale a unităților lexicale se întreprinde nu „în sine și pentru sine”, ci în virtutea relațiilor ce există explicit sau implicit între această latură și alte „laturi” și / sau alte fenomene adiacente și / sau polare. Altfel spus, latura conținutală a limbii este examinată pe fundalul unor aspecte care pot, într-o măsură mai mare sau mai mică, să influențeze direcția cercetării sau, în general, să contribuie la dezvăluirea esenței fenomenului investigat.

Ceea ce e important să menționăm, în mod special, e faptul că S. Berejan a efectuat solide investigații în domeniul semanticii cu largi deschideri spre alte domenii și alte ramuri lingvistice și nelingvistice. Numai astfel poate fi înțeleasă „etichetarea” literaturii critice ce examinează anumite dicționare concrete ca fiind „absolut inconsistentă sub aspect științific”, deoarece se bazează doar „pe intuiție

⁴ Printre altele, în discuțiile private cu subsemnatul, acad. S. Berejan nu o dată și-a exprimat doleanța ca monografia *Echivalența semantică a unităților lexicale* (de unde a fost excerptat citatul respectiv) să vadă lumina tiparului în varianta românească.

și impresie subiectivă, dar nu pe o analiză științifică riguroasă” [14, p. 15]; numai astfel poate fi înțeleasă, de asemenea, luarea în calcul a rezultatelor semasiologilor chișinăuieni la elaborarea dicționarelor care, în viziunea acad. S. Berejan, reprezintă principalele și singurele opere lingvistice menite să reflecte în ansamblu *statutul ontologic* al lexicului limbii și, totodată, să asigure *ordonarea gnostică* a unităților lexicale [15, p. 61]. Pornind de la ideea că „ceea ce asigură înainte de toate calitatea unui dicționar este modul unic de interpretare lexicografică a materialului lexical” [*ibidem*], savantul-lexicograf formulează trei obiective, între care și cel care se referă la redarea cât mai fidelă a conținutului ontic al fiecărui element al limbii, acest obiectiv presupunând realizarea a trei prescripte: a) unitatea explicată să aibă în mod obligatoriu o definiție analitică, textuală, explicarea prin sinonime fiind exclusă ca principiu general; b) definiția lexicografică să nu conțină segmente de text ce nu țin de sensul propriu-zis al unității definite, ci doar acele segmente care reflectă conținutul unor îmbinări ce cuprind unitatea dată sau chiar conținutul unui context mai larg; c) definiția termenilor științifici și tehnici să fie de tip filologic, nu enciclopedic [*ibidem*, p. 62]⁵.

9. În pofida intenției de a evita concluzionarea tradițională totuși la capătul acestor consemnări ne vedem puși în situația de a relua șablonul verbal care, în cazul dat, se justifică pe deplin: acad. S. Berejan ne-a lăsat o „zestre” semasiologică impunătoare și ar fi mai mult decât regretabil dacă o atare „zestre” nu va fi pusă în valoare. Ceea ce ar trebui să se pretindă de la cei care se încumetă să evedențieze relevanțele operei științifice berejaniene e, în primul rând, să dispună de suficientă pregătire în domeniu (or, decantarea punctuală a viziunii lingvistice, inclusiv a celei semasiologice, a acad. S. Berejan depășește posibilitățile diletanților), iar în al doilea rând, să dea dovadă de multă răbdare (or, analiza reflecțiilor lingvistice de valoare presupune revenirea permanentă și insistentă asupra lor).

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. S. Berejan, *În loc de prefață: un rege al lingvisticii pornit de pe plaiuri moldovene* // E. Coșeriu, *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică. Trei studii*. Cu o prefață de S. Berejan și un punct de vedere editorial de St. Dumitrăcel, Chișinău, 1994.
2. *Denumirea limbii noastre e cea știută de toată lumea – româna* [Din interviul cu S. Berejan realizat de A. Bantșoș] // LR (Chișinău), 1995, nr. 3.
3. Ю. Н. Караулов, *Общая и русская идеография*, Москва, 1976.
4. С. Бережан, *Изучение семантики в молдавском языкознании* // Limba și literatura moldovenească, 1987, nr. 1.
5. *Теоретические проблемы семантики и ее отражения в одноязычных словарях*, Кишинев, 1982.
6. S. Berejan, *Sistemicitate, funcționalism și istorism – principii de bază ale lingvisticii integrale coșeriene* // Academicianul Silviu Berejan. Biobibliografie, Bălți, 2005.

⁵ Apropo, redactorul principal al *Dicționarului explicativ al limbii moldovenești* S. Berejan nu o dată și-a exprimat regretul că recenzenții acestei opere lexicografice nu au sesizat diferențele esențiale privind noile principii în baza cărora a fost elaborat, în special, volumul al doilea al sus-numitului dicționar.

7. С. Бережан, *Семантические тождественные слова в языке и смысловое отождествление слов в речи* // Исследования по семантике. Межвузовский научный сборник, Уфа, 1976.

8. С. Бережан, *О лингвистической и отражательной семантике* // Исследования по семантике русского языка. Лексическая и словообразовательная семантика. Межвузовский научный сборник, Уфа, 1979.

9. А. А. Потебня, *Из записок по русской грамматике*, т. 1-2, Москва, 1958.

10. С. Бережан, *Онтологический статус семантики и ее единицы* // Теоретические проблемы семантики и ее отражения в одноязычных словарях, Кишинев, 1982.

11. S. Berejan, *Necesitatea delimitării planului gnoseologic de cel ontologic la studierea limbii* // Un lingvist pentru secolul XXI, Chișinău, 2002.

12. S. Berejan, *Studiul complex al limbii: îmbinarea principiului istoric cu cel sistemic* // RLȘL, 1998, nr. 1.

13. С. Г. Бережан, *Семантическая эквивалентность лексических единиц*, Кишинев, 1973.

14. S. Berejan, *Dicționarul ca operă lingvistică și antinomiile practicii lexicografice* // RLȘL, 1992, nr. 2.

15. S. Berejan, *Reinterpretări lexicografice ale unităților de vocabular în dicționarul explicativ (cu privire specială asupra verbelor)* // RLȘL, 1992, nr. 4.

GHEORGHE POPA
Universitatea de Stat
„A. Russo” din Bălți

**DIN SUMARUL NUMERELOR
URMĂTOARE**

-
- **ION DRUȚĂ ȘI MEMORIA ARHEALĂ**

  - **VALENȚELE EMOȚIONALE ALE INVOCĂȚIEI
(ÎN BAZA DRAMATUGIEI LUI ION DRUȚĂ)**

  - **ROMANUL LUI VITALIE CIOBANU: META-
DIALOG ȘI DIALOG CU *LUMEA***

  - **REFLECTII ASUPRA STRUCTURILOR CU
AȘA-NUMITA DUBLĂ NEGAȚIE**

  - **ANALIZA COMPONENTIALĂ A SEMANTICII
VERBELOR DE STARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ**

REVISTĂ DE LINGVISTICĂ ȘI ȘTIINȚĂ LITERARĂ

2008, nr. 3–4, p. 1–140

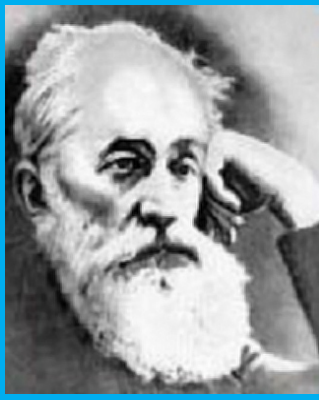
Șef de redacție *Inga Ciobanu*
Procesare computerizată *Galina Prodan*

Formatul 70×100 1/16. Coli de tipar conv. 9,25 Tirajul 400 ex. Comanda 121

Tipografia Centrală,
Str. Florilor, nr. 1, or. Chișinău

„Orice cuvânt
oglindește un lucru,
o ființă, o idee,
o datină...”

BOGDAN PETRICEICU
HASDEU

REVISTĂ DE LINGVISTICĂ ȘI ȘTIINȚĂ LITERARĂ

DIN SUMAR

-
- DIMITRIE CANTEMIR: PLAIUL NATAL ȘI DATINILE SALE
-
- INTERPRETAREA *ISTORIEI IEROGLIFICE* DIN PERSPECTIVA BAROCULUI
-
- TRADUCEREA CA INTERPRETARE: ULTIMA VERSIUNE ROMÂNEASCĂ A ROMANULUI *DON QUIJOTE*
-
- CATEGORIA MODALITĂȚII ÎN LIMBA ROMÂNĂ
-
- SOCIOLINGVISTICA ÎN ETAPA ACTUALĂ: *ACQUIS-URI ȘI PERSPECTIVE*
-